Fabrikalara, işyerlerine okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine!

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl:7, Sayı: 130
1 Haziran 1980

Hesaplaşma bitmedi

Seyit Havran

1 Mayıs gerilemesinin ardından burjuvazinin beklenen saldırısı başladı. Burjuva devlet makinası, önünde duran, direnen ne varsa ezmeye hazırlanıyor. Ama önce ortamı hazırlamak, havayı koklamak için propaganda organlarını işletiyor. Gerici basın 1 Mayıs'tan buyana "komünistler, teröristler 1 Mayıs'ı kutlayamadı", "devlet gücünü gösterdi", "Türkiye Türklerindir" naralarıyla anti-komünist, şoven yeller estiriyor.

Demirel diş gösteriyor. "Devlet, örgütlü teröre karşı acımasız ve kararlı bir mücadele içindedir" diyor. Devlet terörünü örgütlüyoruz demeye getiriyor.

Faşist MHP, köpeklerinden birinin, Gün Sazak'ın öldürülmesini ustaca kullanıyor. Bir yandan komandolarını, lumpen unsurları sokağa döküyor, gövde gösterisi yapıyor, öte yandan Ecevit'e ve CHP'ye sürekli bindirerek toplumun en geri kesimlerini, ortada sallananları yanına çekmeye çalışıyor. MHP'nin sırtından devlet de yararlanıyor.

Burjuvazi yılın 4. devalüasyonunu dayattı, ücretleri dondurmak için önlem alıyor, yabancı yatırım çekmek için yeni bir kampanyaya girişti. Emperyalistler kredi musluklarını açmak için "sinyal"i bekliyor. Bütün bunları bir çözüme bağlamak, işçi sınıfının, emekçilerin direnişini kırmaktan geçiyor.

Burjuva horozu erken ötüyor. Son söz söylenmedi. Daha son hesaplaşmaya gelmedik. Ezeceğim diyor, niyetini gizlemiyor ama karşı-devrimin tam da henüz *ötüyor* olması, bize önemli bir fırsat sağlıyor. Geç kalınmadığını anlatıyor. Bir trafik kazasının barikat savaşlarına yol açtığı bir ortamda karşı-devrim kolay kolay topyekün saldırıya geçmeye cesaret edemiyor. Onun için önce işçi sınıfını tekil savaşlarda yormaya, özellikle propaganda zaferleriyle yılgınlık, yenilgi, savunma psikolojisi içine sokmaya çabalıyor.

1 Mayıs, oportünizmin karşı-devrime bu yolda verdiği bir *armağandır.*

Gericilikten oportünizme uzanan yelpaze içinde çeşitli güçler, nesnel ya da öznel olarak karşı-devrimin bu taktiğine uygun davranıyor.

CHP 1 Mayıs'a karşı açık tavır aldı, üyelerinin katılmasını engellemeye çalıştı.

DİSK 1 Mayıs'ı "yasalara uygun" bir biçimde kutladığı için kendini kutladı. "Yasalara saygımızı gösterdik" diyerek burjuvaziye yaltaklandı.

Küçük burjuva reformist ve devrimcilerinin tutumu da tıpatıp çakıştı. Sözde hepsi "astık, kestik, direndik" diyorlar, eylemde hiçbiri gerçek anlamda bir varlık gösteremedi.

Bu durum, bu akımların tabanındaki militan, savaşkan unsurların gözünden kaçmıyor. "Gaz vermek" ancak şuraya kadar idare eder. Sonra o da biter.

Menşeviği, TİP'i-TSİP'i, Dev-Yol'u, Kurtuluş'u vb. tümünün geçirdiği bunalımı 1 Mayısta daha beter derinleştirdi. Tabanda büyük bir tepki, bir aldatılma duygusu var.

Menşevikler, menşevik oldukları için peşin yenilgiyi hemen üstleniyorlar. Devrim hedefini 10 kat reformist örtünün altına saklayıveriyorlar. Bu, onların tabanda hala kalan militan unsurların kopuş sürecini hızlandıracaktır, geriye kalan zaten pasifizme yatkın posalar olacaktır.

Küçük burjuva devrimcileri ise tüm savaşkanlıklarına karşın, yığınlarla bağlanamadıkları için sınıf savaşının akışına ayak uyduramıyorlar. Tabanını yalnız militanlıkla tutabilen, yıllardır 'Tek Yol Devrim'den başka söyleyecek birşey bulamayan bu akımlar, olaylar kişisel değil, yığınsal yiğitlikler gerektirince, belki daha geç ama daha kötü oturacaklardır.

Bu durum Lenincilerin önündeki örgütlenme görevi için önemli bir perspektif açıyor. Çünkü koşullara uygun, devrimci taktikler öneren tek Lenincilerdir (Bak *TKP Leninciler Konferansi* ve R.Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*).

Leninci TKP'yi örgütleme savaşı, daha geniş kapsamlı toplumsal hedefleri de gerçekleştirmek için yakalanacak ana halkadır.

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Zeynep Arbat (Yardımcı Redaktör)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Girneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepli,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,

Elinizdeki sayı önemli bir tarih taşıyor. *İşçinin Sesi*'nin 96. sayısıyla yeniden yayına başlamasının 1. yıldönümünü kutluyoruz.

O sayıdan buyana geçen bir yılda gazetemiz hem teknik hem de içerik yönünde pekçok atılım yaptı, çok yol aldı.

Ama en sevindirici gelişme, gazetenin okuyucusuyla kurduğu bağdır. Burjuva basınının birbirinden kesin çizgilerle ayrılmış yazar-okur ayrımı komünist basında olmaz. *İşçinin Sesi*'nin herbiri yiğit devrimci, proleter, komünist yazar-okurlarıyla haklı olarak övünüyoruz. Türkiye'den en çok yazı gönderen üç yoldaşımızı, (bu sayılara yayınlanması için bekleyen yazılarını da katarsak) Tahsin Mert, Ayhan Acımaz ve Davut Çelik yoldaşlarımızı özellikle kutlarız.

İşçinin Sesi'nin İşçi, Gençlik, Kadın Muhabir Guruplarının sayısı hızla artmaya devam ediyor. Bu sayıda 8 yeni Muhabir Gurubu'muzun yazılarını yayınlıyoruz. Önümüzdeki sayılarda yeni yeni İMG'lerden haber-yazı bekliyoruz.

Yeni yayın yılına, ilk bölümünü bu sayıda ÇEK—AL olarak yayınladığımız yeni bir kitapla, Yürükoğlu Yoldaşın *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri* kitabıyla giriyoruz.

1 yıllık gelişme çizgisi hareketimizin, görevlerimizi eksiksiz yerine getirirsek Türkiye devrim hareketinin geleceğinin güvencesidir.

İşçinin Sesi

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Bursa'da hareketimiz hızla gelişiyor

Sayın *İşçinin Sesi*,
Bursa Leninci hareketimizin hızla geliştiği bir bölgedir. Birtakım guruplar bize soru yöneltiyorlar, çeşitli konularda ayrıntılı bilgi istiyorlar. Bize sempati duyan çok insan var. Faşizm konusundaki görüşlerimizi, Türkiye'nin somut koşulları ve devrimcilerin stratejisinin ne olması gerektiği konusundaki görüşlerimizi soruyorlar.

Onlara görüşlerimizi anlatıp saflarımıza, partimize kazanmaya çalışıyoruz.

Gerçekten Türkiye'de tüm devrimcilerin nesnel ve öznel ortamın doğru ve yepyeni bir biçimde değerlendirilmesi yönünde bir istemi var. Bu gibi konularda çok sayıda yayına acele ihtiyacımız var.

Devrimci selamlarımızla,
Bursa'dan bir gurup
İşçinin Sesi militanı

Not: Bursa'daki yoldaşlarımızın merak ettikleri sorularla ilgili yeni bir kitabımız çıktı: R. Yürükoğlu, "Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri".
İşçinin Sesi

Hukuk fakültesinde okunan tek devrimci yayın İşçinin Sesi'dir

Biz Hukuk fakültesindeki Leninciler olarak çalışmalarımızı hızla sürdürüyoruz. Şu anda okulumuzda devrimci yayın organı olarak okunan tek gazete *İşçinin Sesi*'dir. Ne yönetimde bulunan Dev-Yol'cular, ne de diğer "sol" guruplar, ne de menşevikler kendi yayın organlarının sistemli bir dağıtımını yapmıyorlar. Bu durum bizim ideolojimize güvenimizin, onların ise kendi ideolojilerine güvensizliklerinin bir göstergesidir.

Dev-Yol'cular ideolojik savaşımın önünü tıkıyorlar. Sekter tutumlar içine giriyorlar. Diğer gurupların bildiri dağıtmalarını, propaganda çalışmalarını engellemeye çalışıyorlar. Devrimciler arasında yüksek düzeyli canlı bir ideolojik savaşımın yaratılamaması varolan potansiyelin erimesine yol açıyor. Bu durumun baş sorumluları suçu kendilerinde aramıyorlar. Toplantılarda "herkesin savaşıma aktif olarak katılmadığından, kitlenin pasifliğinden" yakınıyorlar. Hem yığınlara devrimci savaşımın kapılarını kapatıyorlar hem de niye katılmıyorsunuz diye yakınıyorlar. Yaptıkları eylemler, kitlenin bilincini bulandıran, özünde sağ eylemlerden öteye gitmiyor. İdareye verilmek üzere, "masum" imza kampanyaları düzenleniyor, okula öğrencileri korumaları için veliler getiriliyor. Bu sınırların dışına ancak Lenincilerin bastırmasıyla çıkıyorlar.

Menşevikler ise zavallı bir konumdalar. Devrimci kesimde soyutlanıyorlar. Biz Leninciler olarak 1 Mayıs'a yönelik pul, afiş, pankart asma, yola slogan yazılı sandık koyma gibi çalışmalar yaptık.

Hukuklu Leninciler
Ankara

Herkes bize bakıyor

Değerli *İşçinin Sesi* Yazı Kurulu,
"Bugünkü işini yarına bırakma" atasözünü bilmeyenlerden değilim. Dildeki yenileşmeyi, arılaşmayı da eleştirmiyorum. Buna kesinlikle taraftarım. Dilde arılaşma, yenileşme devrimden sonraki iş, şimdi gerek yok demiyorum. Dildeki yenilikler elbette basın-yayın organları ile uygulanır. Ancak baştan yaygınlaşmayacağı tahmin edilen, veya tutmayan kelimelerde de ısrar edilmemelidir. Bu tür ısrarlara karşıyım. Üstüne üstlük Türkçeyi sonradan öğrenen, okullarda daima Dilbilgisi-Türkçe derslerinden zayıf not alan biz Kürtler belli bir tabaka dışında Türkçe'deki gelişmeleri takip edemiyoruz. Yakın çevremdeki Kürtlerden edindiğim izlenim bu gelişmeye yeterince ayak uydurulamadığıdır. Hoş, okuma-yazma bilmeyen insanların dillerdeki gelişmeleri takip etmeleri başka bir sorun.

Bir kaç kelimeyi örnek vereyim.

Ezgi — Erk — Utku

"Ezginin, sömürünün, baskının altında..." Ezgi ile baskı arasındaki farkı anlamadım.

"Utkunuz utkumuzdur" olursa bana ters gelir. "Zaferiniz zaferimizdir" kulaklarımda çınlıyor.

Erk yerine iktidar... Şu kadar yıldır iktidar diye bağırıyoruz. İşçinin, köylünün, Kürt, Türk herkesin bildiği iktidar yerine erk demek bence bu kavramlar anaforunda, sanki başka şey söyleniyormuş gibi. İnsanları bunları düşünmekle meşgul etmeyelim. Herkesin bildiği, anlayacağı basit, yaygın kelimeleri kullanmak işimizi kolaylaştırır.

Eleştirim uzun çalışmaların ürünü değildir. Ancak bir soruna parmak basmak, *İşçinin Sesi* yayınlarının daha bir özenle yayınlanmasını sağlamak ve okuyucuların onu çok iyi anlamaları için çalışmak da görevimizdir.

Ayrıca teklifimdir. *İşçinin Sesi* gazetesinde çok yaygın olarak pratik konuşmada ve yayında geçen Marksist terimlerin kısa kelime anlamlarının açıklanması. Örnek: konspirasyon, ajitasyon, vb.

Yoldaşça, dostça selamlar,
Herkes bize bakıyor!

H.R.
İstanbul

Devrimci silahımız İşçinin Sesi

İşçinin Sesi'nin son bir yıllık sayılarının tümünü içeren cildi çıktı.

İşçinin Sesi'nin yeniden yayına başlamasından buyana bir yıl geçti. Her sayısı, Leninizmin oportünizme karşı yükselttiği açık ideolojik savaşımda yeni bir kazanım oldu.

Yola çıkarken tek düşüncemiz partimizin Marksçı-Leninci birliğini sağlamaktı. Bugün de öyle. Bu kutsal amaç uğruna atılan her adım, savaşımın kendisinin belirlediği her biçim, aynı zamanda *İşçinin Sesi*'nin 1 yıllık savaş tarihidir.

Bugün *İşçinin Sesi* ideolojik ve siyasal etkinlik açısından Türkiye çapında bir güçtür. Pekçok fabrikada okunan (ve okunabilen) tek devrimci gazetedir. Devrimci hareketin binbir "siyaset"inin, bir o kadar da yayının cirit attığı bir ortamda, hele yasaklanmış bir gazete için, bu büyük bir başarıdır. Yine gelen haberlere göre Türkiye Kürdistanı'nda yaygın olarak okunan tek komünist gazete *İşçinin Sesi*'dir.

Bu yıl içinde *İşçinin Sesi*'nin en önemli başarısı, bir *örgüt* çıkarmış olmasıdır. Bugün Türkiye Komünist Partisinin Leninci komiteleri *İşçinin Sesi*'ni Merkez Organı olarak tanıyorlar.

Bu hızlı gelişmenin nedenlerini Yürükoğlu Yoldaş şöyle veriyor: "Birincisi, Lenincilerin getirdikleri çözümlemelerin doğruluğu ve Türkiye ortamına uygunluğu ile açık ideolojik savaşımın gücü. İkincisi daha bolşevik-menşevik ayrımı parti içinde açıkça ortaya çıkmadan, kadrolar düzeyinde bir ayrımın varlığı" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisinin Taktikleri*, s.70).

Birinci olgu, TKP'deki menşevik fraksiyonların hızla dağılış sürecinde gözleniyor. *İşçinin Sesi*'nin öldürücü ideolojik saldırısı sonucu hem menşevikler daha oportünistleşti, hem de Leninci hareket teorisini geliştirdi. Bir karşılaştırma yapmakla yetineceğiz. Menşeviklerin *48 yılda sahip çıktığı* TKP yayınlarının sayısı 18'dir (Bunların yarısı belgeler ve çeviriler, gerisi turizm kitabıdır). Lenincilerin *1 yılda* Türkiye devrim hareketine armağan ettiği, hepsi teorik-siyasal düzeyi olan kitapların sayısı 8'dir (Bunlardan 6'sı aynı zamanda İngilizceye de çevrilmiştir).

Sonra, *İşçinin Sesi* kadrolar düzeyinde varolan ayrıma bir biçim verdi, Parti'nin en savaşkan unsurlarını Leninci ideolojik platformu üstünde birleştirdi. Örgütlenmenin yolunu açtı, ona bir temel oluşturdu. TKP'nin Leninciler Konferansı bu gelişmeyi yeni bir aşamaya sıçrattı.

Konferansın hareketimiz açısından ana halka olarak saptadığı örgütlenme görevinde *İşçinin Sesi* yine canalıcı bir rol oynuyor.

Bir hareketin canlılığı en güzel gazeteye gelen mektup ve yazılarda yansır. Bu hem nicelik hem nitelik yönünden böyledir. Tablolar herşeyi anlatıyor. Gazetenin Türkiye'de ulaşmadığı ve ses getirmediği il yoktur. Bir yılda gelen mektup sayısı görülmedik boyuttadır. Hem nicel hem de nitel olarak güçlü bir yazar kadrosu oluşmuştur. Türkiye'de 50'nin üstünde yazarı olan bir başka devrimci basın göstermek güçtür.

Bütün bunlar hareketimizin ideolojik ve siyasal etkinliğinin göstergesidir. Ama Yürükoğlu Yoldaş'ın belirttiği gibi, burada doğal olarak bir çelişki de var. "TKP'nin Leninci kesiminin örgütsel gücü, ideolojik ve siyasal etkinliğinin yanında düşüktür, örgütsel güçle, ideolojik ve siyasal etkinlik arasında bir çelişki vardır. Bu çelişkiyi açıkça saptamaktan korkmayız. Doğaldır, başkaca olamazdı.

"Yalnız şunu görelim ki, bu durum hem şansımızdır, örgütsel güce dönüştürecek çok önemli bir rezervimiz var demektir, hem de elimizi çabuk tutmazsak zararlı sonuçları olur" (agy, s.70-71).

O zaman önümüzdeki görev açıktır. Geçtiğimiz yıl gösterdi ki, *İşçinin Sesi* her ulaşabildiği yerden ses getiriyor. Önümüzdeki dönem en başta TKP'nin militan, savaşan tüm kadroları olmak üzere bu gücü yıldırım hızıyla Konferans'ın çizdiği hedefler doğrultusunda savaşıma süreceğiz. 5. Kongre mutlaka toplanacaktır! Oportünizmi partimizden mutlaka tasfiye edecektir. "Sözünü ettiğimiz parti-içi hedefleri gerçekleştirebilmek için de, çok daha geniş kapsamlı toplumsal hedefler için de yine *iki* önemli aracımız vardır. İdeolojik savaşım ve hızlı örgütlenme" (R. Yürükoğlu, agy, s.50). Bu savaşlarda *İşçinin Sesi* devrimci silahımızdır!

İŞÇİNİN SESİ'NE GELEN MEKTUPLAR

Aylara göre

Ay	Sayı
Haziran 1979	6
Temmuz 1979	29
Ağustos 1979	64
Eylül 1979	127
Ekim 1979	267
Kasım 1979	198
Aralık 1979	154
Ocak 1980	153
Şubat 1980	126
Mart 1980	119
Nisan 1980	118
Mayıs 1980*	102
TOPLAM	1463

* 15 Mayıs'a kadar

Bölgelere göre

Bölge	Sayı
İç Anadolu	386
Ege	321
Marmara	177
Güney Doğu	155
Akdeniz	124
Karadeniz	69
Doğu	27
Avrupa	192
Diğer	12
TOPLAM	1463

YAYINLANAN YAZILAR

Yayın kurulu

Yazar	Sayı
R. Yürükoğlu	19
Emine Engin	14
Süleyman Sakalı	11
Zeynep Arbat	9
Ayla Antepli	8
Seyit Havran	6
Haydar Çelik	3
Yıldırım Girneli	2
Ayşe Güvener	2
Hatice Dağlı	1
TOPLAM	75

İngiltere

Yazar	Sayı
Jülide Kayacan	4
Cemil Silahtar	2
Fevzi Demirci	2
Zekiye Tütüncü	2
Ahmet Akar	2
Kasım Zorlu	2
Aliye P. Atılgan	2
Cemile Çakmak	1
Muzaffer Öncü	1
Hasan Komser	1
Mahmut Civan	1
Ali Çakırcalı	1
Alican Sönmez	1
Korhan Davut	1
Aytaç Çalışkan	1
Selim Zeydan	1
Mustafa Kızıltepe	1
Şahin Vural	1
Temel Bartınlı	1
TOPLAM	27

Türkiye

Yazar	Sayı
Tahsin Mert	4
Ayhan Acımaz	4
Davut Çelik	3
Mustafa Kabadayı	3
R. Selim	3
Coşkun Adalı	2
Ali Karadağ	2
Muzaffer Yenilmez	2
Kamber Yiğit	2
Fehmi Sarpkaya	2
S. Bayram	2
Mehmet Dvergi	2
L. Korkmaz	2
Feyiz Kızılbayrak	2
Serra Dersimli	1
Savaş Tanksavar	1
Bedir Aydemir	1
Mehmet Kurtalan	1
Mehmet Demiryürek	1
Kenan Aydın	1
Jülide Sezer	1
Celal Yıldırım	1
Ayşe D. Aslantaş	1
Ayşe Boztaş	1
Mustafa Çayır	1
N. Gündoğan	1
Süleyman Şahin	1
M. Yurttaş	1
Meral Berivan	1
Yakup Koparan	1
Zehra Candan	1
TOPLAM	52

İŞÇİ MUHABİR **1 MAYIS** GURUPLARI

Mersin'de Leninizmin bayrağını yükselttik

MERSİN

Bilindiği gibi DİSK'in 1 Mayıs'ta miting yapmak için Türkiye çapında izin aldığı, daha doğrusu tekelci burjuvazinin izin verdiği tek yer Mersin'di.

Sosyal-demokrasi ve menşevizm savaşımı yalnız ekonomik çerçeveyle sınırladığı için 1 Mayıs'a da bakış açısı değişik olmadı. "Tüm Türkiye 1 Mayıs alanıdır" denerek işçi sınıfının ve emekçi halkın yığınsal gücü bölünmek istendi. İşçi sınıfının kanıyla, canıyla kazandığı mevziler tek tek terkediliyordu. İşçi sınıfının İstanbul'da Taksim Alanı olarak ilan ettiği 1 Mayıs Alanı'nı, burjuvazi sıkıştırdıkça menşevikler önce İzmir'e sonra da Mersin'e kaydırdılar. Bu gidişle bu insanlar önümüzdeki 1 Mayıs'ı evlerinde kutlayacaklar!

Tekelci sermaye, 1 Mayıs öncesinde, tüm Türkiye'de olduğu gibi Mersin'e de tüm baskı araçlarıyla yüklendi. Başka şehirlerden getirttikleri komando birlikleri şehrin içinde silahlı gövde gösterisi yaptılar. İşçi ve emekçilerin bulunduğu yerleşim bölgelerine seri operasyonlar düzenlediler.

Mersin valisinin TRT'de yayınlanan açıklamasında "Miting yapılırsa, Türk bayrağı dışında bayrak taşıtmam, İstiklal Marşı dışında marş söyletmem. Kürtçe pankart ve komünist liderlerin fotoğraflarının taşınması kesinlikle yasak. Aksi halde güvenlik kuvvetleri müdahale edecektir. Ayrıca 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağı ilan edebilirim" deniyordu.

Bu gövde gösterilerinin ve açıklamaların amacı belliydi: 1 Mayıs'ın yığınsal olarak kutlanmasını önlemek. Bunların ardından, 1 Mayıs öncesinde düzenlenen demokratik örgüt toplantısında, DİSK başkan yardımcısı Rıza Güven ve yandaşları şu açıklamayı yaptılar:

"1 Mayıs'ta siyasal örgütler flama açmayacak, Kürtçe slogan atılmayacak. Düzenleyeceğimiz miting yasaldır. Bu yüzden ancak bu koşulları kabul eden örgütler mitinge katılabilir. Aksi halde katılmasın. Sorumluluğumuzun dışında işler yapılacaksa şimdiden belirtilsin, mitingi iptal etme durumu olabilir". Açıkçası bunların da 1 Mayıs'ı kutlamaya hiç niyeti yoktu.

Sağ oportünistlerin tümü bu açıklamalara katıldıklarını belirttiler. Gerekçeleri de hazır: "provokasyon olabilir".

Toplantıda Lenincilerin tavrı açık ve netti. Özetle şu noktalar vurgulandı: "Türkiye'de yığın eylemlerinin alabildiğine yükseldiği, fabrika işgallerinin sürdüğü, barikat savaşlarının verildiği devrimci durum koşullarında kutlanacak olan 1 Mayıs, ekonomik ve demokratik çerçeveyle sınırlanamaz. Tüm siyasal örgütler flamalarını açmalı, devrimci belgilerini haykırmalıdır. Kürtçe pankart taşınmalı, belgiler atılmalıdır. TİKP ve Denge-Kawa gibi karşı-devrim örgütlerinin dışındaki örgütlerin, anti-sovyetik belgiler atmamak koşuluyla mitinge katılmasına karşı değiliz. 1 Mayıs'ta burjuvazinin saldırısı söz konusudur. Bu yüzden mitingin güvenliğini daha ciddi bir biçimde ele almamız gerekir. Biz Leninci devrimciler olarak, 1 Mayıs eylemine bu şekilde katılmaya kararlıyız".

Toplantı daha bitmeden, herhangi bir karar alınmadan dağıldı.

1 Mayıs sabahı, işçi ve emekçi halkın oturduğu yerleşim bölgelerinden biri olan Demirtaş mahallesinde toplandık. Hazırladığımız "İŞÇİNİN SESİ" ve "Faşizmi ininde geberteceğiz!" pankartlarını açarak düzenli sıralar halinde mahalle içlerine doğru yürümeye başladık. Devrimci belgiler atarak halkı saflarımıza katılmaya çağırdık. Halktan saflarımıza katılanlarla birlikte mitingin yapılacağı yere kadar şehrin içinde yürüdük. Flamalarımız alanda görüldüğü anda menşeviklerde bir telaş başladı. Çünkü daha önce sözde bizleri alana sokmama kararı almışlar! Alanda attığımız devrimci belgiler geniş destek gördü. Özellikle devrimci içerikli belgilerimizle, alanda diğer guruplardan nitelik olarak ayrılıyorduk. Belgilerimiz; "Faşizmi ininde geberteceğiz", "İşçinin Sesi Devrim Yolunda", "Faşizme karşı silahlanalım", "Kahrolsun sömürgecilik", "Kürt ulusuna bağımsız devlet kurma hakkı", "Biji Yek Gulan", "Devrim çiçekle değil, silahla olur".

Yürüyüş sırasında burjuvazinin köpekleri flamaları açmamızı engellemek istedi. Karşı koyduk. Tüm belgilerimizi haykırdık. Miting bittiğinde oportünist sendika yöneticilerinin rahat bir nefes aldıları belliydi. Çünkü bu işi de "kazasız belasız" atlatmışlardı. Ama Leninci devrimciler olarak bizim eylemlerimiz bununla sınırlı kalmayacaktır. İleri demokratik halk devrimi yolunda eylemlerimizi en kararlı biçimde sürdüreceğiz.

Yaşasın TKP'nin Leninci güçleri!
Yaşasın *İşçinin Sesi*!
Yaşasın 1 Mayıs!

Umut Kızıl

Kafalarını kuma gömdüler

ISTANBUL

Türkiye bugün devrimci durum yaşamaktadır. Bunu yatsıyan bugünkü duruma "devrimci süreç eğrisi yükseliyor" gibi türlü isimler bulan oportünistler, kazanılmış bir hak olan 1 Mayıs işçi bayramını birkaç korsan mitingle geçiştirdiler. Kendilerini burjuvaziye uyarladılar. Örneğin, Hisarüstü'nde 1 Mayıs kutlandı ama herkes yetişemedi. Neden mi? Sözümona "konspirasyon". "Aman provokasyon olmasın" dediler. Eylemi 1 Mayıs günü 13.30'da haber verdiler! Bunun eleştirisini yaptırmadılar. "Ee, yani ne yapsaydık? Herkesi yakalattırsamıydık, başka ne yapabilirdik, baskılar çok yoğundu" gibi boş sözlerle geçiştirdiler. Peki, ama yapılan eylemler kadro eylemi olmaktan öteye gidemediği için, yakalansalardı tüm kadrolar yakalanmış olacaktı!

İşçinin Sesi sürekli "Türkiye'de devrimci durum var, ona göre tavrımızı koyalım, eylemlerin, örgütlenmelerin devrimci duruma uygun olması gerekir" diye bağırıyor.

Oportünist yöneticiler ise ne yaptılar?

1. 1 Mayıs eğitimleri yapılmadı.
2. 1 ay önceden toplantılar feshedildi.
3. "Güvenlik" gerekçesiyle tüm yöneticiler ortalıktan yok oldu.

Önlem, tedbir almak gerekir, evet ama bunların yaptıkları kafayı kuma gömmek.

Grev ziyaretine gittiğimiz işçiler "biz önce greve ideolojik anlamda çıkmadık, grevimiz ekonomikti, ama artık ekonomik haklarımızı verip de demokratik haklarımızı vermezlerse grev meydanlarını terketmeyeceğiz" diyorlar.

15-16 Haziran'ı yaratan, DGM'yi ezen, Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'da alanlara çıkmaktan korkmaz. Ama ona güvenmeyen sözümona "öncü"lere artık hiç güveni kalmamıştır. İşçi sınıfımız gerçek komünist yöneticisini bekliyor.

Biz, Leninci TKP'yi destekleyenler işçi sınıfımıza güveniyoruz.

Devrimci selamlar,

Kızıl Güneş

İşçiler silahlanın devrime hazırlanın!

1 MAYIS GURUPLARI

Görev bölüşümü

ANKARA

Türkiye'de yaşanan devrimci durum her gün oportünizmi suçüstü yakalıyor. 1 Mayıs'da da oportünistler yakalarını Türkiye devrim hareketinden ve devrimci durumdan kurtaramadılar. Her gün bir yerinden açık veren oportünist anlayış, sözde ne kadar "sol" davranmaya çalışsa da, artık en ufak ayıbını bile örtemiyor. Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*'nin net Leninci teşhirleriyle darmadağın olan oportünist ideoloji, demagojik militanlığa daha da sıkı sarılarak kurtulmaya çalışıyorsa da, bunu beceremiyor.

Biz bu yazımızda oportünizmin bölgemizde pratik alanda ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını anlatacağız.

Hemen hemen her yerde olduğu gibi Umut mahallesinde de oportünistler 1 Mayıs çalışmasını Lenincilerin çalışmasını engellemek olarak saptadılar.

Merkez yayın organımızın açtığı perspektif doğrultusunda 1 Mayıs'ın ve görevlerimizin ajitasyonu-propagandası doğrultusunda yapılan çalışmaların yanısıra afişleme, uçtu uçtu ve pullama gibi pratik eylemler yapıldı. Bölgemizde kitle tabanı olmayan oportünizm ancak bu eylemlerimizden sonra sahneye çıkabildi, afişlerimizi ve pullarımızı yırtmaya çalıştı. Mahallemize gecenin ikisinde üçünde, kimsenin olmadığı bir saatte gelerek büyük "devrimci" eylemlerini gerçekleştirdiler. Gündüz ise oportünistlerin korkularından yırtamadan kaçtıkları afişlerimizi de jandarma yırttı. Böylece nesnel olarak bir görev bölüşümü hayata geçti. Bu eylemlerinin sonucunda halkın büyük nefretini kazandılar. Halkımız herkesi nasıl ödüllendireceğini çok iyi biliyor.

Bu yaptıklarıyla da kalmayan oportünistler 1 Mayıs günü mahallemize gelerek, adam başına bir jandarmanın düştüğü bir ortamda, halkla Lenincilerin kurduğu ilişkiyi bozmak amacıyla provokatif bir girişimde bulundular. Bunun bedelini bölgeden Leninciler tarafından kovularak ödediler. 1 Mayıs gibi bir günde böyle bir tavır koymaları biz Lenincileri pek şaşırtmadı. Çünkü biz oportünizmi yıllardır çok iyi bir biçimde tanıdık. Bu yaptıklarıyla halkımız da onları çok daha iyi tanıdı. Halkımız sabırlıdır, ama oportünistler sabrın sınırına iyice yanaştılar. Bölgemiz emekçileri oportünistlerin bu tür hareketlerini kesinlikle affetmeyecek, bir bir hesap soracaktır!

Kıvılcım

Yaz Taarruzuna katıl!

İSTANBUL

Şehrin bir emekçi semtinin duvarları "1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır — İŞÇİNİN SESİ", "İşçi sınıfının şanlı kızıl bayrağını İstanbul 1 Mayıs Alanı'na dikelim — İŞÇİNİN SESİ" yazılarıyla donatıldı. Yazılar devletin güvenlik kuvvetleri ve oportünistlerce daha sonra silinmeye çalışıldı.

Yine İstanbul'da yoğun bir biçimde "1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır" yazılı uçtu uçtu pullama eylemleri yapıldı.

Pasifizmi yıkacağız

ZONGULDAK

1 Mayıs 1980'in yaklaşmasıyla, Zonguldak'ta Lenincilerin fabrikalarda, işyerlerinde yürüttüğü ajitasyon ve propaganda büyük bir ivme kazandı.

Bölgemizde çalışan 55.000 maden işçisine senelerden beri 1 Mayıs'larda yanlış yol gösterildi. MİT'inin polisinin, Maocu bozkurtunun saldırılarına bir de oportünizmin saldırısını eklemek gerekiyor. Oportünizm, işçi sınıfının bilincini bulandırıp, Türkiye proletaryasını 1 Mayıs alanlarında *satıyor*. Kazanılmış mevzilerden, sıkıyönetim korkusuyla kaçıyor.

E.K.İ.'nin bir işyerinde oportünistlerin nasıl işçi bilincini bulandırdığını bir örnekle anlatmak ve oportünizmin 1 Mayıs'daki manevrasını teşhir etmek istiyoruz:

Bu işyerinde çalışan bir Leninci arkadaşımız 1 Mayıs'ın genel olarak önemini ve özellikle devrimci durumda 1 Mayısların önemli yer taşıdığı bilincini işçilere aktardıktan sonra işyerinde komiteleşmeye gidildi. Ancak oportünizmin kara lekesi alnına çalınmış oportünistler, işyerlerindeki işçilerin bilincini bulandırarak pasifistliği aşılamak istedi: "İzmir ve İstanbul'da sıkıyönetim var. Burjuvazi izin vermiyor. İşçilerin maddi olanakları olmadığı için bu 1 Mayıs'ı Zonguldak'ta kutlayacağız" dediler.

Oysa, bugün işçi sınıfı ve ezilen katmanlar devrimci mücadeleye girişiyor, barikatlara çıkıyor, her gün onlarca yoldaşını, sınıfdaşını yitiriyorsa bu tam da "maddi olanakları" olmadığı, yani tekelci kapitalizm altında her geçen gün yoksullaştıkları *içindir*. Oportünizm ise bu olguyu pasifizm için bir kılıf yapıyor!

Burjuvazi kuyruğu sıkıştığı zamanlarda, işçi sınıfına en ufak ödün veremeyecek kadar nefessizdir. Sıkıyönetimin, olağanüstü hal yasalarının ve özel timler kurulmasının nedeni burjuvazinin içinde bulunduğu bunalımlardır.

Bugün, artık işçi sınıfı savunma değil, saldırı konumlarına geçmeli ve 1 Mayıs alanlarını sıçrama tahtası yapmalıdır.

Bugün oportünizmin asıl korkusu burjuvazinin saldırısı değil, işçi sınıfının Leninizmi özümsemesi ve Leninci hatta kararlılıkla yürümesidir. Geçen 1 Mayıs'dan buyana Tariş'te, Tekel'de, Antbirlik'de, Aydın Tekstil'de, BMC'de daha birçok yerde greve, barikatlara çıkıldı. Lenin'in öğretisi, somut yaşama, pratiğe aktarıldı. Bunun yanında, özellikle Tariş'te oportünizm ve CHP sol kanadı kendini iyice teşhir etti. İşçi yoldaşlarımızın bilincini bulandırıp barikatları kırmaya çalıştılar. Ancak yoldaşlar ve işçi arkadaşlar direndiler. Ve Tariş işçileri barikatlarda ve mahallelerde polisle çatışmalarında *oportünizmi* lanetlediler. Bugün işçi sınıfı 1 Mayıs alanlarına çıkamıyorsa, bu onun "maddi olanaksızlık" içinde olmasından değil, oportünistlere güvensizliğindendir. Oportünizm kendi alnındaki kara lekeyi işçilere, namuslu devrimcilere sürmeye kalkışmasın.

1 Mayıs 1979'da Dev-Yol Zonguldak'da 1 Mayıs'ı kutlayınca, menşevikler bu olayı korkaklık ve 1 Mayıs kaçkınlığı olarak nitelemişlerdi. Bu yıl aynı ayıbı onlar yapacaklar!

Bütün bunlar tabanın gerçeği görmesine engel olamayacak, tersine taban ile memurluk yapan üst yönetim birbirinden giderek uzaklaşacaktır. İşçi sınıfı, namuslu devrimciler oportünizmin kokuşmuşluğunu kendi deneyimlerinden öğreniyorlar.

Yaşasın 1 Mayıs!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Kömür

İŞÇİ MUHABİR **1 MAYIS** GURUPLARI

portünizmden hesap soracağız

BURSA

1 Mayıs Bursa'da TİP-TSİP ve menşevikler tarafından "kutlandı". Ama bu bir kutlama değil, burjuvaziye teslim olmaktı.

Bugün merkezden atanan oportünistlerin hakim olduğu Maden-İş ve Tekstil sendikaları Bursa'daki işçi hareketinin belkemiğini oluşturur. Maden-İş'in 7000, Tekstil'in 5000 üyesi vardır. Ancak bu işçilerden binde biri bile mitinge katılmadı. Birkaç öğrenci, küçük burjuva aydını ve TİP-TSİP yöneticilerinden başka katılan yoktu. Saat 12'ye doğru bizim saydığımız 312 kişi vardı. Fabrikalardaki grevcilerden bile katılım olmadı, çünkü işçiler Maysan ihanetini daha unutmadılar. 312 kişiyi gören oportünistler yürüyüş yapmaktan vazgeçti, bir-iki konuşmadan sonra dağıldılar.

1977 1 Mayıs'ında beşyüz bin kişi yürüyor. 1980 1 Mayıs'ında 312 kişi. Bunun hesabını oportünizmden soracağız!

Kızıl Bursa

Gaz vermek teslimiyetçiliği gizleyemez

ANKARA

Burjuvazinin 1 Mayıs'daki taktik "zaferi"nin sonuçları erken gözlenmeye başlandı. Perşembenin gelişi çarşambadan belli olurmuş. 1 Mayıs'a doğru tüm siyasal grupların tutumu ve çalışmaları burjuvaziye yeşil ışık yaktı.

Ankara'da ve çalışma alanımız olan ODTÜ'de anlatacağımız somut durum, bunu örnekliyor.

ODTÜ'de tüm grupların 1 Mayıs çalışmaları ve ajitasyon-propagandası savunma anlayışına yönelikti. "Burjuvaziden iktidarı alacak güçte değiliz, ya mevcut ortamı koruyalım, liberalleri destekleyelim, ya da genel savunma anlayışını derinleştirelim, belki birşeyler kazanırız" mantığı duvar gazetelerinden, forumlardaki konuşmalara kadar yansıdı. Yaptıklarının daha baştan devrimci morali çökertici, eylem kapasitesini köreltici bir etkisi oldu. Biz 1 Mayıs'la ilgili Leninci görüşleri yaymaya çalıştık. Burjuvazinin taktiklerini bir bir sergiledik. Panolarımız, afişlerimiz, 1 Mayıs'ın İstanbul'da, burjuvazinin yüreğine korku salacak güçlü devrimci eylemlerle kutlanması gerektiğini vurguladı. Ajitasyonumuz ulaşabildiğimiz herkese götürüldü. Bir yığın eksikliğimiz oldu ama bunlar büyümenin, güçlü örgüt olma yolunda çalışmanın gereli eksiklikleri idi.

Buna karşın 1 Mayıs için götürdüğümüz eylem önerileri "sorumlular" tarafından benimsenmedi. 1 Mayıs'dan birkaç gün önce jandarma ile karşı karşıya gelmemeye özen gösterilerek bir forum toplandı. Coşkulu bir eylem olamadı. Biz yine de belgile imizi haykırdık.

1 Mayıs'dan sonra tüm guruplar "astık, kestik, direndik" diyor. Dev-Yol "Türkiye'nin her yanını eylem alanı yaptık" diyor. Halkın Kurtuluşu "1 Mayıs'da genel grev TDKP önderliğinde hayata geçti" diyor. Menşevikler "herşeyi biz yaptık" diyor. Yani "sol"cusundan oportünistine herkes herşeyi biz yaptık diyor! Bu çabaların anlamı bizce açıktır: tabana "gaz vermek", güçlülük masalları ile avunmak. Devrimin ve halkın çıkarlarını gurupsal çıkarlarının altına gömen bu sakat mantığın, tabana gaz verme ve saman alevinden farksız "güç" gösterilerinin bir yere varmayacağı açıktır.

Bizim kuşkumuz yok, işçi sınıfımız bunları layık oldukları yere oturtacaktır.

Doğruları söylemek yetmiyor. Doğruların ajitasyonunu yükseltecek onu yığınlara maledecek örgüt, kadrolar gerekiyor. Biz onu gerçekleştirmeye çalışıyoruz. ODTÜ'de önümüzde geniş bir örgütlenme alanı var, bizim bu alanı değerlendirecek perspektifimiz açıktır. Karşımıza çıkan her engeli aşmaya kararlıyız. Bize ayak bağı olmaya çalışan menşeviklerin oyunlarını bozacağız. Öyle bir yapı kuracağız ki dosta güven, düşman korku salacak.

Ancak böyle bir yapı, "solcu" sundan oportünistine kadar tüm teslimiyetçi gurupların işçileri güçlü saldırılara hazırlamaktan alıkoyan, öğrenci gençliğin işçi sınıfının güçlü bir bağlaşığı olmasını önleyen savunma çizgisini yerle bir edebilir. Leninizmden uzak bu anlayışı sergilemek, ideolojik olarak yüklenmek, ancak görevlerinin bilincinde, örgüt anlayışı kafalarında açık savaşçılarla olanaklıdır.

ODTÜ'yü devrimci savaşımın güçlü bir kalesi yapmaya kararlıyız, bunun için savaşıyoruz!

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kızıl Bayrak

Sağ v "sol" oportünizm devrimden yan çiziyor

SAMSUN

1 Mayıs tartışmaları Samsun'da sürüyor. 1 Mayıs'ın nerede ve nasıl kutlanması gerektiği konusunda, bizim dışımızda atılan görüşlerin tümü devrim hareketini geri çekme özü taşıyor.

"Bütün Türkiye'de 1 Mayıs kutlanmalıdır" görüşü ilk bakışta devrimi düşünemeyenler için doğru gibi gelebilir. Ancak, 1 Mayıs'ın nesnel gerçeklerden hareket ederek bir dönüm noktası olacağı düşünülürse görev işçi sınıfımızı ve tüm güçlerimizi İstanbul kapılarına dayamaktır. Devrimci durumun, devrime dönüşmesi yolunda bunun gerekliliği ortadadır.

Geçenlerde yapılan bir toplantıda "sol"cular ve oportünistlerin aynı noktada birleştiklerini gördük. 1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır görüşünü ortaya koyduğumuzda, iki tarafın da tepkisiyle karşılaştık. Uzun süren bir tartışmadan sonra "sol"cular 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasının koşullarının hazır olmadığını söylemek zorunda kaldılar. "Tek Yol Devrim"diyerek çektikleri devrimci unsurları bugün yitirmelerinin nedeni budur. Devrimci durumun olgunlaştığı bu dönemde savaşımdan yan çizerek, sağ oportünizme doğru kaymaları açıkça gözleniyor.

Menşeviklerin ise 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını iç savaş kışkırtması olarak görmeleri doğaldır.

Devrimci kılıf altında devrim hareketine vuranların işçi sınıfımıza ihanet edenlerin maskelerini yırtacağız.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Kaptan

Yığınlar savaşmaya kararlı

TURGUTLU

Leninci çizgide savaşımı yükselttikçe oportünizmi daha iyi tanıyoruz. Doğru ideolojimiz doğru örgütlenmemiz saflarımızı giderek sıklaştırıyor. Kararlı olmak devrime inanmak kadar yığınlara güven veren birşey yok. Yığınların devrimden başka hiçbir alternatife, özellikle CHP'ye inanmadığı bu dönemde yığın çalışması daha da önem kazandı. Somut olarak görülüyor ki yığınlar savaşmaya kararlı. Ayrıca oportünizme, küçük burjuva devrimciliğine ve küçük burjuva reformizmine karşı geniş bir tepki var. İleri işçiler üniformadan nefret ediyor, devrime ve devrimcilere saygı duyuyor.

Bunları 1 Mayıs çalışmalarımızda açıkça gördük. 1 Mayıs çalışmalarımıza birçok işçi, köylü, genç ve aydın katıldı. Yığınsal köy gezileri ve seminerler düzenlendi. Geniş bir yazılama kampanyası sürdürüldü.

Usta

İşçinin Sesi İran'a çağrıldı

Nisan sonunda Ankara'da verilen bir davetiye ile İşçinin Sesi'nden bir temsilci, Fedai örgütünün konuğu olarak 1 Mayıs kutlamalarına katılmak üzere İran'a çağrıldı. Davetiye'de şöyle deniyor:

İŞÇİNİN SESİ:

Yoldaşlar,

Kahraman İran halklarının şanlı mücadelesi sonucu devrilen faşist diktatör şah rejiminden sonra İran proletaryası ve emekçileri kendi haklarını elde etmek için hızla örgütümüzün bayrağı altında birleşmeye ve örgütlenmeye başladığı bu dönemde üzerimize düşen bu büyük görevin bilincinde olarak, proletaryanın siyasi ve örgütsel organını oluşturmak için çalışmaktayız.

Bu sene de İran proletarya ve emekçi halklarının dayanışmasını ve enternasyonal proletarya bayramını kutlamak ve Türkiye proletaryasıyla enternasyonal dayanışmamızı simgelemek için bu şanlı günde yanımızda olmanızdan kıvanç duyarız.

İran Halk Fedai Gerilla Örgütü
19.4.1980

1 MAYIS

"Devrim çiçekle değil, silahla olur"

Kemal Aydın, Mersin

Mersin'de burjuvazinin izni ile her türden oportünizm 1 Mayıs belasını (!) atlattı (!). Burjuvazi ise bu belayı gerçekten atlatmakla kalmadı, bulunduğu konumdan ileri adımlar attı.

Menşevikler her zaman yaptıkları gibi: "1 Mayıs'ı, ruhuna uygun şekilde, provokasyona gelmeden kutladık" yollu balonları şişiredursunlar, burjuvazi 1 Mayıs'da, Mersin'i propaganda alanında sıçrama tahtası yaptı. Önümüzdeki günlerse burjuvazinin pratikte sıçrama yapmasını gündeme getirebilir. Bu nedenle Leninciler, menşevizmin tavrını ve Mersin'de geri atılan — işçi sınıfı adına — adımı, karamsarlığa savrulmadan değerlendirmek durumundadırlar.

Türkiye'de 1 Mayıs'a barışçıl koşullarda gelinmedi. Ya faşizmya devrim ikilemiyle sarsılan yurdumuzda, 1 Mayıs, bu koşullara uygun değerlendirilmeli ve savaşım biçimi ona göre belirlenmeliydi. 1 Mayıs'ın görevi ne olmalıydı? Komünistler bunu *İşçinin Sesi* sayı 127'de şöyle koydular: "1 Mayıs 1980'de işçi sınıfımız birleşik gücünü düşmana gösterebilirse devrim savaşımı büyük bir canlılık kazanacak, büyük bir atılım yapacak, pek çok zulüm tedbirini yırtıp atacaktır. Gösteremez de 1 Mayıs burjuvazinin taktik bir utkusuyla kapanırsa, gerici cephenin cesareti ve dolayısıyla faşist uygulamalar artacak, işçi sınıfında ve emekçilerde moral yorgunluk ve geçici de olsa bir durulma ortaya çıkaracaktır" demiş ve ülkenin nesnel ortamının 1 Mayıs'da geri çekiliş taktiğine uygun olmadığını belirtmiştir. "Biz kendi gücümüzle 1 Mayıs'ı İstanbul'da 1 Mayıs alanında kutladık. Bu kazanımı geri vermemeliyiz. Sıkıyönetimin baskısını geri püskürtmeliyiz. İstanbul'da 1 Mayıs alanında sıkıyönetimi, zorbalığı kıracak yığınsal bir gösteriyle dikilmeliyiz. İşçi sınıfımız bunu gerçekleştirebilirse, ki o gücü vardır, Türkiye'de işler bambaşka bir yönde gelişecek, devrim ufukta bir hedef olmaktan çıkabilecektir". Elbette ki kullanılan araçlar da karanfiller ve davul-zurna olmayacaktır.

Yaşamın kendisi de bu söylenenleri doğrulamıştır. 1 Mayıs arifesinde burjuvazi yoğun ve özellikle psikolojik bir terör estirdi. Yapılan korsan gösteriler, barikat savaşları, tekil kaldığı, genel olarak desteklenmediği için ezildi. Bu temelde burjuvazi psikolojik terörünü yükseltti. Ankara MTA'da işçilerin işgalinin ezilmesi ve burjuvazinin bu "başarı"sının TV'de, radyoda, basında bol bol yer alması çarpıcı bir örnektir.

Uzun süredir oluşturulan bu psikolojik teröre kendini kaptıran guruplardan biri de — onca keskinliğine karşın — Dev-Yol'du. 30 Nisan'ın getireceği "tehlikeler"den kurtulmak için Dev-Yol, ODTÜ, SBF ve Gazi Eğitim'de 29 Nisan'da boykot ilan etti. Sonuçta kitle dağıldı ve böylece Ankara'da "belayı" savuşturmuş oldular. DİSK

yönetimi ise, hiçbir ön hazırlığa girişmeden "30 Nisan'da işçi sınıfı üretimden gelen güçlerini kullanacaktır" buyurdu. 1979'da olduğu gibi kısa bir süre için sıkıyönetime "yakalanarak", militanca içeri girdi ve kişisel olarak "durumu yırttı". Dışarda kalanlar da ne yapıp edip "can güvenliklerini" sağlasınlardı. 30 Nisan'da bu haberin Mersin'de toplantı salonuna ulaşmasıyla menşeviklerin "devrimci" bir önerisiyle menşevikler ve DİSK yöneticileri sıvıştılar.

1 Mayıs sabahına dek, burjuvazi tüm gözlerin Mersin'e çevrilmesi için çalıştı. Ve psikolojik terörü sonucu Mersin'de ilan edilmemiş sokağa çıkma yasağı oldu. Mersin halkında mitinge saldırılacağı, çok kan akacağı kanısı, özellikle yaratılmaya çalışıldı. Herkes jandarmanın saldırmasını bekliyordu. Ama *saldırılmadı*. Çünkü saldırmaya artık *gerek* yoktu, burjuvazi asıl saldırısını yapmış ve büyük ölçüde de başarmıştı: Mersin halkından mitinge — bırakın katılmayı — izlemeye gelenler bile yok denecek kadar azdı. Miting soyutlanmıştı:

Türk bayrağı taşınacak dendi, *taşındı.*

Başka marş — Enternasyonal — söylenmeyecek dendi, *söylenmedi.*

İstiklal Marşı söylenecek dendi (menşeviklerin kulağı çınlasın). Eh, artık menşevikler pazara çıkan ipliğini saklamak durumundaydı, o da söylenmedi.

1 Mayıs akşamı TV, bol bol alandaki Türk bayraklarını gösterdi. Türkiye'nin hiçbir yerinde olay olmadığını söyledi ve Antalya'da olay çıkaranlara karşı jandarmanın "başarı"sını resimledi.

Böylece 1 Mayıs Mersin gösterisi genel olarak burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde kalmış, burjuvazi de bunun propagandasını gereğince yapabilmiştir. 2 Mayıs'da *Hürriyet*, menşevizmin "başarısını" belgeledi: "İKD'liler davul-zurnayla, 'Şen ola düğün şenola' çalarak halay çektiler" dedi. Doğrudur.

Burjuvazinin, Mersin'de saldırmamasının nedeni, genel olarak amacına ulaşmış olması, eylemin kendi kabul edeceği sınırlar içinde kalması ve bir de Türkiye'de patlamayı önlemek için subabı bir ölçüde açık tutmak zorunda olmasıydı. Saldırmasına gerek yoktu, çünkü eylem burjuvaziyi tehdit eder nitelikte değildi. Saldırıp öfke toplamanın nedeni yoktu.

Bu gösteride *İşçinin Sesi* de vardı. Ama o, belgileriyle burjuvazinin tahammül sınırlarını aştığı gibi, Mersinli Leninciler nitelik sıçramasını kanıtlayacak derecede Mersin İGD şubesinden daha *yığınsal*, tüm İGD kortejinden daha enerjik, daha militan ve daha soyluydu. *İşçinin Sesi* "Kürt ulusuna bağımsız devlet kurma hakkı!", "Faşizme karşı silahlanalım!", "Faşizmi ininde geberteceğiz!" belgileriyle burjuvazinin yasak sınırlarını aşarken, menşevikler göbek atıyor, davul-zurna çalıyor, halay çekiyordu. Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş, DDKD, DHKD gurupları bu belgileri şimdilik yalnızca alkışlarla desteklediler. Ve Leninciler tabanı bu gösteride bir savaş belgisi daha yarattı, bilincini gösterdi: *"Devrim çiçekle değil, silahla olur!"*.

Menşeviklerin, 1 Mayıs öncesi alana sokmayacaklarını söyledikleri Leninciler alana girince paçaları ve etekleri tutuştu. İGD kortejindeki görevliler, taban Lenininci belgileri duymasın diye her belgi atışımızda, davul-zurna çaldılar, neşelenmeye çalıştılar. 1 kişi, "Kahrolsun oportünistler", 7 kişi "Hainlerden hesap soracağız" diye bağırdı. Destek bulamayan bu belgi nin sonucu, kocaman bir TISSS...

Evet, 1 Mayıs Mersin gösterisi Leninciler açısından bir nitelik sıçraması ve başarıydı. Ama abartmayalım, devrimci hareketin geneli açısından Mersin'de 1 Mayıs geri bir adımdı ve burjuvazi propagandasıyla ileri bir adım atmıştı.

Bazı guruplar alana girer girmez çekip gitti. Böylece onlar da 1 Mayıs'ı "atlattı". Biz bu anlamda diyoruz ki, "1 Mayıs bayrağı burjuvazinin 'izin verdiği' Mersin'de değil, burjuvazinin yasağına karşın, barikata çıkılan, burjuvaziyle çarpışılan yerlerde dalgalanmıştır. Görev, bunun propagandasını yapabilmektir".

Komünistler, işçi sınıfı, 1 Mayıs'da gerçek anlamda varlık gösteremedi. 1 Mayıs sonrasında komünistler, faşist saldırıların artmasına hazırlanmalı ve yığınları da buna hazırlamalıdırlar. 1 Mayıs için söylediğimiz *devrim ufukta bir hedef olmaktan her an çıkabilir* saptaması önümüzdeki günlerde de geçerliliğini koruyacaktır. Bu, işçi sınıfımızın girdiği savaşlardan bileğinin hakkıyla çıkabilmesine bağlıdır. 1 Mayıs'ı dilediğince değerlendiremeyen yığınlar, burjuvazinin 1 Mayıs'daki anlık başarısından karamsarlığa kapılabilir, yığın çıkışlarında *duraksama* olabilir. Ancak Türkiye, düşman sınıfların birbirine yalnızca sert sert bakmakla yetinmeyecekleri derecede devrimci durumun olgunlaştığı bir ülkedir. Bu nedenle geçici bir duraksama olsa bile, bu kısa sürecektir.

Bu savaşlara halkımızı hazırlamakla yükümlü Leninciler, yığınları pasifize etmeye çalışan "genel direniş", "işçi sınıfının üretimden gelen güçlerinin kullanılması" gibi savunmacı ve belirsiz belgilerin yerine, yığınların genel ve yöresel her eylemini, silahlı ayaklanma ajitasyonuyla bağlamalıdırlar. Yoksa, Türkiye devrimci hareketi 1 Mayıs'da atılan geri adımı kolay kolay telafi edemeyecektir.

Günümüzü devrime bağlayacağız! "Faşizme geçit yok" değil, "Faşizmi ininde geberteceğiz!"

Yaşasın Lenininci Türkiye Komünist Partisi!

Partide ve parti basınında demokrasi

Jülide Kayacan

TKP MK Politik Büro'suna göre "Partinin ideolojik, politik, örgütsel Leninci birliği" daha da güçlenmiş (*Atılım*, Mart 1980). Leninci birliğin bir partide böyle sessiz sedasız güçlenmesi Leninizmin doğasına terstir.

Leninci birlik oportünizme karşı ideolojik savaşla güçlenir. Parti içinde açık tartışma açılır, eleştiri-özeleştiri yapılır. Bu tartışma parti basınına yansır. Militanlar, işçi sınıfı farklı görüşleri öğrenir. Kimin neyi savunduğunu anladıktan sonra, doğrunun yanında yer alır. Leninci ideolojik birlik ve üzerinde yükselen gerçek örgütsel birlik ancak böyle sağlanır, güçlendirilir.

TKP'nin başını tutan oportünist klik kırksekiz yıl "gecikmeli" kongreyi toplamıyor. Bırakın açık tartışmayı başlatmak, tartışma isteyeni partiden atıyor. Leninci olmayan görüşleri eleştiren militanlara dönüp, "daha dün biz size Marksizm-Leninizmi öğrettik, size mi kaldı eleştirmek" diyor (*İşçinin Sesi*, sayı 126, İşçi Muhabir Gurupları). *Atılım*'da güç dengesine göre sağ oportünist ya da ortacı oportünist görüşler ağırlık kazanıyor. Leninci görüşlere (söylemeye gerek yok) yer verilmiyor. Sonra da, partide ve parti basınında demokrasiyi hasıraltı eden menşevik yönetim "Leninci birliğin güçlendiğini" iddia ediyor!

Evet, oportünistler partimizde demokrasiyi ortadan kaldırdılar. Buna gerekçe olarak da partinin illegal oluşunu getiriyorlar. Ancak bu Leninizme terstir. Görelim.

Lenin'in *Ne Yapmalı*'da belirttiği gibi, bir partinin demokratikliği *biçimsel* olarak ele alındığında "tam açıklık" demektir. Tüm görevlilerin seçim yoluyla gelmesi, Partinin kamuya açık çalışması, kongrelerin, toplantıların açık yapılmasıdır. Demokratik kamu kontrolü partiyi denetler.

Oysa illegal çalışan bir partide bunlar olanaksızdır. Lenin, baskı ve terör karşısında bu tür bir demokratiklik "boş ve zararlı bir oyuncaktan başka bir değildir" diyor. "Boş bir oyuncaktır, çünkü gerçekte hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, *geniş* demokrasiyi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamaz. Zararlı bir oyuncaktır, çünkü 'geniş demokratik ilkelerin' uygulanması çabası yalnız polisin geniş baskılarını kolaylaştırır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, Moskova 1973, c.5, s. 479).

İllegal partide demokrasi olmayacak mı?

İllegal bir partide demokratikliğin yukarda belirtilen *biçimsel* yönlerinin budanması kaçınılmazdır. Ancak bu demokrasi olmayacak demek değildir. Tam tersine, biçimselden öte, gerçek demokrasinin olması gerekir. Komünist partilerinin Komintern'e giriş koşulu demokratik merkeziyetçiliktir. Ve bu ilkenin özü de gerçek demokrasidir, *proleter demokrasisidir.*

Lenin'in önderliğindeki Komintern'in Üçüncü Kongre Kararları'nda şöyle deniyor:

"Komünist Partisi örgütünde demokratik merkeziyetçilik, merkeziyetçiliğin ve proleter demokrasisinin gerçek bir bileşimi, kaynaşması olmalıdır" (*Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongre Kararları 1921*, İng. basım, s.30).

İki öge, merkeziyetçilik ve proleter demokrasisi birbirinin karşıtı değildir. Birbirinden kopuk da değildir. Proletaryanın zaferi partisinin ona devrimde öncülük edebilmesine, partinin başarısı da bu iki ögenin ne denli iyi kaynaştırıldığına bağlıdır.

Birinci öge, yani partinin merkeziyetçi olması, komünist eylemlerin merkeziliği demektir. Güçlü bir liderlik demektir. Merkeziyetçilik değişen koşullara uyabilen savaşkan liderliği sağlamanın aracıdır. Komintern kararı şöyle diyor:

"Komünist parti örgütünde merkeziyetçilik biçimsel ve mekanik merkeziyetçilik demek değildir. Komünist eylemlerin merkeziliğidir. Yani güçlü bir liderliğin kurulması, savaşa hazır ve aynı zamanda (değişen koşullara — İ.S.) uyabilme yeteneğinde olmak demektir" (agy).

Partinin merkeziyetçiliğini biçimsel, mekanik merkeziyetçilikten ayıran, bu ögeye işlerlik kazandıran da ikinci öge, yani proleter demokrasisidir.

Proleter demokrasisi nedir?

Proletarya burjuvaziyi devirip bütün toplumu değiştirme göreviyle yükümlüdür. Devrimin öncüsüdür. Tüm ezilenlerin haklarını savunduğu için ezilen yığınlar onun çevresinde halkalanır. Proletarya hegemonyası yaşama geçer.

Tüm emekçilerin haklarını savunabilmesi için proletaryanın siyasal yaşama aktif katılması gerekir. Devrim için savaşırken dostunu düşmanını ayırabilmesi gerekir. Yalnızca açık düşman burjuvaziyi tanıması yetmez. Onun beşinci kolunu, içerdeki düşmanı, *oportünizmi* tanıması gerekir. Devrimci konuşup devrime ihanet edeni ayırıp saflarından atabilmelidir.

İşçi sınıfına sapla samanı ayırabilmeyi öğreten, Marksçı-Leninci ideolojiyi veren, partisidir. Komünist partisi önce sınıfını daha sonra da yığınları eğitir, yetiştirir. Devrime hazırlar.

Partinin sınıfını eğitebilmesi için en başta onu aktif siyasal yaşama katabilmesi gerekir. En geniş burjuva demokrasisinde bile işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin siyasal yaşama katılması çeşitli yollarla engellenir. Burjuva toplumunda emekçilerin siyasal yaşama katılımı birkaç senede bir sandığa gidip şu ya da bu yolla burjuva düzenini sürdürecek bir partiye oy atmaktan ibarettir.

Burjuvazi için demokrasi, işçi sınıfı ve emekçiler için diktatörlük demek olan burjuva düzenini yerle bir edebilmek, iktidarı ele geçirmek savaşında proletaryanın tek silahı ideolojisi ve örgütlü gücüdür. Proletaryanın ideolojik birlik üzerinde yükselen örgütsel birliği, yani Komünist Partisi, onun sınıfsal bağımsızlığını korumak ve çağ açıcı misyonunu yerine getirme yeteneğini *geliştirmek* zorundadır. Devrimden önce tüm ezilenlere öncülük edecek, ve devrimden sonra proletarya diktatörlüğü yoluyla karşı-devrimci girişimleri bastırıp ileri bir toplumu, sosyalizmi kuracak olan proletaryayı yönetici sınıf olarak yetiştirme görevini parti, proleter demokrasisini titizlikle uygulayarak yerine getirir.

Parti içinde proleter demokrasisi, açık tartışma demektir

Tartışma özgürlüğü açık eleştiriyi gerektirir. Bu tartışma, eleştiri-özeleştiri kapalı kapılar ardında olmaz. Aynen parti basınına yansır. Böylece tüm parti üyelerinin, işçi sınıfının değerlendirmesine açılır. Bu tartışmalar ışığında işçiler düşünerek karar verir, karar verme yeteneğini geliştirir, kendi özgür karar mekanizmasını yaptığı işe katar. Parti işçi sınıfının insiyatifini bu yolla açar.

Üretimdeki yerinden gelen disipliniyle işçi verilen görevi yerine getirmesini bilir. Ancak bu yetmez. Yaptığı işin anlamını kavrayarak, doğruluğuna inanarak bu görevi yapması gerekir. Doğruluğuna inanılmış eylem birliği. Proletaryaya gereken budur.

Bunu sağlayabilen parti, sınıfını, yığınları eğitebilir, yetiştirir, devrime hazırlar. Parti güven kazanır. Ve ancak böyle bir partide ideolojik birlik sağlanır, gerçek bir sınıf partisi olunabilir, yığın etkisi gerçekleşebilir.

Burjuvazinin, işçilerin ve emekçilerin toplumsal ve siyasal yaşama katılmalarını engelleyebilmek, insiyatiflerini boğabilmek için her yola başvurması doğaldır. Ancak partimizin başını tutan oportünist kliğin yaptığı da budur. Parti'de açık eleştiriyi susturmak, ağızlara kilit vurmak, farklı görüşlere parti basınında yer vermemek de işçi sınıfının insiyatifini boğmaktır. Oportünistler de burjuva siyaseti izliyor. Proletaryaya ihanet ediyor.

Partimizin demokratik merkeziyetçilik ilkesini çiğneyen, proletaryaya ihanet eden menşevik yönetime karşı *İşçinin Sesi* örgütlü savaşımı başlattı. Leninciler, "Kendilerine tanınmayan açık tartışma ve açık eleştiri-özeleştiri haklarını savaşarak çekip aldılar" *(TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980)*. TKP Leninciler Konferansı Lenincilerin demokratik merkeziyetçilik ilkesini ne denli titizlikle uyguladıklarının örneği oldu. Bu ilkeyi tüm partimize egemen kılacağız. Bu savaşımdaki ilk hedefimiz kongredir. "Demokratik olarak seçilmiş tüm örgüt delegelerinin katılacağı, en kısa zamanda toplanacak bir kongre için, TKP'nin kongresi için örgütlü savaşım günün en temel bir görevidir" (agy).

Fabrikalara, işyerlerine okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine!

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:7, Sayı: 130
1 Haziran 1980

SINIF SAVAŞININ VARDIĞI AŞAMA VE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN TAKTİKLERİ

Bu sayı ÇEK–AL'da, Yürükoğlu Yoldaşımızın yeni kitapçığının ilk bölümünü yayınlıyoruz. İkinci bölümünü gelecek sayımızda yayınlayacağımız kitapçığın girişinde Yürükoğlu Yoldaş şöyle diyor: "1 Mayıs'dan 20 gün geçti. Gelen tüm haberler, TKP'nin Leninci kesiminin 1 Mayıs çalışmalarından güçlenerek, bilenerek çıktığı yolundadır. Ama öte yanda, yine gelen haberler, 1 Mayıs yazısında dikkat çektiğimiz moral bozukluğu ve gerilemenin tüm devrimci hareket çapında hızla yayılmakta olduğunu gösteriyor. Aslında bu gerileme, 1 Mayısla başlamadı, bir süredir geliyor. Bu durumun önüne geçmek gerekiyor. Gözlerimizin önünde açılan yeni dönemi düzgün bir değerlendirmeyle, görevlerimizi doğru saptamayla bu gidişin önüne geçilebilir. Bu yazının amacı da budur".

R. Yürükoğlu

YANITLANMASI GEREKEN ACİL SORU

Genel olarak devrimci hareket ama özel olarak Türkiye Komünist Partisi, 60 yıllık tarihi içinde gördüğü en zor dönemden geçiyor. Sıkıyönetim, faşist cinayetler, işkenceler, karşı-devrimci baskılar, legal çalışma olanakların kısılması, işçi sınıfının örgüt enflasyonu karşısında düştüğü kafa karışıklığı, her çeşit legal yığın örgütlerinin işlevlerindeki büyük düşüş, devrimci hareketteki derin bunalım, TKP içinde strateji ve taktikler alanında ortaya çıkan bolşevik-menşevik kapışması... Tüm bunlar, hem de partimizin birliğini yeniden kurmak gibi zor bir görevle karşı karşıya olduğumuz bir anda ortaya çıkıyor ve bu görevi hem zorlaştırıyor, hem acilleştiriyor.

Bazı yoldaşlar, "dağılma menşevik kanattadır" diyebilirler. Bu, bir yanıyla doğru, bir yanıyla yanlış olur. Doğru, dağılma menşevik kanattadır. Ama menşevikler, parti kadrolarının, gerçekçi bir hesapla üçte ikisi üstünde etkindirler. Bu üçte iki çoğunluk da partidir. Bu kadrolar menşevik değildir. Bilinç düşüklüğü, bilgisizlik, idealizasyon, askersel disiplin anlayışı gibi nedenlerle, oportünistlerin yanında duruyorlar. Partinin, bolşevik-menşevik olarak ikiye ayrılması, Leninci kanadın üçte bir gibi büyük bir azınlık tutması, menşevik kanadın kendi içinde 3-4 kliğe bölünmesi, o kanattan çok yoldaşın siyaseti bırakması, bunlar hep partimizin dağılmasını anlatır.

TKP'nin birliğini sağlamanın yolu, 48 yıldır yapılmayan Kongre'nin (Türkiye'den gelen haberlere göre oportünistler şimdi de 1977 Konferansını kongre diye göstermeye çalışıyorlarmış!) yapılmasıdır. Partisini, sınıfını, ülkesini seven her komünistin, 5. Kongre'nin toplanması için elinden geleni yaptığına, yapacağına inancımız sonsuzdur. Kongre toplanmasına yönelik çalışmalar sürerken (ki bunu Kongre için imza toplamak vb. gibi dar anlamayalım, TKP' nin Leninci kanadının tüm çalışmaları aynı zamanda Kongre'yi daha çabuk toplayabilme sonucuna çıkmaktadır), partimizdeki dağılmayı, Türkiye ortamının bu olguyla bağını ve bugünkü ortamda izlenmesi gereken taktikleri herkesin önünde tartışmalıyız.

TKP içinde son aylarda ortaya çıkan,toplu sözleşmeler, Tariş olayları, 1 Mayıs gibi konulardaki derin taktik ayrılıklar aslında partinin *tüm* taktiklerini *değiştirme* konusunun bir parçasıdır. Partinin taktikleri konusu ise, Türkiye'de sınıf savaşının vardığı aşama ve yaşadığımız bugünkü ortamın Türkiye devrimi açısından yeri konusunun bir parçasıdır.

Özellikle 1979 1 Mayısından bu yana işçi sınıfımızın ve genel devrimci hareketimizin savaşımında bir düşüş var. Bu düşüş, son 3-4 ay içinde iyice belirginleşti. Devrimci hareket içinde bölünmeler ve siyaseti bırakma yaygınlaştı. Bu arada 12 Mart'ın yıldönümü, İzmir ayaklanması, Tarsus olayları gibi, zorbalığa yüksek düzeyde karşı çıkışlar da oldu ama genel düşüşü değiştirmedi, bu eğri içinde zıplamalar olarak kaldı. Karşı-devrim güçleri baskılarını sürekli ve sistemli biçimde artırıyorlar.

Bu durumda, her gerçek devrimcinin, her komünistin açıkça sorması ve açıkça yanıtlaması gereken bazı kilit sorular vardır. Türkiye'de siyasal ortam nasıl bir aşamadadır? Halk sınıflarının savaşımı yenildi mi, yoksa kısa süreli ve geçici bir duraklama, gerileme dönemi mi yaşanıyor? Devrimci durum bitti, karşı-devrim oturdu mu, yoksa devrimci durum sürüyor mu?

Bunların hepsi aslında tek bir sorudur ve bugün Türkiye komünistlerinin önünde duran temel sorudur: "Yenilgi mi geçici gerileme mi?" Genel geçerli doğruları mantık jimnastiğiyle ona buna satan şarlatanlardan olmak istemeyen her komünist bu soruyu *açıkça* yanıtlamak zorundadır. Çünkü, Türkiye komünist hareketinin taktikleri *tümüyle* bu sorunun yanıtlarına bağlıdır. Yanıtlarımız olumsuz ise, belgilerimiz, bağlaşıklara karşı tutumumuz, genel ajitasyonumuz, partinin örgütlenme ve genel çalışma yöntemleri temelden değişecek ve artık ayaklanmanın yığınlar içinde hazırlığına yönelik olmayacaktır. Yanıtlarımız olumlu ise, TKP'nin Leninci kanadının taktikleri bugünkü yolunu izleyecek ama partinin genel taktikleri değişmek zorunda olacaktır. Bu nedenle, yukardaki soruyu anlaşılır biçimde, kesin olarak yanıtlamayan hiçbir parti, parti adına layık değildir.

TKP'nin Leninci kanadının yanıtlarına geçmeden önce, bizim durumumuzu çeşitli yönleriyle anımsatan bir durumda Lenin'in soruna yaklaşımını ele alalım. 1905 Moskova ayaklanması bastırıldıktan sonra işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde yaygın bir moral çöküntüsü ve yılgınlık doğmuştu. Yığın hareketleri gerilemişti. Bu durumda, devrim yenildi mi, yoksa geçici bir geri çekiliş mi söz konusudur konusunda bir karar vermek gerekiyordu. Hararetli bir tartışma başladı. Menşevikler, aynen bizdeki torunları gibi, açık ve kesin birşey söylemeden sözü döndürerek devrimin yenildiği — işin bittiği sonucuna çıkıyorlardı. Lenin ise, ortamın, devrimin yenilgisini mi, geçici bir geri çekilişi mi yansıttığına proletaryanın belli kesimlerindeki yorgunluk psikolojisinin kanıt gösterilemeyeceğini, asıl bakılacak yerin nesnel koşullar olduğunu söylüyordu.

Lenin, "yenilgi mi, geçici gerileme mi?" sorusuna verilecek yanıtın, tüm taktikleri belirleyeceğini söylüyor ve Menşevikleri kesin tutum almaya zorluyordu.

Lenin'den aşağıya aldığımız uzun alıntıyı dikkatle okumalıyız. Konumuz açısından can alıcı önemi açıktır. Değişik bir ülke için, değişik bir tarihsel ortamda yazılmıştır ama soruna yaklaşım açısından, soruya verilecek evet-hayır yanıtının *sonuçları* açısından *evrenseldir.*

'Çerçevesini çizdiğimiz soru, bir bütün olarak Sosyal-Demokrat (komünist—R.Y.) taktiklerin temel sorunudur. Önümüzdeki parti kongresinin en net ve ikircimsiz biçimde çözmesi gereken başlıca sorundur. Tüm parti üyeleri, tüm sınıf bilinçli işçiler bu sorunu çözmeye yarayacak kapsamlı materyal toplamak için derhal vargüçleriyle çalışmaya koyulmalı, sorunu tartışmalı ve kongreye, önlerindeki önemli ve sorumlu göreve tam hazırlıklı delegeler yollamalıdırlar.

"Kongre delegelerinin seçimi, taktik platformlar arasında net bir ayrım temelinde yapılmalıdır. Aslına bakılırsa, yukardaki soruya şu ya da bu yönde verilecek tutarlı ve tam bir yanıt, Sosyal-Demokrat (komünist — R.Y.) taktiklerin tüm ikincil ayrıntılarını da çözecektir.

"Ya öyle — ya böyle.

"Ya bugünkü durumda 'gerçek bir devrimden sözedilemeyeceğini' kabulleneceğiz, o zaman ne kendimizi, ne proletaryayı, ne de halkı aldatmamak için bunu açıkça üstüne basarak, herkesin duyacağı biçimde söylemek zorundayız. Demokratik devrimin tamamlanmasının, proletaryanın *acil* görevi olduğunu kesinlikle reddetmek zorundayız. Ayaklanma sorununu tümüyle rafa kaldırmalı ve dövüş birlikleri örgütleme ve silahlandırma çalışmalarına son vermeliyiz. Çünkü, ayaklanmayla oynamak işçilerin partisine yakışmaz. Devrimci demokratların gücünün tükendiğini kabul etmeliyiz ve anayasal bir düzenin gerçek muhalefet gücü olarak liberal demokratların şu ya da bu kesimini desteklemeyi ivedi görevimiz saymalıyız. Kötü bir örneği de olsa Devlet Duması' na bir parlamento gözüyle bakmalı ve yalnız seçimlere katılmakla kalmayıp, Duma'ya da girmeliyiz. Partinin legale çıkmasını başa almalı, parti programını buna uygun biçimde değiştirmeli ve tüm çalışmalarımızı 'legal' sınırlara göre ayarlamalıyız. Yeraltı çalışmalarımızı en azından ikincil ve legal çalışmalara bağımlı bir konuma itmeliyiz. Nasıl bir önceki tarihsel dönemde silahlı ayaklanmayı birincil parti görevi saymışsak, şimdi de sendikaların örgütlenmesini birincil parti görevi saymalıyız. Köylü hareketinin devrimci belgilerini de rafa kaldırmalıyız (örneğin, büyük topraklara el koyulması), çünkü bu belgiler pratikte ayaklanma belgileridir, ve de askersel biçimde hazırlık yapmadan, ona inanmadan ayaklanma çağrısı yapmak, yakışıksız bir ayaklanma oyunculuğu olur. Yalnızca geçici devrim hükümetinden değil, sözümona 'devrimci yerel öz-yönetim'lerden de söz etmeyi kesmeliyiz. Çünkü deneyim gösterdi ki, haklı ya da haksız yere bu adı taşıyan organlar, koşulların dayatmasıyla ayaklanma organlarına, devrimci bir hükümetin nüvelerine dönüşmüşlerdir.

"Ya da bugünkü durumda gerçek bir devrimden hem sözedebileceğimizi, hem de sözetmemiz gerektiğini kabul edeceğiz. Açık devrimci savaşımın yeni ve üst biçimlerinin kaçınılmaz olduğunu, en azından büyük olasılık taşıdığını kabul edeceğiz. O zaman, proletaryanın ana siyasal görevi, tüm çalışmasının sinir merkezi, tüm örgütlü *sınıf* eylemlerinin ruhu, *demokratik devrimin tamamlanması* görevi olacaktır. Bu görevden tüm yan çizmeler, sınıf savaşımı kavramını Brentano'nun yorumladığı biçimde sulandırmaktan başka anlama gelmeyecek, proletaryayı liberal-monarşist burjuvazinin kuyruğu yapmak demek olacaktır. Partinin ivedi ve birincil siyasal görevi, proletaryanın güçlerini hareketin ulaştığı en yüksek savaşım biçimi olarak silahlı ayaklanmaya hazırlamak, onu bu yönde örgütlemektir. Aralık ayaklanmasının tüm deneyimini en pratik amaçlar için eleştirisel bir gözle incelemek şaşmaz görevimizdir. Dövüş birlikleri örgütleme ve silahlandırma çabalarımızı on kat artırmamız gerekir. Ayaklanmaya aynı zamanda gerilla operasyonları yaparak da hazırlanmak gerekir, çünkü yalnız yeni neferler kazanarak ve kaydederek 'hazırlanmak' saçma olur. İç savaşı ilan edilmiş ve sürüyor sayıp *tüm* parti eylemlerini şu kurala göre yönlendirmemiz gerekir: 'Savaşta, savaştaki gibi!' Bu durumda, proletaryanın kadrolarını *saldırgan* askersel operasyonlar için eğitmek zorunlu-

dur. Köylü yığınlarına yönelik devrimci belgiler atmak, mantıklı ve tutarlıdır. Devrimci, ve yalnızca devrimci, demokratlarla savaşkan anlaşmalara girme görevi ön plana çıkar. Burjuva demokratlarının çeşitli kesimleri arasında ayrım yapmanın ölçütü, ayaklanmaya karşı tutumlarıdır. Proletarya, ayaklanmadan yana olanlarla 'birlikte çarpışır', ama 'ayrı yürür'. Ayaklanmaya karşı çıkanlara karşı acımasızca savaşırız, ya da iğrenç ikiyüzlüler ve Cizvitler olarak bir kenara atarız. Tüm ajitasyonumuzda, anayasal hayallerin eleştirisini ve sergilenmesini, açık iç savaş konumundan hareketle ön plana alırız. Dikkatimizi, kendiliğinden devrimci patlamalara giderek yol açacak durum ve koşullara yoğunlaştırırız. Duma'yı parlamento olarak değil, bir polis karakolu gibi değerlendiririz. Proletaryayı yozlaştırmak ve dağınıklığa itmekten başka hiçbir işlevi olmayacak gülünç seçimlere herhangi bir biçimde katılmayı reddederiz. İşçi sınıfı partisinin örgütlenmesinin temelini (Marks'ın 1849'da yaptığı gibi), 'açık çalışmalar' için ayrı bir aygıtı olan, özel sezicilerini, işçi sendikalarından legal basına dek tüm legal dernek ve kurumlara sokan 'güçlü, gizli bir örgüt' olarak ele alırız.

'Kısacası: Ya demokratik devrimin sona erdiğini kabul edeceğiz, ayaklanmayı rafa kaldıracağız ve 'anayasal' yolu seçeceğiz, ya da demokratik devrimin hala sürdüğünü göreceğiz, onu tamamlamayı ana görevimiz sayacağız, ayaklanma belgisini geliştirip pratikte uygulayacağız, iç savaş ilan edeceğiz ve tüm anayasal hayalleri acımasızca mahkum edeceğiz".(1)

İki Anlayış-İki Taktik

Günümüz ortamını değerlendirme ve izlenecek taktikler konusunda partimizde belli başlı iki anlayış vardır. Leninci kanat, Türkiye'nin ortamını devrimci durum olarak belirlemiştir. Devrimci durumun, düz bir çizgi gibi sürekli yükselen bir gidiş olmadığının, gerileme, yükseliş, duraklama gibi çeşitli düzeyler taşıyabileceğinin bilincindedir. Bu nedenle, devrimci durum içinde ortaya çıkan gerilemeleri ve kısmi yenilgileri yalnızca yeni ve daha güçlü saldırılar için koşulların oluşma dönemi olarak değerlendiriyor. Özellikle Türkiye'nin bugününde, işçi sınıfındaki her çeşit *"yasal"* önyargıları yoketmeye büyük önem veriyor. Tariş'de başlayan barışçıl bir grevin, sokak savaşlarına, küçük çaplı bir ayaklanmaya dönüşmüş olabilmesine büyük önem veriyor. Bu olayı, Türkiye ortamını gözler önüne seren en güzel gösterge olarak değerlendiriyor. İzmir ayaklanmasının, sınıf savaşını bir üst aşamaya yükselttiğini ve geniş yığınlara ülke çapında genel ayaklanma için zorunlu olan pratik deneyim kazandırdığını söylüyor. Maden-İş grevlerinin ve İzmir ayaklanmasının, Emine Engin yoldaşın *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı*'nda üstünde durduğu, *TKP Leninciler Konferansı*'nın ısrarla vurguladığı bir fikrin, *barışçıl grevlerin bugün işlevini yitirdiği* fikrinin ne denli doğru olduğunu kanıtladığına işaret ediyor. (Maden-İş grevlerinin, İzmir ayaklanmasının, Tarsus olaylarının ve yüz kızartıcı Mersin 1 Mayısının dersleri tüm yoldaşlarca dikkatle özümlenmeli, işçi sınıfına götürülmeli ve tüm "yasal" hayaller yerlebir edilmelidir.)

TKP içindeki ikinci anlayış, menşevik yelpazenin türlü çeşitli yayın organlarında temcit pilavı gibi kotarılan anlayıştır. Onlara göre Türkiye'de devrimci durum yoktur. Ya da onlardan birinin dediği gibi, "devrimci durum olsa ne olur, olmasa ne olur, parti o denli güçsüz ki, devrimci durum var demek yanlış olur". Onlara göre devrimci bir çıkış olasılığı yoktur, *ama* "faşizm tehlikesi reeldir". Bu nedenle, devrim hedefini bir yana bırakın, önce bir "demokratik konumlarını koruma" aşaması olmalıdır (bak: İ.Bilen'in Şubat 1980 tarihli *Barış ve Sosyalizm Sorunları*'ndaki yazısı). Bu aşamada, tekeldışı burjuvazinin partisi CHP'nin oynayacağı önemli bir rol vardır, onun için CHP'yi tedirgin edecek eylem çeşitlerinden sakınmak gerekir. Tariş olayları kışkırtmadır, provokasyondur. Silah kullanmak anarşizmdir, terörizmdir. Bu aşamada tekelci burjuvazi ile çatışmak doğru değildir. "1 Mayıs şurada şurada yapılmayacak" mı dedi, öyle olsun. İstanbul'da? Provokasyona gelmeyelim, Mersin'de yaparız. "Kızıl bayrak taşıyamazsın, 'İstiklal Marşı' dışında marş söyleyemezsin, Türk büyükleri dışında resim taşıyamazsın" mı dedi, öyle olsun. Biz bu kez "şenola düğün"ü söyleyelim, sonra yapacağımızı biliyoruz! Günün en önemli görevi, tüm enerjiyi sendikal harekete yoğunlaştırmaktır.

Görüldüğü gibi, TKP'deki iki çizginin farklılığı derindir. Oportünistler, devrim ve ayaklanma konusunu ağızlarına almıyorlar, "reel" tehlikeye karşı CHP'yi etekliyorlar. Lenincilere göre ise, devrim ve ayaklanma giderek yakın görev oluyor. Bu nedenle, her çeşit "yasal sınırlar" basitliğine karşı amansızca savaşmak, en başta parti örgütlenmesi olmak üzere *illegal* örgütlenmeyi başa almak, legal sendikal hareketi yaşamdaki mütevazi yerine oturtmak gerekiyor.

TKP'deki iki çizginin aslına sadık özeti böyledir.

Yeri gelmişken bir noktaya değinelim. Oportünist teoriler, yaşamın ve Lenincilerin bunaltıcı baskısı altında sürekli yenileniyor. Ama bu yenilemeler, anlayışlarının özünü hiç değiştirmiyor, yalnızca daha büyük çelişkilere düşmelerini getiriyor. Bunun son örneği İ. Bilen'in Şubat 1980 tarihli *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisinde yayınlanan "Sömürü ve Baskı Politikasına Karşı Ulusal Demokratik Güçler" adlı yazısıdır.

İ.Bilen bu yazısında şöyle diyor: "Bugünkü somut politik görevimiz, demokratik konumları gericiliğe karşı savunmak ve bunları daha da genişletmektir. Bu da ancak halkın demokrasi hareketini, yığın savaşımlarını güçlendirerek gerçekleştirilebilir. Bu hareket, emperyalizmin, tekellerin konumlarına karşı güçlü bir atılım çevreni taşıyor ve ileri demokratik devrim için savaşımda çıkış noktasını oluşturuyor. *(Buraya dek ve yalnızca bu sözlerde bir yanlış yoktur, eğer 'yığın savaşımları'nı doğru anlıyorsa R.Y.)* Böylesi bir hareket ancak en geniş demokratik güçlerin eylem birliğiyle gerçekleşebilir. Bu hareket ulusal demokratik cepheyle özdeş değildir, bileşimi bakımından ondan daha geniştir *(İşte burada sapıtıyor ve yukarıdaki doğruları da nereye bağlamak için söylemiş olduğunu açığa vuruyor. Böyle bir birlik 'devrim için çıkış noktası' oluşturacaksa kendileri açısından UDC ile özdeş olması gerekmez mi? Anlaşılıyor ki, bu birlik 'devrim için çıkış noktası' değil, kendi başına bir aşamadır – R.Y.)*". Böyle diyor İ. Bilen, ve hemen ekliyor: "CHP'yi eylem birliğine çekmenin nesnel olanakları vardır"... Bu, "en geniş demokratik güçlerin eylem birliği" dediği hareketin *"politik programı"*nın "daha sınırlı, güncel" amaçlarını da şöyle açıklıyor:

"Böylesi bir eylem birliği için politik program, daha geniş güçlerin uğrunda savaşabileceği daha sınırlı, güncel amaçlara yönelmelidir. Günümüzde bu amaçlar şu ağırlık noktalarında toplanabilir:

"— Emperyalist baskılara, NATO dayatmalarına, gericiliğin demokratik özgürlüklere karşı saldırılarına, artan faşizm tehlikesine karşı savaşım.

"— Ekonomik bunalımın yükünün emekçi halkın sırtına yüklenmesine karşı savaşım.

"— Kürt halkına karşı uygulanan ulusal baskıya, ulusal ayrıcalığa, Türk şovenizminin körüklenmesine karşı savaşım.

"— Barış, askersel yumuşama, silahlanma için, emperyalizmin Türkiye'deki egemen çevreler aracılığıyla Ege denizinde ve Kıbrıs'da düzenlediği provokasyonlara karşı savaşım".

İ. Bilen'in bu yazısı son derece tutarsız ve ciddilikten uzak bir yazıdır. Bunlar bir yana, bu yazının önemi, yıllardır satır aralarına sızdırılan, ileri demokratik halk devrimi öncesinde bir başka aşamanın yer alacağı görüşünün ilk kez açıkça, "resmi" olarak söylenmesindedir. Bu buluşun devrim teorisini ilgilendiren yanı, yazımızın kapsamı dışında kalıyor, bizi şimdi ilgilendiren yönlerine değinelim.

Birincisi, bu aşamanın "güncel ama sınırlı" dediği amaçları, yine kendisinin aynı yazıda daha önceki bölümlerde yazdığı gibi, *ileri demokratik halk devriminin* amaçları arasındadır. Hiç de sınırlı değildir, ancak devrimle elde edilebilecek amaçlardır ve ne yazık ki CHP'nin ölesiye korktuğu amaçlardır.

İkincisi ve bizi bu yazıda asıl ilgilendiren yönü, bu amaçları sıralayarak İ. Bilen'in düştüğü derin çelişkidir. Biz bu amaçları gönülden kabul ediyoruz. Ne var ki, bu amaçlar, ayaklanmayı-devrimi anlatmıyorsa boş sözlerdir, lafazanlıktır, göz boyamacılıktır diyoruz. İkinci maddeye bakın! Nasıl karşı konacak? Bugün işçilerin karşısında yalnız polis yok, düzenli ordu ve özel işletme güvenlik ekipleri var. Türkiye'nin *bugünkü* ortamında, "ekonomik bunalımın yükünün emekçi halkın sırtına yüklenmesine karşı savaşım" dediğimizde, "yığın savaşımlarını güçlendirme" dediğimizde, *kaçınılmaz olarak*, otomatik olarak işçileri devrimci karşı koyuşa, çarpışmalara, barikat savaşlarına çağırıyoruz demektir. İşçi grev yapıyor, sürüler saldırıyor, panzerler duvarları yıkıyor. Karşı koyma diyorsan, grevi sürdüreceksen nasıl sürdüreceksin?... Görüldüğü gibi, bu hedef *bugün* işçi sınıfını devrimci karşı koyuşa, barikata çağıran bir hedeftir. Bilen'in saydığı öteki maddeler de öyledir.

Peki, bu ne zavallı mantıktır ki, bir yandan yığınları devrimci eyleme çağırır, öte yandan devrimci bir ortam yoktur der, devrimci eyleme provokasyon der, CHP'yi birliğe çağırır, maden işçisini uslandırmaya çalışır, 1 Mayıs'ı Mersin'deki gibi "kutlar"?

2. EKONOMİK VE TOPLUMSAL ORTAM

15 Ağustos 1979 tarihli *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan "Savaşımın Sonunu Kadrolar Belirleyecektir" adlı yazımızda, "enflasyon %70'in üstünde, işsizlik %20' nin üstünde, endüstri yarım kapasiteyle çalışıyor, siyasal cinayetlerin sayısı günde 3-5'e vardı" demiştik. Aradan bir yıla yakın zaman geçti, bugün enflasyon %100'ün üstüne çıktı, işsizlik %25'in üstüne çıktı. Endüstri çalışma kapasitesinde "iyiye doğru" ufak bir gelişme oldu, bugün %60 dolaylarındadır. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 6-8 arasına yükseldi.

Endüstri yatırımlarında bir iyileşme yok. Ekonomik ve siyasal ortamın belirsizliği, hammadde yokluğu, döviz "dar boğazı", bu durumun başlıca nedenleri arasındadır.

Derin bir enerji bunalımı vardır. Merkez Bankası, 1980 yılında dışsatım 3,5 milyar dolara ulaşabilirse, bununla ancak ham petrol ve petrol ürünleri dışalımı karşılanabilecektir diye yorum yapıyor.

Finans-kapital, ülkeyi içine soktuğu yıkımı, emperyalizme daha fazla bağlanarak çözmeyi amaçlıyor. Ne var ki, finans-kapitalin önemli kurtuluş kapısı olarak gördüğü yabancı sermaye bir türlü *istenen ölçülerde* gelmiyor. Demirel hükümeti, dış borçları Türk Lirasıyla ödemeyi, bu para ile yabancı şirketlerin Türkiye şirketlerini satın almasını, ya da ayrı yatırım yapmasını önerdi. Bu yola gitsinler diye her kolaylığı sağladı. Bu çabalar sonunda, son aylarda Batı basınının, "uluslararası iş çevrelerinin Türkiye'ye karşı yeniden uyanan ilgisi" diye yorumladığı bir gelişme oldu. Örneğin, Daimler Benz, yılda 25-30 bin dizel motorluk kapasitede bir projeyi Türkiye'ye verdi. MAN, dizel motorları ve ticari araçlar (kamyon vb.) üretecek, 30 milyon dolarlık bir fabrika önerisi yaptı. Kısa bir süre önce Citroen, yaklaşık 500-900 milyon dolarlık bir yatırımla otomobil fabrikası kurma planlarını açıklamıştı... Yine de, bunlar şimdilik denizde bir damla olmaktan öteye değildir.

"Emperyalist basın uzun bir süredir Türkiye'de *kaçakçılığın yasallaştırılmasını* savunuyor. Emperyalist basının 'paralel ekonomi' adını taktığı kaçakçılıktan Türkiye'ye yılda *en az* 4 milyar dolar giriyor. Bu kaçakçılığın çok büyük bölümü silah, baz morfin-eroin, altın, çelik ve öteki endüstriyel maddeler kaçakçılığıdır. Eskinin ünlü sigara kaçakçılığı artık 'ufak' köpekbalıklarına düşmüştür. Son yıllarda dünya çapında ün kazanan 'Türkiye Mafyası' üstte saydığımız kaçakçılıkla uğraşıyor. Son 15 yılda 'ele geçirilen' tüfek sayısı 45.000, tabanca sayısı 150.000, mermi sayısı 32 milyondur. 1978'den buyana Türkiye'ye 100.000 ton işlenmiş çelik kaçak olarak sokulmuştur. Merkez Bankası'nın Batı Avrupa'da yaptığı araştırmalara göre 1977'de Türkiye'ye 110 ton, 1978'de 88 ton altın kaçak olarak sokulmuştur".(2)

Menşevikler ve sendika ağaları, "gerçekçi ücret, alınabilir ücrettir" diyerek toplu sözleşmelerde işçileri burjuvaziye satmaya devam etsinler, dört kişilik bir ailenin yalnızca mutfak gideri, Nisan 1980'de 10.464 TL oldu.

İşçi ücretlerine bakarsak, brüt ücretler Eylül 1971'de günde 39.32 TL iken, Eylül 1979'da 292.74 TL oldu. Büyük bir artış gibi gözüküyor, tam %644' lük bir artış! Oysa, aynı dönemde fiyat artışı %675' dir. Demek ki, brüt ücretlerde 8 yılda %3.9'luk bir

gerileme olmuş ve reel brüt ücretler 1979'da 37.78 TL'ye düşmüştür.

Net günlük ücretlerin durumu daha da berbattır. 1971 yılında net günlük ücret 31.70 TL iken, 1979 yılında 160.62 TL olmuştur. Oysa, aynı dönemdeki fiyat artışlarını dikkate alınca, 1979'da reel ücretler 20.73 TL olmaktadır. Demek ki, işçi ücretlerinde son 8 yılda %35 oranında bir düşüş olmuştur!

İşsizlik çığ gibi büyüyor. Her kapitalist ülkede olduğu gibi bizde de çalışma istatistikleri en güvenilmez istatistiklerdir. Buna karşın, Batı kaynaklarının verdiği işsizlik oranı %25'dir. Her yıl 500.000 kişi çalışacak yaşa geliyor. Bunların en fazla 80.000'i endüstride, 120.000'i hizmet sektöründe iş buluyor. Son 15 yılın en önemli toplumsal olgularından biri olan kırsal alanlardan kentlere yoğun göç sürüyor. Yıllardır iş arayıp bulamayanların sayısını gazeteler 1 milyon 216 bin olarak veriyor.

Yurdumuzda yaşamak gerçekten bir hüner oluyor. Evinde yeşillik, hatta sebze yetiştirenlerin sayısı hızla artıyor. Olta balıkçılığı, eğlence değil, ciddi bir doyum yolu oluyor. Akıl almaz meslekler türüyor: Kuyrukçuluk (özel olarak kuyruğa girerek yerini arkada duranlara satmak), uhuculuk (pasaport resmi yapıştırmak için bir sıkımlık uhu satmak) vb.

Ancak bir-iki yönüne değindiğimiz bu yaşam koşulları, halk sınıflarında derin bir öfke büyütüyor. Son Tarsus olayları bunun en güzel göstergesidir. Bir başka gösterge de işçi grevlerinin yayılmasıdır. 23 Nisan'da Maden-İş'in yaptığı açıklamaya göre, MESS'e bağlı 60 işyerinde 25 bin işçi grevdedir. Genel-İş'de grevler var. Tekstil'in 41 işyerinde 16 bin işçi grevde. Türk-İş'e bağlı Hava-İş'in grev kararı var. En önemlisi, 1980 yılında Türk-İş'e bağlı sendikalar, değişik işkollarında toplam 760.000 işçi için toplu sözleşme bağlayacaklar.

Tekelci burjuvazi, ortamın patlayıcılığını menşeviklerden çok daha iyi görüyor. Devlet ve özellikle ordu eliyle baskı ve terörü Cumhuriyet tarihinin görmediği boyutlarda yoğunlaştırıyor. İşletmelerde özel güvenlik ekiplerinin kurulması, polisin yetkilerini genişletme yasası, olağanüstü hal yasası, vb., bunlar hep burjuva devletinin halk sınıflarına karşı kendini güçlendirme ve sağlamlaştırma çabasının parçalarıdır.

Yurdun geniş bir bölümünde sıkıyönetim var. Sıkıyönetim, olağan dönemlerde uygulanan olağan bir yöntem değil, olağanüstü dönemlerde başvurulan çıplak zorbalık yöntemidir. Sıkıyönetimin olmadığı bölgelerde de "sivil sıkıyönetim" var. Tüm bölgelerde sürekli ve sistemli kuşatmalar ve semt semt operasyonlar yapılıyor. Her defasında yüzlerce emekçi gözaltına alınıyor, ya da tutuklanıyor. Şu ya da bu nedenle gözaltına alınan herkese işkence yapılıyor. Tüm fabrikalar, işyerleri, öğrenim birimleri, emekçi semtleri, stratejik caddeler, kentlerin giriş çıkışları ve işlek yerleri kolluk güçleri ve zırhlı araçlarla tutulmuş durumdadır. Her yer polisin ve jandarmanın işgali altında. *Yurdumuz düşman işgali altında!* (Oportünistler sokağa da mı çıkmıyorlar, bu durumu görsünler.)

Siyasal cinayetler, toplu kırımlar hızla artan bir eğri çiziyor. Yalnızca Ecevit'in iktidarı sırasında, yani 22 ayda, 2.444 kişi öldürüldü, 10.000 kişi yaralandı. Demirel hükümetiyle bu gidiş daha da hızlandı. Türkiye iç savaşa gidiyor. Tekelci burjuvazi, daha zaman varken bu gidişi kendi lehinde durdurabilmek için, devrimci güçleri ezmeye yöneliyor. Halk sınıflarına, devrimcilere, komünistlere karşı şiddet uyguluyor.

Kısaca çizdiğimiz bu çerçeve hiç de olağan durumlara benzemiyor. İdeolojik savaş çok önemlidir ama yanlış teorileri asıl yaşam çökertir. Ve yaşam tüm oportünist basitlikleri yerle bir ediyor. Devrimci durum sürüyor. Ancak kansızlar bu gerçeğe gözlerini kapıyor.

3. DEVRİMCİ HAREKETTE BUNALIM

Kısa Bir Döküm

Türkiye'nin genel ortamı yukarıda özetlediğimiz gibiyken, devrimci güçlerin durumu, açık ve kesin bir yargıyla, kötüdür. Teorik düzey iyice düştü. Militan akımlar teoriyi tam anlamıyla boşlarken, "teori" de bir takım entellektüellerin egzantrizmine takılı kaldı. Son bir yıl içinde, Türkiye'deki deyimiyle tüm "siyasetler" en az birer kez bölündüler. Yani bu bir yıl, Türkiye'de devrim hareketi için yeniden bir hızla bölünme dönemi oldu. Öte yanda, tüm guruplar içinde siyaseti bırakma iyice yaygın bir olgu olarak belirdi. Devrimci güçler, karşı-devrim güçleri karşısında geriledi. Ülkenin ekonomik ve toplumsal ortamıyla devrimci güçlerin durumu arasındaki çelişki apaçık ortaya çıktı. Yazımızın başından sorduğumuz soruyu gündeme getiren de bu durumdur.

Devrimci cephedeki bunalımın nedenlerine ve alınması gereken önlemlere geçmeden önce belli başlı akımların ve örgütlerin durumlarına kısaca bakalım.

TKP'nin menşevik kanadının durumu gerçekten çok kötüdür. Bunu örtmek için yaptıkları tek şey, Lenincilere saldırmaktır. Oysa bu da, saflarındaki dağılmanın daha derinleşmesine yol açıyor. Dağınıklık, salgın hastalık gibi ilerliyor.

Menşeviklerin dağılışı, siyasetsizlikten kaynaklanıyor. Özellikle son dönemde iyice yılgınlık yayıyorlar. Faşizm tehlikesi "reel"dir diyerek ve başka birşey demeyerek, devrimci bir patlama olasılığının olmadığı, faşizmin gelmesinin artık kaçınılmaz olduğu görüşünü aşılıyorlar. Böyle bir değerlendirme yaptıktan ve teslimiyetçi bir psikoloji yarattıktan sonra, bol keseden savurdukları "genel direniş" gibi belgileri kimseyi aldatamıyor. Tersine, böyle belgiler kendi saflarında daha beter dalgalanma yaratıyor.

Menşevik kanatta ortaya çıkan bir yeni olgu da aralarında çatışmanın artık iyice su yüzüne çıkmasıdır. (İlerliyorlar!) Son olarak Ege'de dağıtılan Merkez Komite bildirisi bunun güzel bir göstergesidir: Ege'de MK bildirisi diye bir bildiri dağıtıldı. Bu bildiride, CHP sosyal-demokrattır, *İşçinin Sesi*'nin görüşleri zaten bizim eski görüşlerimizdir deniyor. Bildiriyi dağıtırken de, Avrupa'daki oportünistleri attık, Partizan kliğini de kongrede atacağız diyorlar. İşin ilginç yönü, Politik Büro'nun bu bildiriden haberi olmayışıdır. Bazı Polit Büro üyeleri bu bildiriyi yoldaşlarımızdan öğreniyorlar. Bunun hemen ardından bildiri herkesten geri toplanıyor. Böyle bir durum var.

Sonra, menşevikler, burjuvazinin artan saldırıları karşısında pekçok çalışma alanından kadrolarını geri çektiler. Birçok alanı boşalttılar. Fabrikalardan, yığın örgütlerine, semt çalışmalarına dek. Önde gittikleri tek nokta galiba budur! Ne var ki, Türkiye'nin ortamından önce, zamanından önce geçtikleri bu taktik, daha beter dağılmalarına neden oldu. Çünkü menşevik kanadın bir özelliği vardır, güce tapar. Kalabalık olmayınca güçlülük duygusu balon gibi sönüyor.

Herşeylerini bağladıkları sendikal çalışmada da durumları kötüdür. Maden-İş grevleri çok kötü gidiyor. Kademeli grev dediler, işçilerden tepki görünce geri çektiler. Açıkçası, Maden-İş yönetimi bocalıyor, sürekli çelişik tutumlar alıyor ve hiç laf değil, tabanı kayıyor. Pekçok yerde grev oylamalarını yitirmeleri bunun göstergesidir. İskenderun Demir-Çelik'de ve İzmir BMC'de toplu sözleşme yetkisini yitirdiler. Profilo, Demirdöküm ve Sungurlar'da olanları biliyoruz. Lastik-İş'den tasfiye ediliyorlar. İlginç bir haber de, geçmiş dönemde Tekstil'e geçen işçileri menşeviklerin, Türk-İş'in sendikası Teksif'e yeniden geçmeye teşvik etmeleridir. Tüm bu gelişmeler iplerin tümüyle elden kaçmış olduğunu gösteriyor.

Menşeviklerdeki dağılmanın düzeyini gösteren güzel bir örnek, son zamanlarda özellikle İstanbul'da çok sayıda oportünistin CHP şemsiyesi altına sığınmak için bu partiye üye kaydolmasıdır.

Fakat dağılmanın en önemli göstergesi, siyaseti bırakmanın oportünist saflarda aşırı yaygınlaşmasıdır. TKP'den, özellikle İKD ve İGD'den yığınla insan siyaseti bırakmaktadır.

TİP'de geçtiğimiz yıl içinde TKP ile bütünleşme eğilimi güç kazanmaya başladıktan sonra eski *Yürüyüş* kadrosu TİP'den ayrıldı ve *Sosyalist İktidar* dergisi çevresinde birleşti. TİP'in son dönemde kabul ettiği "tek parti-tek cephe" ve "demokratik aşama" görüşlerinden sonra İstanbul Beykoz ilçesi gibi bazı örgütler *Sosyalist İktidar*'ı desteklemeye başlamışlar.

Bu bölünmenin dışında, TİP'de iki ayrı gurup daha oluştu. Borancılar, "tek parti-tek cephe"'yi savunuyorlar. TKP ve TİP iki ayrı partidir, bunların birleşmesi söz konusudur" diyorlar. Bunun dışında bir de zaman geçirmeden TKP'ye *katılmak* isteyen bir gurup var. Bunlara göre TİP parti değildir, yapılacak şey TKP'ye katılmaktır.

Emeğin Birliği'ne gelince, önce *Birlik Yolu* vardı. *Emeğin Birliği* ve *Kitle*'nin, kalıcı işbirliğine Türkiye'de ilk örnek diye sundukları o birlik dağıldı. Ardından, *Emeğin Birliği* bir daha bölündü. *Drej* gurubu çıktı ve eski THKO'yu canlandırmak amacıyla kolları sıvadı. *Emeğin Birliği* zaten Türkiye'de belirli bölgelerde vardı, şimdi hızla eriyor.

SGB-Kitle, *Birlik Yolu* dağılınca bir parti kurdu, TKP-Birlik. Herhalde bir MK kurabilecek denli üye bulmuşlardır.

Dev-Yol önemli bir güçtür. Çelişik durum gösteriyor. Kendisine "armağanlar" sunulmayan bölgelerde güçlenemiyor, tersine, geriliyor. Özellikle menşeviklerle Kurtuluş'un armağan sunduğu bölgelerde boşluğu kaparak güçlendi. İstanbul'daki göreceli gelişmesi menşeviklerin, Karadeniz'deki gelişmesi Kurtuluş'un çözülmesi sonucudur. En hızlı gerilediği yer de, belki şaşırtıcı ama Ankara'dır.

Dev-Sol'la olan bölünmesinden sonra bu yıl önemli bir bölünmeye uğramayışı, eşgüdüm, yönetim birliği ve anlayış bütünlüğüne sahip olmayan bir "cephe" yapısı nedeniyledir. Gevşek yapısı, bölünmeyi geciktiren bir rol oynamıştır.

Dev-Sol, İstanbul'da gücünü koruyor. 12 Mart ve 30 Mart eylemlerinde etkindi. Fakat Türkiye çapında Dev-Sol'dan söz edilemez.

Halkın Kurtuluşu, geçtiğimiz yıl içinde gelişen biriki akımdan biridir. Kadroları militan. Yönetimde bölünmüşlerdi. Metin Yıldırımtürk'ün ölümünden sonra bir kuruluş kongresiyle TDKP'yi kurdular. Arnavutluk ile iyi ilişkileri olduğu görülüyor. Sağlam bir ideolojik temele sahip, oturmuş bir hareket değildir, yeni oluşumlara gebedir.

Kurtuluş, son yıl içinde her yerde eriyor. En önemli bölgesi olan Karadeniz'de çöktü. Mersin ve Seydişehir'de belirli bir gücü var. Saflarında siyaseti bırakma yaygın.

TSİP. Nerede? Kalan birkaç tanesi de ilerlemeci oldu.

Sendikaların durumu da hiç iyi değildir. *TKP Leninciler Konferansı Kararları*'nda işaret edildiği gibi, Türkiye'nin ortamı, "sendikaları kendi alanlarında bile tek başına yetersiz kılmaktadır". Toplumsal ortam sendikaları aşıyor ve bu örgütleri derin bunalıma sokuyor. İşçiler üzerindeki sendikal etki zayıflıyor. Bunun sonuçları iyi de, kötü de olabilir. Devrimci bir çekim merkezinin, gerçek bir öncü partinin varlığında yararlı sonuçları olur. Böyle bir merkezin yokluğunda, büyük ağırlığıyla CHP'ye, küçük bir yanıyla da küçük burjuva devrimciliğine yarar.

TÖB-DER tam anlamıyla felç olmuş durumdadır. Hem kendi içindeki bölünme, hem artan polis baskısı ve sürgünler, bu örgütü çözdü. Bu çözülmenin günahı yine büyük ölçüde menşeviklerin sırtındadır. Onlar, örgütü bölerek daha başta savaşamaz duruma soktular.

Odaların durumu sendikalardan farklı değil, belki daha kötüdür. Bildiğimiz örgütsel yapıları bugünkü savaşım düzeyinin isteklerini karşılayamaz. Odalar çalışmıyor.

Kürt örgütlerine gelince, Türkiye Kürdistanı'nda dört tane ana güç var: PKK, KUK, DDKD, DHKD. Bir de, İzmir ve Mardin çevresinde örgütlü İzmir-DDKD ve Bitlis çevresinde ve Avrupa'da örgütlü Özgürlük Yolu var. Bunların dışında TKP, Dev-Yol, Kawa, Rızgari, Ala Rızgari, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş, vb., özellikle PKK eliyle silinmiştir.

Bu dört hareket arasında kanlı çatışmalara varan kavga vardır. Ayrıca hepsinin kendi içlerinde ciddi sorunları vardır. Özellikle DDKD ve DHKD'nin.

TKP'nin Kürdistan'daki durumu acıklıdır. Gide gide Diyarbakır ve Lice'de belli bir güçleri kalmıştı. Geçtiğimiz aylarda TKP Kürdistan yöneticileri partiden ayrılınca bunlar da yok oluyor.

Devrimci güçlerin durumu üstüne yaptığımız bu kısa özet tek bir sonuca işaret ediyor: Ciddi bir *bunalım* vardır. Ekonomik ve toplumsal ortamda iyiye değil, kötüye doğru bir değişiklik olduğu halde, devrimci güçlerde de kötüye doğru bir değişiklik vardır. Bu çelişik gözüken durumu açıklamak gerekir.

Devrimci Hareketteki Bunalımın Nedeni

Bir yanda ekonomik ve toplumsal kaos, öte yanda devrimci harekette bunalım. Bu ilk bakışta çelişki gibi geliyor, ama değildir.

İşçinin Sesi, devrimci hareketteki bunalımı ve nedenini bir yıl önceki 101. sayısında değerlendirmişti. Hiçbir parti, hiçbir örgüt, devrimci durumun dayattığı görevleri yerine getirmeye hazır durumda değildir, bu nedenle tüm hareketlerde huzursuzluk, bunalım, kargaşa vardır demişti. Aradan bir yıl geçti ve o kargaşalar bölünmelerle sonuçlandı. Gelişmeler değerlendirmenin doğruluğunu kanıtladı.

O değerlendirmeyi bir daha okumakta bugünü anlamak açısından yarar vardır:

"Lenin'in dediği gibi, bir ülkede devrimci durum var da işçi sınıfı ve öteki devrimci güçler vurup devirecek denli örgütlü değilse, yani öznel öge geri kalıyorsa, o ülkenin çürümesinden başka sonuç doğmaz. Alt sınıfların eskisi gibi yönetememeleri kendi başına devrimi değil, çürümeyi getirir. Ancak bunlara yeterince güçlü bir öznel öge katıldığında devrim başarıya ulaşır.

"Ülkemiz çürüyor çünkü öznel öge çok geri kalmaktadır. Sol, devrimci cephe çok dağınıktır. 'Vurup devirecek' güç yoktur ortada (...) Böylece solda hiçbir parti, hiçbir örgüt devrimci durumun, nesnel ortamın yüklediği görevleri yerine getiremiyor.

"Açıkçası, Türkiye'de nesnel ortam, öznel ögeden önde gidiyor. (...)

"Türkiye'de nesnel ortamın öznel ögeden önde gitmesi, soldaki tüm örgütlerde *iç rahatsızlık*, bunalım getiriyor. Yurdumuzdaki devrimci durum, buna hazır olmayan tüm parti ve örgütlerde bunalım, kriz olarak yansıyor. Bir başka deyişle, soldaki tüm örgütlerde görülen iç rahatsızlık, bunalım, devrimci durumun ürünüdür, yansımasıdır. (...) Olaylara, süreçlere bilimsel bakacaksak, tıkanıklığın gerçek toplumsal nedeni devrimci durumdur, daha doğrusu devrimci durumun acilleştirdiği görevleri yerine getiremeyiştir.

"Birşey daha söyleyelim. *Önümüzdeki dönemde devrimci durum daha üst asamalara yükselirse, ki yükselecektir, bu tıkanıklık, bunalım, ne derseniz deyin, iyice derin bir kriz durumunu alacaktır. Bu kaçınılmazdır*".(3) (abç)

Evet, devrimci güçlerin bugünkü durumunun ana nedeni, devrimci durumun yokluğu değil, tersine, giderek daha derinleşip olgunlaşması ama öznel ögenin bu gelişmenin çok gerisinde kalmasıdır. Bu da ne yazık ki, devrimler tarihinde sık rastlanan bir durumdur. Tarihte pekçok ülkede devrime elverişli ortamlar birkaç kez doğdu, ama içlerinden ancak birkaç tanesinin devrimci güçleri bu olanaktan yararlanarak devrim yapabildi.

Devrimin öznel ögesinin karşıtı, karşı-devrim güçlerinin durumudur. Bu nedenle, Türkiye'de devrimin öznel ögesindeki geriliği, devrimci güçlerin bugünkü durumunu değerlendirirken, madalyonun o yüzünü de ele almak gerekir.

Karşı-devrim cephesinin içindeki çelişki ve çatışkıların derinleşmesine ve keskinleşmesine karşın, bunların örgütlü güçlerinin, ortamı karşılamakta devrimin örgütlü güçlerinden en azından şimdilik daha başarılı oldukları görülüyor. Karşı-devrimin örgütlü güçleri, hem kurmaylık, yönetim kadroları açısından, hem örgütlenme düzeyi ve somut güç açılarından, devrimin örgütlü güçlerinden daha iyi durumdadır. Böyle bir durum var. *İşçinin Sesi*'nde bu gerçeğe işaret etmiş ve şöyle demiştik: "Türkiye devrimci güçleri büyük bir dağınıklık içindedir. Sınanmış, denenmiş, geniş çevreler üstünde saygınlığı olan bir kurmay kadrosu yoktur. Gericiliğin en büyük üstünlüğü buradadır".(4)

Karşı-devrim güçlerinin *bugünkü* taktiği de artık iyice açığa çıkmıştır. Azar azar, ama sistemli ve sürekli biçimde toplumumuz üstünde baskı vidalarını sıkıştırıyor. Memorandumlarla, "yarından sonra şöyle olacaktır" yollu restlere, keskin dönüşlere gitmeden, burjuva devleti eliyle çöküyor. Türkiye burjuvazisinin ustalığını, yüzyıllardan devraldığı devlet yönetme geleneğini burada görüyoruz. Ortamın çok önünde gitmiyor, paniğe kapılıp sersemlemiyor. Tekme yerine boynuz vurmuyor. Yarın, yığınların saldırısı arttığında yapmayacağı yoktur ama bugün biçimsel parlamenter örtüyü atmadan baskı mekanizmasını adım adım sıkıştırıyor. İki gün sonra bakıyorsun, Türkiye iki gün önceden farklı olmuş. Bugün, 12 Mart'la kıyaslanmayacak denli büyük bir zorbalık hüküm sürüyor.

Leninciler, "faşizm MHP ile sınırlı değildir" dediklerinde oportünistler karşı çıkmışlar, "MHP'yi aklıyor" demişlerdi. Oysa bugün iyice anlaşılıyor ki, faşizm MHP ile sınırlı olsa, karşı-devrimin ordusu, polisi, jandarması, bürokrasisi vb. olmasa, devrimci güçler, bu dağınık durumlarında bile MHP'yi ve itlerini yarım saatte ezer de öteki tarafına geçer.

Leninciler, o tartışma içinde, faşizmin Türkiye'ye MHP eliyle gelmesi akla uzaktır; bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullarda MHP yoluyla bir faşizm olası değildir; asıl olası olan, faşizmin devlet eliyle yerleştirilmesidir demişti. Faşizm konusunun artan önemini gözönüne alarak, faşizm konusundaki Leninci görüşleri bir daha özetlemekte yarar vardır.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de faşizm sorununu *üç düzeyde* ele almış ve her üç düzeyde ortaya çıkan sonuçların, anti-faşist savaşımın antiemperyalist ve anti-tekelci savaşımla bütünlenmesi gereğini gösterdiğine işaret etmiştik: 1) Faşizm tehlikesinin genel ekonomik temeli (ki bu, faşizmin yapısal bir istek olduğunu açıklar), 2) Faşizmin *acil* bir tehlike oluşunun nedeni, 3) Sosyal-demokrasi ve faşizme karşı tutumu (ve bununla birlikte MHP değerlendirmesi). Ve "Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir, faşizm finans-kapitalin seçimidir" diyerek bağlamıştık.

Bunun ardından, 15 Ağustos 1979 tarihli, "Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir" adlı yazımızda da şöyle yazmıştık: "CHP'nin, ya da herhangi bir başka burjuva gücünün 'anti-faşizm'ine bel bağlamayın diyoruz. Onlar MHP'nin üstüne yürümezler. Yürürlerse, halkımızın işçisiyle, köylüsüyle faşizmin üstüne yürüdüğünü görüp, devrimci bir patlamayı önlemek için 'yürürler'. Ya da ipliği pazara çıkmış, *bugünkü ulusal ve uluslararası koşullar altında iktidar şansı olmayan MHP*'ye vurarak öteki faşist güçleri iktidara itmek için 'yürürler' diyoruz.

"Gerçekten, faşist bir iktidar olasılığı üstünde düşününce görürüz ki, *bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullar altında MHP eliyle bir faşizmdense, 'demokratik ve yurtsever ordumuz' eliyle ya da ardında onun durduğu Kemal Satır gibi 'tarafsızlar' eliyle bir faşizm* çok daha olasıdır" (abç).

Bugün olan da işte budur. Ve Türkiye, bir yıl önceki Türkiye değildir.

Devrim ve karşı-devrim etki-tepki içinde ilerler. Karşı-devrimin işçi sınıfına ve öteki devrimci güçlere tepkisi, onlara saldırısının şiddetine oranlıdır. Ama her zaman etkinin biraz üstünde durmaya çalışarak. Devrimci tepki de aynı yolu izler, izlemek zorundadır. Sınıf savaşı böylelikle yükselir, güzelleşir. Bu tırmanış, insan isteklerinden bağımsız, toplumsal bir olaydır. Etkiye oranlı tepki (yani biraz üstünde duran) gösteremeyen taraf yenilecektir.

Buraya dek söylediklerimizi özetlersek, Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal ortamı çok elverişli olduğu halde devrimci güçlerin bir yıl içinde salgın gibi her örgütüyle ikiye, üçe bölünmesinin altında yatan en önemli neden, devrimin öznel ögesinin geri düzeyidir. Sendikaların Sesi mi, TKP'nin Sesi mi olduğu belli olmayan radyosuyla, ruhsuzluk, pısırıklık yayan yayınlarıyla TKP bugün devrimin öznel ögesi değil, oportünistlerin özel ögesi durumundadır. TKP'nin Lenininci kesimi ise ülkenin siyasal gelişmelerine yön verebilecek denli güçlü değildir. Bunun dışında, halk yığınlarıyla bir türlü kaynaşamayan "sol"lar da, öteki çeşit çeşit pasifist küçük burjuva sosyalizmleri de bu rolü zaten oynayamıyorlar.

Devrimin öznel ögesi varsa, karşı-devrimin de vardır. Bugün onların "öznel öge"si, ordusuyla, devletiyle bizden daha ileri durumdadır. Çelişki gibi gözüken olgunun önemli bir nedeni de budur.

Görüldüğü gibi, devrimci güçler açısından pek parlak bir çerçeve çizmedik. Ama gerçekçi olmak, ortamı olduğu gibi değerlendirmek zorundayız. Raslantıyla bir doğruyu yakalayıp sonra imam değneğini bellemiş gibi onu yineleyen bir hareket olursak hiçbir şey yapamayız. Devrimci durum doğrusunu saptadın, yapış kuyruğuna git, öyle olamaz. Öncü olmaya adaylığını koymuş bir hareket, ülkenin her gelişme aşamasında doğruyu herkesden önce görüp ortaya koymak zorundadır. Türkiye'nin siyasal ortamı parlak değildir. Karşı-devrimin örgütlü güçleri, devrimin örgütlü güçlerinden daha güçlüdür ve bu sokakta da yansıyor. 1 Mayıs bunun somut göstergesidir. 1 Mayıs'da devletin karşısında devrimci güçler gerilemiştir. Bunun da başlıca nedeni, işçi sınıfımızın, öncü parti adına lâyık bir örgüte sahip olmayışıdır.

Bunalımın Sonuçları

Cumhuriyet tarihinde görülmemiş ekonomik ve toplumsal kaos, gericiliğin azıtan örgütlü saldırısı ve halk yığınlarının sahipsizliği koşullarında devrimci harekette ortaya çıkan bunalımın başlıca *üç* sonucu olmaktadır: 1) Bölünme, 2) Siyaseti bırakma, 3) Burjuva ve küçük burjuva görüş ve duygulara teslimiyet.

Bölünmeye önceki sayfalarda değinmiştik. Siyaseti bırakma da aynı derecede yaygın bir gelişmedir. Romatizmalı bir adam, yağmur yağacağını önceden sezer değil mi? Çünkü kemikleri sızlamaya başlar. Tam da bunun gibi, işçi hareketi içindeki, devrimci hareket içindeki gezginci, inançsız küçük burjuvaların kemikleri sızlamaya başladı. Gericilik, alışılmadık boyutlarda saldırıyor. Yağmur yağacak mı? Şimdiden kestirilemez ama gök bulutlu. Onun için, harekete şu ya da bu nedenle bulaşmış küçük burjuvalar yok oluyorlar. Ne olur, ne olmaz!

Bunalımın üçüncü sonucu ise, devrimci hareket içinde burjuva ve küçük burjuva duygu ve düşüncelere teslimiyet olarak beliriyor. Bunun bir ucu TKP'li menşeviklerin başını çektiği pasifist ve teslimiyetçi çizgi (en güzel örneği son Mersin 1 Mayısı), öteki ucu "sol"ların intihar uçuşlarıdır. İkisi de zararlıdır. Biri, toplumsal açıdan ödlektir (kişisel düzeyde ödlek olmayabilirler), öteki toplumsal açıdan yiğittir (büyük çoğunluğuyla kişisel düzeyde yiğitlik için yapmıyor, küçük burjuva o sıkışmışlığı içinde başka biçimde hareket edemiyor), ama ikisi de zarar veriyor. İkisi de sınıf savaşını tam bu ortamın istemediği yönlere götürüyor. Ortam ne teslimiyetçiliği, ne yığınlardan soyutlanmayı kaldırabilir. Tam tersine, yaşadığımız günler, yığınlarla her an daha iyi kaynaşma ve saldırı siyaseti istiyor.

Sonuçların Sergilediği Gerçekler

Türkiye işçi ve devrimci hareketinde son yılda iyice ortaya çıkan üç sonuç başlıca *iki* gerçeği yansıtıyor.

Birincisi, devrimci cephedeki örgüt ve hareketlerin ideolojik olarak ve büyük çoğunluğuyla üye yapısı olarak da küçük burjuvalığını yansıtıyor. Bu savrulma, bu dalgalanma, bu moral bozukluğu başka birşey anlatmaz.

İkincisi, aynı moral kırıklığı, aynı dalgalanma işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde de görülmektedir. Bu da, işçi sınıfımızın büyük çoğunluğuyla *genç* bir sınıf olduğunu yansıtıyor. İşçi sınıfımızın büyük çoğunluğu işçiliğe yeni katılmadır.

Buraya dek tüm söylenenlerin *genel sonucu:* Karşı-devrimin saldırısının gerçekten yoğunlaştığı bu dönemde, burjuva ve küçük burjuva duygu ve düşünceler işçi sınıfımızın üstüne kapanmış, onu adeta nefes alamaz bir duruma getirmiştir.

---

1. V.İ. Lenin, "Russian Revolution and the Tasks of the Proletariat", *Collected Works.* Vol.10, pp. 142-145.
2. R. Yürükoğlu, "Toplumsal Gelişmeler ve Savaşımımızın Anlamı", *İşçinin Sesi*, 6 Şubat 1980, sayı: 122.
3. R. Yürükoğlu, "Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir", *İşçinin Sesi.* 15 Ağustos 1979, sayı: 101.
4. Referans no: 2

Devrim Bulutları

Coşkun Adalı, Ankara

Ortadoğu'da sıcak savaş bulutları dolaşıyor. Amerika'nın İran'daki son silahlı provokasyonu birçok gerçeği ortaya çıkardı. Herşeyden önce bir bütün olarak emperyalizm bu bölgede gitgide çaresizleşmektedir.

Kısa bir süre önce Afganistan'da yüzlerine kapanan kapı ve İran'daki son derece "olumsuz" gelişmeler, emperyalistlerin bölgedeki siyasal manevra alanlarını çok daralttı. Bu daralma, uzunca bir dönemdir gerilerde gizlenen emperyalistlerarası çıkar çelişkileri ve bu çelişkilerinden kaynaklanan bir müttefiklerarası fikir ayrılıkları, anlaşmazlıklar, huzursuzluklar ortamını da beraberinde getirdi. Ortadoğu'daki mevzi kayıplarını kolay hazmedemeyen ABD emperyalistleri, Batı Avrupa'daki müttefiklerini ortak bir Ortadoğu stratejisi izlemeye bir türlü "ikna" edemedi. Bölgedeki petrole daha fazla bağımlı olan, öte yandan da sosyalizmin Avrupa'daki ekonomik, siyasal ve *askersel* gücünü ense kökünde hisseden Avrupa kapitalizmi, Ortadoğu'da yeni doğan siyasal tabloya kendini daha uzun dönemli perspektiflerle uyarlamayı yeğliyor. Kendi kamuoyunda yitirdiği güveni seçim yılında mutlaka yeniden kazanmak isteyen ABD yönetimi ise daha kısa erimli, daha hızlı, daha rizikolu planlar peşinde. Oysa müttefikleriyle görüş ayrılıklarını giderememe ABD yönetiminde de bunalımla sonuçlandı. Dışişleri bakanı istifa etti. "Şahinlerin" etkinliği birdenbire arttı.

Emperyalizmin süregenleşen ekonomik bunalımı siyasal ifadesini en keskin biçimde bölgemizde bulmaktadır. En önemlisi, güçler dengesinin dünya çapında emperyalizm aleyhine değişim sürecinde, Ortadoğu'daki denge değişimi son derece belirleyici bir role sahiptir. Petrolüyle, pazar olanaklarıyla, jeopolitik önemiyle, NATO'nun sallanan güney kanadının "sağlamlaştırılması", İsrail'in (dolayısıyla Doğu Akdeniz stratejisinin) "geleceği", Hint Okyanusu ve Güney Asya'nın askersel "denetimi" gibi askersel-stratejik yönleriyle Ortadoğu bugün emperyalizmin *yumuşak karnı* olmuştur. Bu yüzden bir Ortadoğu savaşı salt bir tehdit aracı olmaktan çıkmakta, artık *pratik* yönleriyle ele alınan *reel* bir olasılık haline gelmektedir.

Bu durumda, bıyıkla sakal arasında kalakalan Türkiye burjuvazisi ne yapabilir? Bu sorunun yanıtı emperyalizm Ortadoğu'da ne yapabilir sorusunun yanıtına yakından bağlıdır. Türkiye öteden beri Ortadoğu'da emperyalist sermayenin atlama tahtasıdır. Emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi bölgede deşifredir ve sermaye ihracını dolaylı yapma durumundadır. Türkiye tekelciliği, bölgeye kendi başına açılacak güçte olmadığından, emperyalizmin yağmasına maşalık eden bir küçük ortak olabilir.

Genişlemenin Türkiye tekelci burjuvazisinin objektif gereksinimi olduğu gerçeğini önde gelen tekelciler de çok iyi görüyor. Batı Almanya'nın ARD televizyonuna yaptığı konuşmada Sanayi Odaları Birliği başkanı Sakıp Sabancı, "...Köylüsü, işçisi, işvereni, bürokratı elele vererek birlik içinde ulusça genç olan sanayimizi kurduk ve kısa zamanda dünya pazarlarına açılma aşamasına geldik. İşte bu gelişme, beraberlik içinde çalışma halinde *geleceğimizin ümididir*" (abç) dedi. Yalnız pazar değil enerji sorunları da "çözüm" bekliyor. Tarihsel bağlar nedeniyle, Türkiye için az gelişmiş Asya ve Afrika ülkelerine açılabilmek, Arab-İslam dünyasına diş geçirebilmekten geçiyor. Ancak, genişlemek için yeni-sömürgeci yöntemler yerine açık zorbalığa girişmesi, Türkiye finans-kapitalinin, ABD emperyalizminin *bugün* Ortadoğu'da karşılaştığı ve başedemediği ekonomik ve siyasal sorunlarla *yarın*, hem de bin kez daha güçsüz konumlarda karşılaşması demektir. Yani bir Ortadoğu savaşına Amerika'nın yedeğinde katılmak, bu savaş ortaklığı çerçevesinde bir takım ekonomik sorunlara kısa vadeli çözümler bulunsa da, Türkiye burjuvazisi için iyi bir "yatırım" değildir. Siyasal planda da devrimci hareketle iç hesaplaşması sürerken, henüz "yönetemez" bir durumdayken, kalkışacağı bir sıcak savaşın riski çok büyüktür.

> ***"...burjuvazinin savaş tehditlerine halk savaşı tehditleriyle dur diyebilecek, burjuvazi buna rağmen Dimyat'a pirince gitmeye kalkışırsa onu evdeki bulgurdan edecek bir örgütlenme çalışmasına girmeliyiz. Ortadoğu'daki sıcak savaş bulutlarını devrim bulutları olarak görmeliyiz".***

Burjuvazinin böyle bir savaş sayesinde içerde "anarşi" (yani devrimci hareket) ve "bölücülükle" (yani Kürt ulusal hareketi) olan çelişkisini tersinden çözmeye kalkışması ise tam bir kumardır. Bu kumarı oynamaya niyetlenmesi bile burjuvazinin ne denli bir çözümsüzlük içinde olduğunu gösterir. Askersel olarak profesyonel olmayan bir orduyla, alt kademelerde kolayca ortaya çıkabilecek yalpalamalarla bu işin yürüme şansı azdır. Üstelik İran halkı büyük bir devrimci boşalım halindedir ve saldırgan bir Türk ordusuna karşı geniş mobilizasyon olanakları vardır.

Savaş, burjuvazinin objektif gereksinimidir. Burjuvazi bu gereksinimini siyasal gereksinim düzeyine çıkarıp silahlı eyleme geçmese bile dışarda oluşan sıcak savaş ortamını içerdeki kapışmada elini daha da güçlendirmek, devletin faşistleşmesini tamamlamak için bir şantaj unsuru olarak kullanacak, savaş tehdidiyle devrimcilere, emekçi halka, Kürt ulusuna daha da bindirecektir. Tıpkı ABD yönetiminin kendi toplumunda yitirmeye başladığı prestijini savaş çabalarıyla tekrar kazanmak istemesi gibi, Türkiye'deki "Milli Birlik" hükümeti de ülkedeki tabanını tutabilmek için bu ortamı kullanacaktır.

Türkiye'deki devrimci durum, dış gerilimi hayli yüksek bir çerçevenin içine oturuyor. Bu dış gerilim devrimci durumu salt iç etkenlerin sağlayabileceğinden daha büyük bir hızla derinleştiriyor. Yıllar alması normal sayılabilecek gelişmeler ayların içine sıkışıyor. *Türkiye dünyadaki diğer zayıf halkalar arasından sıyrılıp daha ön plana çıkıyor.* Kuzey Atlantik Asamblesi Güney Kanadı Alt Komisyonu'nca hazırlanan bir raporda "Bölgenin en zayıf noktası bugün için Türkiye'dir... Bu ülke özellikle Afganistan olayından sonra ittifak açısından çok daha büyük önem taşımaktadır", denilmektedir.

Artan yığın hareketliliğinin yanısıra dış gelişmeler de burjuvaziyi ve menşevikleri fena sıkıştırıyor. Devrimci durum konusunda "Var"a da "Yok"a da açık kapı bırakmak zorlaşıyor. Menşeviklerin "Devrimci durum? Eh işte var gibi" şeklinde kuyruk oynatmaya hazırlanmaları, TİP gibi örgütlerde bile "vardır-yoktur" tartışmasının başlaması, bunalımın giderek derinleştiğini gösteriyor.

Genelde bir ülkedeki devrimci güçler, uluslararası proleter hareketine bir mevzi daha kazandırarak, yani o ülkede devrim yaparak, gündemdeki enternasyonal görevlerini de önemli ölçüde yerine getirmiş olurlar. Ancak Türkiye devrimci hareketine, bu ortamda, sorumluluğu olağandan da fazla enternasyonal görevler düşmektedir. Türkiye'deki bir devrim dünya devrim hareketinin salt Türkiye mevzisindeki bir kazanımı olmaktan çıkmakta, dünya barışı ve Ortadoğu devrimindeki yeriyle uluslararası açınımı her geçen gün büyümektedir. Brüksel'deki 13-14 Mayıs NATO müttefik ülkeleri savunma ve dışişleri bakanları toplantısının en önemli gündem maddesi NATO'nun güney kanadının "sorunları"dır. NATO çevreleri "Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik istikrarsızlığın bir *patlama* yaratacağı korkusu, ...ittifak üyelerini NATO'nun yakın *geleceği* açısından çekindirmektedir" (*Milliyet*, 9/5/1980) (abç) diyorlar. Bir zamanların Avrupa'sı ve dünya barışı için Rus Devrimi nasıl bir uluslararası önem taşıdıysa Türkiye devrimi de bölgemiz için öylesine bir önem taşımaktadır.

Kısacası, emperyalizmin Ortadoğu'da "çözüm" bekleyen sorunları arasında, artık kronikleşmiş bir "başağrısı" haline gelen, "Türkiye'nin geleceği" sorunu da vardır. Bu "sorun"un çözümünü dünya burjuvazisinin sıcak savaş planlarına, askersel tehditlerine, Türkiye-İsrail-Mısır gibi saldırgan paktlar kurma hazırlıklarına terketmemeliyiz. Kendi devrimci çözümümüze hazırlanmalıyız. Önümüzdeki dönem en geniş devrimci propaganda ve ajitasyona, en geri kesimleri bile eyleme çekebilmeye açık bir dönemdir. Proleter hareketi Kürt ulusal hareketiyle hızla kaynaştırabileceğimiz, bunun için de şovenizme karşı en amansız savaşı verebileceğimiz, "yurtseverlik" kabuğuna gizlenen ama aslında Türk şovenistleri olan menşevikleri daha hızlı deşifre edebileceğimiz, onları burjuvaziciklerinin yanına postalayabileceğimiz bir dönemdir. Bu dönemde ülke çapında ayrışmayı hızlandırma, diğer devrimci hareketlerle savaş bağlaşıklığı kurmak da gitgide kolaylaşacaktır. Bir yandan orduya yönelik emir-komuta mekanizmasını kırıcı propaganda olanakları da artacaktır.

Bu çok yönlü fırsatları kaçırmayacak, burjuvazinin savaş tehditlerine halk savaşı tehdidiyle dur diyebilecek, burjuvazi buna rağmen Dimyat'a pirince gitmeye kalkışırsa onu evdeki bulgurdan edecek bir örgütlenme çalışmasına girmeliyiz. Ortadoğu'daki sıcak savaş bulutlarını devrim bulutları olarak görmeliyiz. **Ortadoğu'da haksız bir savaşın önlenmesi, NATO'nun güney kanadının çökmesi ve barışın korunması en acil enternasyonal görevimizdir ve de büyük ölçüde Türkiye devrimci hareketinin hazırlık düzeyine, devrim için kararlılığına bağlıdır.**

Tarsus olayı

Aliye Arı, Ankara

İçel'in Tarsus ilçesinde NATO yolu üzerinde 15 yaşlarında bir kızın trafik kazasında ölmesi ve halkın trafik kazalarına karşı önlem alınmasını istemesi üzerine "güvenlik" kuvvetleri halkın üzerine ateş açtılar. Halktan 10 kişiyi öldürürken 300'e yakın kişiyi de yaraladılar. Daha sonra ilçede sokağa çıkma yasağı ilan edildi. "Güvenlik" kuvvetleri düzenledikleri operasyonlarla sokak, ev ve kahvelerden yüzlerce kişiyi gözaltına aldılar.

Tarsus'ta yaşanan son olay da göstermektedir ki yığınların yıkılası düzene karşı duydukları öfke iyice artıyor. Toplumdaki patlayıcı madde iyice sıkışmıştır. Bir kıvılcım büyük patlamalara neden oluyor, halkın en ufak demokratik istemler için bir gösterisi barikat savaşına dönüşüyor.

Ülkemizde devrimci durum, yığın eylemleri de dahil, iyice olgunlaştı. Bugün Türkiye sapak noktasına geldi. Ya faşizm ya devrim ikilemi kendini iyice dayatıyor. Burjuvazi iktidarı kaptırmamak için baskı ve şiddet yöntemlerini iyice artırıyor. Yığınları eylemlerini kanla boğmaya çalışıyor.

Burjuvazi devlet mekanizmasını faşistleştirmeye çabalar, polisi, jandarmasıyla halk katliamlarına girişirken, küçük burjuva devrimci akımların sözcüsü konumundaki *Demokrat* gazetesinin "Hukuk Devleti" araması dikkate değerdir (*Demokrat*, 24 Nisan 1980).

Tarsus olayları ile ilgili yorumunda bu gazete, "Evet, yolu trafiğe kapatan insanlar Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na aykırı davranmış olabilirler. Bu durumda nelerin yapılacağı yasalarda yazılıdır" (agy, s.7), diyerek "Hukuk Devleti" yasalarına uygun gösteri yapmayan halkın cezalandırılmasını istiyor!

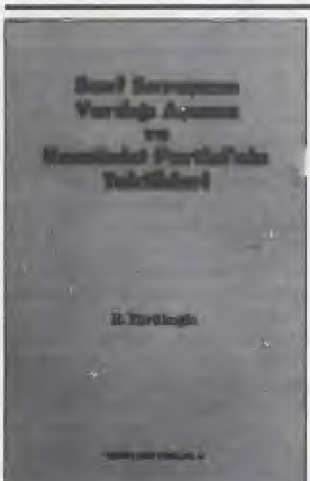
Küçük burjuva devrimcilerine şunu hatırlatmak gerekir. "Halkın demokratik istemler doğrultusundaki her eylemi *en yasal* haktır. Burjuvazi halkın bu en doğal hakkını ya yasalarla, onlar sökmeyince şiddet yöntemleriyle engellemek ister. Burjuvazi halkın üzerine silahla saldırınca "yasal yöntemlerle halkı cezalandırın" demek nasıl bir devrimci anlayıştır? Söyleyelim: Gerici faşist güçler baskıyı artırınca sinen küçük burjuva devrimcilerinin mantığıdır.

Demokrat, "göstericilerden karşı koyma olsa bile, buna cevap cana kıyarak mı olmalıdır" diyor (agy s.7). Bu sözler, küçük burjuva devrimcilerinin "devrim" sözünü ağızlarından düşürmeseler de "devrim savaşının özünü" hiç anlamadıklarını gösteriyor.

Emekçi halkımızla karşı-devrimci güçlerin savaşımının gittikçe keskinleştiği ülkemizde devrimcilerin görevi, yığınları özellikle *psikolojik* olarak ayaklanmaya, silahlı eylemelere hazırlamak, bu savaşlarda onlara öncülük etmektir.

Lenin'in şu sözleri devrimci durumda yığın eylemlerinin zafer getirmesi için devrimcilerin hangi yönde propaganda yürütmeleri gerektiğine ışık tutmaktadır: "Kitleler, silahlı, kanlı ve müthiş bir mücadeleye girmekte olduklarını bilmelidirler. Kitleler, ölümü küçümsemeyi yaygın bir biçimde benimserlerse zafer kesinleşecektir" (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.48).

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yeni çıktı

Adına layık bir Parti'nin her dönemde önünde duran kilit soruları sorması ve açık bir biçimde yanıtlaması gerekir. Yürükoğlu Yoldaş bu kitapçığında Turkiye'de siyasal ortam nasıl bir aşamadadır? Halk sınıflarının savaşımı yenildi mi, yoksa kısa süreli ve geçici bir duraksama, gerileme dönemi mi yaşıyor? Devrimci durum bitti mi, karşı-devrim oturdu mu? yoksa devrimci durum sürüyor mu? sorularını soruyor ve Lenincilerin yanıtını veriyor.

Oportünistlerin "demokrasi için savaş" çığırtkanlıkları devrimi engellemek içindir

Davut Çelik, Ankara

Savaş Yolu'nun 29. sayısında "Demokrasi İçin Savaş" başlıklı bir "yorum" yayınlandı. Yazıda şöyle deniyor: "TKP birçok bildiri ve yayınında ülkemizdeki somut durumu çözümlerken, gelişmelerin yığınsal devrimci patlamalara yol açmasının olanaklı olduğunu vurgulamıştır. Bu olanağı hesaba katmamak, böyle bir gelişmenin gerisine düşmeye yol açar. Ama günümüzde politik savaşın taktiğini tümüyle bu olanak üzerine kurmak yanlış olur. Anti-demokratik zorbalık rejimine, gerici askersel diktatörlük ve faşizm tehlikesine karşı savaşın görevleri atlanırdı. Komünistler böylesi bir yanlış yapmıyorlar. Varılan güç dengesini, esmeye başlayan soğuk savaş rüzgarlarını, reel tehlikeleri, işçi sınıfının bölünmüşlüğünü, demokrasi güçlerinin dağınıklığını görüyorlar. Lenin, Komintern'de her an patlamaya hazır bir durumun varolmasına ve devrimci patlamaların çok yakında olması olasılığına karşın, komünist partilerin temel görevini işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak olarak belirtti. 'Şu anda' diyordu Lenin 'Komintern'in taktiklerini bu olasılığa dayandırmak saçma olur. Eğer yığınların çoğunluğunu kazanmak için gereken herşey yapılırsa, o zaman olaylar nasıl bir gelişme izlerse izlesin mutlaka kazanacağız"(*Savaş Yolu*, sayı 29, s.3)

Menşeviklerin devrimden korktukları, devrim sözcüğüne karşı derin bir nefret besledikleri ve devrimi engellemek için herşeye başvurmaya hazır oldukları bundan daha açık olamaz. Onların bu özelliğini öteden beri biliyoruz. Bunda yeni birşey yok. Ama *Savaş Yolu*'ndaki bu yazıda bizi asıl ilgilendiren, ve devrimci hareket açısından asıl tehlike oluşturan şey, kullanılan *yöntemdir.*

Dikkatli bakılırsa görülür ki, "barış yolcuları" yazıda bir sürü genel-geçer doğruları alıp alıp, Türkiye'nin bugünkü somut durumuna ve bu durumun yüklediği görevlerle karşı karşıya getiriyorlar. Böylece bu görevleri reddediyorlar. Sinsi bir demagoji yapıyorlar. Üstelik bu iş için Lenin'i inanılmaz bir biçimde çarpıtıyorlar.

Bir kez yazıda geçen "olanaklı" devrimci patlamalar olanaklı falan değil, gerçektir. İzmir ayaklanması devrimci bir patlamadır. Burjuvazinin polisi ve ordusuyla barikatlarda silah elde savaşan, fabrikaları işgal eden işçi sınıfımızın bu eylemi, doğrudan burjuva devletiyle, onun ordu ve polis gibi en önemli kurumlarıyla karşı karşıya gelmiştir. İzmir ve Tarsus olaylarının belirlediği bir ortamda artık "olanaklılık"tan sözetmek, işte tam da "böyle bir gelişmenin gerisine düşmek", daha açıkcası *kuyrukçuluktur.* Kendi kendilerini ele veriyorlar.

Menşevikler bir devrimin olup olmayacağını kimsenin önceden kestiremeyeceği yönündeki genel-geçer doğruyu, hareketi devrimci hedeflerden saptırmak, reformist hedeflerin içinde boğmak için kullanıyor. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Bir ukala, devrimin olup olmayacağının önceden bilinemeyeceği yolundaki kuşkulanılmayacak, kutsal ve *boş* gercekle yetinir. Bir Marksist ise bununla yetinmez. Der ki: bizim propagandamız ve tüm işçi Sosyal Demokratların (komünistlerin—İ.S.) propagandası devrimin olup olmayacağını *belirleyen etkenlerden biridir.* Yüzbinlerce siyasal grevci ve orduya bağlı birliklerin önde gelen insanları bize, Partimize ne uğrunda çabalayacaklarını, ne uğruna ayaklanacaklarını, neye ulaşmaları gerektiğini, devrime büyüyen kabarışı daha da yükseltmeleri mi gerektiğini, yoksa bu kabarışı reformlar için savaşıma mı yönlendirmeleri gerektiğini soruyorlar.

(...)

"Ancak, *yığınlara* kendi basit, aydın bozuntusu, Bundist-Troçkist kuşkuculuklarını aşılayanlar, 'devrim olup olmayacağını bilmiyoruz, ama 'güncel' sorun reformlardır' diyorlar, *bugünden* yığınların bilincini bulandırıyorlar, onlara liberal ütopyalar anlatıyorlar (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.18, s.383-384).

Evet, İzmir ayaklanmasını ve "olanaklı devrimci patlamaları" gerçekleştiren işçiler bize, bizim Partimize soruyorlar ve soracaklar. Bizim ukala, aydın bozuntusu menşeviklerimiz devrimden hiç

sözetmiyorlar. Yuvarlak yanıtlarla sorudan yan çiziyorlar. Bunların "Marksistliği", "devrimciliği" işte bu kadardır.

Oportünistler devrim hedefini geri çekmeyi reformist taktikleri haklı çıkarabilmek için Lenin'i akılalmaz bir biçimde çarpıtıyorlar. *Savaş Yolu*, Lenin'in Komintern'e ilişkin bir yazısından "alıntı" vermiş, ama ne cildini, ne sayfa numarasını, ne de alıntının tümünü vermemiş. Bir alıntının kaynağını göstermemek, yapanın oportünistliğini gösterir, çünkü birisinin o alıntıyı bulup yapılan çarpıtmayı açığa çıkartacağından korkuyor demektir.

Nitekim biz alıntıyı bulduk. Ve bir değil, *birkaç* çarpıtma gördük. Önce alıntının *tümünü* verelim.

"Avrupa'da patlayıcı maddenin bolluğuna bakarak, kısa bir süre içinde devrimci patlamalar yine de olanaklıdır. Olağanüstü durumlarda, *işçi sınıfının kolay bir zaferi de olanaklıdır.* Ama şu anda Komünist Enternasyonal'in taktiklerini *bu olanağa* dayandırmak saçma olur. *Propaganda döneminin bittiğini, eylem döneminin başladığını yazmak ve düşünmek saçma ve zararlıdır.* (abç)

"Komünist Enternasyonal'in taktiği en başta *eski sendikalar içindeki* işçiler olmak üzere *işçi sınıfının çoğunluğunu* kazanmak için yürütülecek ardıcıl ve düzenli bir çalışmaya dayanmalıdır. O zaman olayların gidişi ne olursa olsun, kazanacağımız kesindir. Olayların olağanüstü iyi bir gidişi sonucunda kısa ömürlü bir 'kazanma'ya gelince, onu her enayi yapabilir" (Lenin, c.42, s.320-321).

Alıntı çizdiğimiz yerlerden de görüleceği gibi Lenin'in burada taktiklerin dayandırılmaması gerektiğini söylediği "olanak", "devrimci patlamalar olanağı" *değil, işçi sınıfının kolay bir zafer kazanma* olanağıdır. Devrim yapma olanağıdır.

Onun için bir sonraki cümlede (*Savaş Yolu* bunu "atlamış") propaganda dönemi bitmedi, eylem dönemi başlamadı diyor. Ama *devrimci durum* hala propaganda dönemidir. Lenin'in burada söylediği, devrimin *propagandasından*, devrimin *kendisine* geçmek için erken olduğudur. Taktiklerimizi devrimin başladığı varsayımına dayandıramayız diyor. Devrimci propaganda gereğini reddetmiyor, tam tersine bu propagandanın işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için daha da önem kazandığını söylüyor. Oysa bizim menşevikler, hem bu alıntıyı veriyorlar, hem devrimci durum yoktur diyorlar, hem de devrimci değil *reformist* propaganda öneriyorlar! Bu artık "tahrifat" da değil, düpedüz "tahribat"dır!

Görüldüğü gibi oportünistlerin yürüttüğü mantık bu alıntıdan çıkmaz. Aslında Lenin'in hiçbir yazısından çıkmaz.

İşçi sınıfının çoğunluğunu kazanma sorunu devrim için gerekli bir koşuldur. Her hangi bir taktikten, "bütün ülkeler için ve her koşulda geçerlidir" diye söz edilemez. Ama işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma sorunu böyle değildir. Burada taktikler, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak *için* sözkonusu olabilir. Sınıf savaşının izlediği süreç içerisinde komünistlerin ne dediğini işçi sınıfına anlatabilmek (yalnızca işçi sınıfına değil tüm halka) ve onları komünizmden yana kazanabilmek için taktiklerin doğru seçilmesi gerekir.

Bu anlamda ele alındığında, bütün Türkiye'de sınıf bilinçli proletaryanın partisi için geçerli taktik ise, sözü edilen "devrimci patlamalar" içinde devrimci ajitasyon-propaganda çalışmasıyla göstereceğimiz olağanüstü bir çabayla, işçi sınıfını ve tüm halkı komünizme kazanmak ve bu eylemleri sürekli daha üst bir aşamaya yükselterek işçi sınıfının devrime gitmesini sağlamaktır.

Ama oportünistler "Barış Yolu" cuları, bu yanlıştır, "anti-demokratik zorbalık rejimine, gerici askersel diktatörlük tehlikesine karşı savaşın görevlerini" atlamaktır diyorlar. Devrimci propaganda yürütmeyiz *çünkü* işçi sınıfının çoğunluğu kazanılmamıştır, diyerek herşeyi tepetaklak ediyorlar. Varılmak istenen amaç için izlenecek taktiklerle, amacı birbirine karıştırıyorlar. Ve buradan kalkarak da, devrimci patlamaların devrime doğru yükselmesi için proletaryaya yardım etmeyi "bir tür saldırı taktiğine dayanan teori icat etmek", "devrime gidiyoruz" türünden "içi kof serüvenci belgiler" atmaktır diyorlar (agy, paragraf:4)

"İşçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak" için yazı şunu öneriyor: "Lenin, sosyalizme politik demokrasi için savaşmaktan başka bir yolla gitmek isteyen solaşırıcılık yanlılarını her zaman suçlamıştır. Günümüzde barışı, ulusal bağımsızlığı ve demokratik kazanımları savunmak için verilen savaşım olmadan ne işçi sınıfının ve proleter olmayan halk yığınlarının çoğunluğunu kazanmak ne de toplumu devrimci yoldan dönüştürmek için, dolaysız erk savaşına geçmek olanaklıdır" (agy, paragraf: 4)

Bu demokratik istemler için savaşıma karşı değiliz. Fakat asıl şey bunların *nasıl,* hangi yöntemlerle kazanılacağıdır, bunların temel olana, devrime bağlanmasıdır. Bırakın bağlamayı neden temel olanı daha baştan reddediyor, yığınlara onu *çok uzak, yapılması mümkün olmayan* ona varmak için çalışmanın faydasız olduğu birşey gibi göstermeye çabalıyorsunuz? Şu ya da burada başlayacak küçük bir parça için savaşımın devrim için savaşımı birdenbire parlatmayacağını nereden biliyorsunuz? Lenin şöyle diyor:

"İnsan, demokrasi için savaşımla sosyalist devrim için savaşımı birleştirmesini, birincisini ikincisine *bağımlı kılmayı* bilmelidir. Bütün güçlük burada yatıyor; Herşeyin özü budur.

"Tolstoycular ve anarşistler birincisini kenara atıyorlar. Buharin ve Radek birinciyle ikincisini birleştirmeyi beceremeyerek şaşırıyorlar.

"Ama ben şunu söylüyorum: Temel olanı (sosyalist devrimi) gözden kaçırma, bunu başa al (Junius gitsin ... bunu yapmıyor); *bütün* demokratik istemleri koy, ama buna (devrim hedefine—İ.S.) bağımlı kılarak, bununla eşgüdüm sağlayarak koy. (...) Parça için savaşımla başlamış olmasına karşın ana şey için savaşımın birdenbire parlayabileceğini aklından çıkarma. Bence, sorunun tek doğru kavranışı budur" (Lenin, c.35, s.267-278).

Yazıda sıralanan görevlerin ("politik ve sendikal eylem birliğini gerçekleştirmek, emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirmek için ve eşikte duran askersel gerici diktatörlüğe geçit vermemek, faşizm tehlikesini geriletmek için, ABD'yle imzalanan kölelik antlaşmasını engellemek için," vs.) bütün yazı boyunca bir kere bile sözde de olsa devrimle bağlanması gereğine değinilmeyişinin varacağı yer, burjuva kuyrukçuluğu, reformizmdir.

Son olarak bu yazının bütün söylemek istediğinin bilinç altını veren bir örnek görelim. Diyorlar ki "'Yığınlara gitmek' belgisi şimdi her zamandan daha büyük önem taşıyor. İşçi sınıfının emekçi yığınların kendi öz gereksinmelerine ekonomik, sosyal, politik istemlerine dikkatleri çevirmek, goşist çığırtkanlığın ve her tür sekterliğin izlerini silip atmak gerekiyor" (agy, paragraf 6).

Bizim buna söyleyeceğimiz hiçbirşey yok, Lenin yanıtını sanki bizim için yazmış. Daha önce söylediklerimizi de akılda tutarak okuyalım:

"İşçiler kapitalistlerle ya da hükümetle tekil savaşlarda her gerilemeye uğrayışlarında kötümserliğe kapılan pekçok Sosyal-Demokratımız (komünistimiz—İ.S.) vardır. Yığınlar üzerindeki etkinliğimizin yetersiz düzeyine bakarak işçi sınıfı hareketinin büyük ve yüce hedeflerini elinin tersiyle itenler vardır.

"Biz neyiz, kim oluyoruz ki, böyle şeyler uğruna çabalıyoruz? diyorlar... Geçen 1 Mayıs'da Sosyal-Demokratların (komünistlerin—İ.S.) uğradıkları gerilemeler bu havayı yoğunlaştırdı. Doğal olarak, Menşevikler, yani yeni-İskracılar, geçici devrimci hükümetten, devrimci-demokratik diktatörlükten, v.s. sözedenlere (yani Bolşeviklere — İ.S.) nisbet yaparcasına, yanıt getirircesine özel bir yığınlara gitmek sloganını tekrar yükseltmek için bu açığa sarıldılar.

(...)

"Yığınlar üzerindeki etkinliğimizi yoğunlaştırmak ve genişletmek her zaman gereklidir. Her zaferden sonra olduğu gibi, her yenilgiden sonra da, siyasal durgunluk dönemlerinde olduğu gibi devrimin en fırtınalı dönemlerinde de bu çalışma gereklidir. Ancak, gerekli olduğu içindir ki, demogojiye düşmek ve ileri, tek gerçekten devrimci sınıfın hedeflerini sulandırmak tehlikesini göze almak istemiyorsak, bu çalışmaya verilen ağırlığı özel bir slogana çevirmek, ya da üzerinde herhangi bir özel eğilim kurmak yanlış olur (Lenin, c.8, s.452-454).

Savaşarak örgütleneceğiz

Muzaffer Yenilmez, Ankara

Devrimci durumun giderek olgunlaştığı, işçi hareketinin yayıldığı ve militanlaştığı, kendiliğinden çıkışların yükseldiği bu ortamda, devrime gidebilmek için, varolan nesnel koşullara güçlü bir öznel ögeyi ekleme gereği *öne çıkıyor.* Böyle bir dönemde temel sorun, ülkenin nesnel ortamını Leninci bir yaklaşımla çözümleyip, günün görevlerini üstlenen, yığınları toparlayıp önderlik edecek, doğru taktik ve devrimci belgilerle yığınları devrim hedefine dolu dizgin götürecek örgütü, partiyi yaratma, güçlendirme sorunudur.

Devrimci durumun etkisi her fabrikayı, işletmeyi, işçi mahallesini, okulu burjuvazi için yangın yerine çeviriyor. Tariş'te işçiler işten çıkarılmak istendi, İzmir ayaklanması patladı. Tarsus'taki bir *trafik kazasından* halk ayaklandı, barikata çıktı. Doğal olarak, küçük burjuva akımlar bu eylemleri doğru değerlendiremediler, yaygınlaştırmadılar, boğdular. Bu ayrı konu. Ama saydıklarımız *nesnel* gelişmelerdir. Daha önce de fabrikalardan haksız yere işçi çıkarılıyordu, trafik kazası oluyordu. Neden o zaman barikatlara çıkılmıyordu? Bütün bunlar devrimci durumun etkisidir, yansımasıdır. Bu kendiliğinden çıkışların sonuçsuz kalması ise nesnel ortamın yakıcı olarak öznel ögeyi Parti'yi aradığının göstergesidir.

İşçi hareketi militanlaşırken liberal burjuvazi ve oportünizm, proletaryayı çeşitli manevralarla, nesnel olarak faşizmin kucağına itiyorlar.

Bir yandan burjuvazinin açık, doğrudan saldırıları, liberal burjuvazinin yığınları afyonlama ve sahte umutlar yayma siyaseti, oportünizmin yılgınlığı, teslimiyetçiliği körüklemeleri, "sol"cu, küçük burjuva gurupların yığınlardan kopuk, hazırlıksız, serüvenci çıkışları faşizm tehlikesini iyice kapıya getiriyor. Öte yandan, ekonomik çöküntü, bunalımların çelişkilerin derinleşip keskinleşmesi, proletaryanın militan çıkışlarındaki artış, İzmir ayaklanması ve Tarsus olayları gibi patlamaların ezilen yığınları savaşıma itip savaşım içinde eğitmesi, ülkemizin daha büyük patlamalara gebe olduğunun göstergesidir.

Eğer yığınların sempatisini ve güvenini kazanmış, devrimci belgilerini benimsetip onları bu doğrultuda harekete geçirebilecek Leninci bir TKP'yi yaratıp güçlendirirsek devrim hiç de hayal değildir.

Geliyoruz can alıcı noktaya. Leninci TKP'yi güçlendirmek. Evet, ama nasıl?

Herşeyden önce yığınlardan korkmamalı, ürkmemeli, devrimciliklerinden kuşku duymamalıyız. Yığınlara güvenmeliyiz diyoruz. Bu, boş bir laf değildir. Bunu hayata geçirmeliyiz. Ezilen yığınlara, proletaryanın savaşımının bilinç ve sorumluluğunu aşılamalı onları hızla ve yepyeni biçimlerde örgütlemeliyiz. Lenin'den yapacağımız bir alıntı bizim de önümüzde bir görevi aydınlatıyor.

Lenin 1905'te şöyle diyor.

"Yeni örgütler kurmakta cesur bir girişkenlik gösteremezsek, öncü rolümüze ilişkin tüm iddialarımız temelsizdir, bunlardan vazgeçmek zorunda kalırız. Komitelerin, grupların, topluluk ve hücrelerin erişilmiş sınır, biçim ve kalıplarına çaresizce takılıp kalırsak, yalnız kendi yeteneksizliğimizi göstermiş oluruz. Bugün her yerde, bizim yardımımız olmaksızın, belli bir programı ya da hedefleri olmayan, salt olayların etkisiyle kurulan binlerce gurup ortaya çıkıyor. Sosyal-Demokratlar (komünistler — İ.S.) olanca fazla sayıda bu guruplarla doğrudan ilişki kurmayı ve bu ilişkileri güçlendirmeyi, onlara yardım etmeyi, kendi bilgi ve deneyimlerini aktarmayı, devrimci insiyatifleriyle onları harekete geçirmeyi kendilerine görev bilmelidir. Yeminli bir biçimde Sosyal-demokrat (komünist—İ.S.) olmayanlar dışındaki gurupların tümü ya doğrudan Parti'ye girsin ya da *Parti'ye bağlansın.* İkinci durumda, bizim programımızı benimsemeleri ya da bizimle örgütsel ilişkiye girmelerini zorunlu koşmamız gerekmez. Onların direniş psikolojisi ve uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasiye (komünizme—İ.S.) olan sempatileri yeterlidir. Yeter ki Sosyal-Demokratlar (komünistler—İ.S.) bu guruplar arasında etkin bir biçimde çalışsın, çünkü bugün olayların etkisi altında *sempatizan* olan bu guruplar önce demokratik yardımcılara, sonra Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) işçi sınıfı partisinin inançlı üyelerine dönüşeceklerdir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce Basım. c.8, s.219-220; *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.30).

İçinde bulunduğumuz durumda, Lenin'in bu yazısında sözettiği çevresel (periferal) örgütlenmelerin alabildiğine önünü açmak, bizim de en temel görevimizdir.

Devrimci durum var. Yığınlar ve koşullar savaşım istiyor. Düzene karşı devrimci çok. Potansiyel alabildiğine. Girişkenlik olabildiğince. Herşey bize, komünistlere, komünistlerin görevlerini yerine getirmelerine bakıyor. Beklemek durmak cinayettir, proletaryaya en büyük ihanettir.

Türk-İş'deki CIA işbirlikçilerini açıklıyoruz!

Amerika'da yayınlanan ilerici bir dergi olan Counter Spy (Kontr-Casus) Bahar 1980 sayısında CİA'nın Türkiye'deki sendikal operasyonlarını konu alan bir yazı yayınladı. John Kelly imzasıyla çıkan bu yazının çevirisini aşağıda sunuyoruz. Ajanların daha iyi tanınması için, yazıda geçen yabancı isimleri İngilizce yazılışlarıyla veriyoruz.

CIA ve Türkiye işçi hareketi

Asya-Amerika Hür Çalışma Enstitüsü (AAFLİ) George Meany'nin ABD'nin Vietnam'da yürüttüğü savaşa desteğinin somut bir ifadesi olarak kuruldu. AAFLİ, ilk bölgesel bürosunu Saygon'da açtı. O andan itibaren, o zamanların Vietnam Sendikalar Konfederasyonu (CVT) başkanı, CİA ajanı Tran Kuok Buu'nun eline, AAFLİ paraları akmaya başladı. Dolayısıyla "Buu ve CVT, Thieu rejiminin ve Amerikan hükümetinin sendikal görevlileriydi. Ve CVT'nin amacı işçi grevlerini ve direnişlerini kırmaktı".(1)

AAFLİ, AFL-CİO (Amerikan Sendikalar Federasyonu)'ya bağlı Amerikan Hür Çalışma Gelişimi Enstitüsü (AİFLD)'nün bir yan kuruluşudur. Eski CİA subayı Philip Agee AİFLD için "AİD (Amerikan Gelişme Enstitüsü) parasıyla beslenen bir CİA güdümlü sendika merkezi" diyor.(2) AAFLİ başkanlığını uzun yıllar "CİA'nin uluslararası işçi operasyonlarında önde gelen ajanı/işbirlikçisi" George Meany yaptı.(3) Meany'nin yerine geçen, AAFLİ'nin bugünkü başkanı, geçenlerde Angola'daki UNİTA örgütünün temsilcisi CİA ajanı Jonas Savimbi'yi evinde ağırlayan Lane Kirkland'dır. AAFLİ'nin kuruluşundan buyana genel müdürlüğünü ise, eski görevi "İnter-Amerikan Bölgesel Çalışma Örgütü (ORİT)'i yönlendirmekle görevli başlıca CİA ajanı" olan Morris Paladino yapıyor.(4)

CİA'ya bağlı çalışan AİFLD' den son yıllarda AAFLİ'ye bir personel akını oldu. Bu transferler arasında şu isimler de bulunuyor: Isaac Barnes, Joseph Bermudez, Emanuel Boggs ("Sıska" lakabı ile tanınır), Emilio Garza ["CİA'nın sendikal operasyonlar ajanı"(5)], Jack E. Goodwyn ["CİA kontratlı ajanı"(6)], Kenneth P. Hutchinson (eski CİA/AİFLD Front Royal Institute müdürü), Thomas Miller, Richard Oulahan, Valentino B. Suazo ve Robert D. Wholey.

AAFLİ'nin Türkiye'deki ilk Ülke Program Müdürü, Agee'nin "muhtemelen yüksek rütbeli bir CİA görevlisi" olarak tanımladığı eski ABD İçişleri Bakanlığı çalışma müşaviri Emanuel Boggs'du.(7) Boggs, daha önce AİFLD'ye bağlı CİA-güdümlü Front Royal Institute'un müdürlüğünde bulunmuş ve AİFLD'nin CİA ile yakın işbirliği yaptığı Şili'de de görev yapmıştı.

Boggs'dan sonra AİFLD Türkiye müdürlüğüne Tom Miller geçti. Miller daha önce Güney Vietnam'da CVT ve başındaki Tran Kuok Buu ile çalışmıştı.(8) Vietnam'dan sonra Miller, işçi haklarının tamamen kısıtlandığı AAFLİ ile işbirliği yapan sahte sendikaların Kore gizli servisi ajanları ile dolup taştığı Güney Kore'de görev yaptı.

AAFLİ, Türkiye'de resmi operasyonlarına 1972 başlarında Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ) ve ona bağlı sendikalardan 44 sendika "lideri" nin katıldığı bir seminerden sonra başladı.(10) Bu seminerden sonra AAFLİ bir dizi konferans ve eğitim programı düzenledi. Başlangıçta AAFLİ ekonomi uzmanı David Kaplan'ın yönettiği bu seminerlerde şu konular işleniyordu: "sözleşme etüdleri; iş etüdleri; iş saptaması; iş tanımlamalarının yazılışı; iş değerlendirme ve zamanlama etüdleri; işkoluna ve bölgelere göre ücret karşılaştırmaları; asgari ücret kavramı; bir firmanın mali raporunun nasıl okunacağı; üretkenlik ve üretim; kamu iktisadi teşekküllerinde muhasebe işlemleri". (11)

Kapitalist ekonomi uzmanlarının verdiği AAFLİ eğitimlerinde tabandaki işçileri ilgilendiren birşeyin olmayışı, şaşırtıcı olmasa da anlamlıdır. Sendikal örgütlenme, grev örgütlenmesi, haklı bir ücretin nasıl elde edileceği, hastalık izni, fazla mesai ücreti, sağlık yardımları, işsizlik yardımları, çocuk bakımı, iş kazalarından korunma ve sağlığa uygun çalışma koşulları konularında eğitim yapılmamaktadır. Hele, bir şirketin sermayesinin ve kârlarının işçi ücretleri ve ödenekleriyle uyuşup uyuşmadığını anlamak için şirket hesaplarının nasıl araştırılacağı konusunda hiç eğitim yoktur.

AAFLİ'nin Türkiye'deki başlıca işbirlikçisi Türk-İş'tir. Ancak bu çalışması tabandaki sendikalı işçilerle değil, tepedeki liderlerledir. ABD'de de, Meany ve Kirkland gibi AFL-CİO liderleri sendikaları diktatörce yönetmişler ve hiçbir zaman tabandaki üyeler tarafından seçilmemişlerdir. AFL-CİO yönetimi, Türkiye'de de AAFLİ aracılığıyla elitist, tabandaki işçiden daha ayrıcalıklı bir işçi aristokrasisi yaratmaya ve korumaya çalışmıştır. Doğal olarak, bu elitist azınlığı kullanmak, bunlar yoluyla sendikaları tekellerin ve ABD dış siyasetinin çıkarları doğrultusunda yönlendirmek daha kolay olmuştur.

ABD'de bile olduğu gibi sendika üyelerinin ezici çoğunluğunun, AAFLİ'nin entrikalarından ve çeşitli sendika liderleriyle kafakol ilişkilerinden haberi bile olmadığını tekrar vurgulamak gerekir. Bu nedenle, aşağıdaki sergilemenin amacı TÜRK-İŞ'e karaçalmak değil, TÜRK-İŞ üyelerini CİA'nın ve ABD şirketlerinin bir kolu olan AAFLİ'nin kimlere yanaştığı ve kimlere kur yaptığı konusunda uyarmaktır. Bu bilgiler tabandaki sendikalı işçiler için canalıcı öneme sahiptir, çünkü AAFLİ ve CİA etkinliği ya da güdümü altında, kendi sendikaları, sömürülmelerini ve işçilerin en temel haklarının kısıtlanmasını kolaylaştırmak için çalışmaktadır.

Yukarda belirtildiği gibi, AAFLİ Türkiye'de resmi operasyonlarına, 23-27 Mayıs 1972 'de İzmir'de yapılan bir konferansla başladı. Bu konferansı yöneten CİA işbirlikçisi Morris Paladino AAFLİ'yi anlatırken "Enstitiitü'nün Filipin'lerdeki araştırma projesini özellikle vurguladı".(13) Ne var ki, Filipin sendikacılarının 1970'de AAFLi'nin Filipinlerde CİA ile işbirliğini açığa çıkardıklarından hiç sözetmedi.

1972 konferansından önce de Paladino Türkiye'ye gelmişti. Bu gezisi konusunda Paladino şunları söylüyor:

"Terörist eylemlerin olduğu ve sıkıyönetim ilan edildiği sıralarda Ankara'daydım. Türk-İş'in belli başlı yöneticileriyle hergün ilişkideydim".(15)

Ne Paladino, ne de AAFLİ, sıkıyönetimin ilanına karşı çıkmadılar. AAFLİ, kendi operasyonlarına ters düşmediği sürece hiçbir zaman sıkıyönetimlere karşı çıkmamıştır. Tam tersine, Güney Kore' de olduğu gibi, sıkıyönetim koşullarında AAFLİ operasyonları çoğu kez gelişme göstermiştir. Bu olgu AAFLİ'nin bir işçi örgütü olduğu iddiasındaki ikiyüzlülüğü sergiliyor, çünkü sıkıyönetim altında işçi haklarından sözedilmez, grevler kural olarak yasaklanır. Bu koşullarda AAFLİ'nin sendikal çalışmalarını geliştirmesi iğrenç bir aldatmacadır. (...)

Ayrıca belirtmek gerekir ki tıpkı CİA ve baskıcı hükümetler gibi, Paladino da Türkiye'de her türlü muhalefet hareketini, bu arada işçi direnişlerini de "terörist eylemler" olarak nitelemiştir.

Agee'nin kitabında CİA ajanı olarak açıklanmasına karşın Paladino no daha sonra 12-18 Nisan, 1976' da yapılan Türk-İş'in 10. Genel Kurulu'na konuk konuşmacı olarak katıldı. (16)

Daha sonra AAFLİ, Türk-İş başkanı Halil Tunç'u "Paladino ve George Meany ile kişisel olarak görüştürmek için "Amerika'ya getirtti.(17) Aynı yıl (1977) Tarım-İşçileri Sendikası'nın o zamanki başkanı Binali Jagison ile Genel-İş Sendikası'nın o zamanki başkanı Fuat Alan, AFL-CİO'nun 12. iki yıllık Kongresi'ne katılmak üzere Los Angeles'e getirtildi. (8-13 Aralık). Orada Paladino ile de görüştüler.(18) 1977'de AAFLİ'nin Amerika'daki merkezini ziyaret edenler arasında TÜRK-METAL sendikasının şu görevlileri bulunuyordu: Ergül Özşahiner, Muammer Gür, İ.Hakkı Süren, Ali Tatarer, Fevzi Korkmaz, Abdurrahman Ünlü. Bu arada Türk-İş' in o zamanlarki Uluslararası İlişkiler Dairesi Başkanı Metin Ogan da ziyaretçilerdendi.(19)

23-27 Mayıs 1972 konferasında Paladino dışında bir AAFLİ temsilcisi daha, David Kaplan vardı. Kaplan'a o zamanlar İstanbul Üniversitesi'nde profesörlük yapan Dr. Toker Dereli yardım ediyordu. Konferans'a şu Türk-İş görevlileri katılmışlardı: Seyfi Demirsoy (başkan); Halil Tunç (genel sekreter); Kaya Özdemir (eğitim sekreteri) ve Ferit Azkara (eğitim başkanı).(21)

Mayıs konferansının ardından, Emanuel Boggs'un çabalarıyla Türkiye'de bir AAFLİ/Türk-İş araştırma ve bilgi toplama merkezi kuruldu.(21) Bu merkezin toplu sözleşme taslaklarını incelemek ve toplamak açısından yararı olabileceği düşünülebilir. Ancak Boggs' un daha önce çalıştığı Şili'de de AİFLD ile Şili'li işbirlikçileri sendikalı işçiler hakkında masum görünen bilgiler toplamışlardı ve bu bilgiler Allende devrildikten sonra binlerce işçiye karşı misilleme, hatta işçilerin idamı için DINA-(Şili Gizli İstihbarat Servisi—İ.S.) tarafından kullanılmıştı. Bu yüzden Türkiye'li işçiler AAFLİ/Türk-İş merkezinden gelen anketlere karşı son derece uyanık olmalıdır.(23)

20 Ağustos 1975'de AAFLİ, Türk-İş'le ortaklaşa Ankara Bölgesel Tüketim Kooperatifi Federasyonu'nu (TUKOBİRLİK) oluşturdu.(24) TUKOBİRLİK'in kuruluşunun açıklandığı basın toplantısını şu kişiler düzenlemişti: Sadık Şide (Türk-İş); Hüseyin Polat (AAFLİ Kooperatif uzmanı); Ethem Ezgü (Türk-İş); Turan Albayrak (Ankara Kooperatifi Federasyonu); İbrahim Çapan (Koop-İş); Cafer Yalnız (Ankara Kooperatif Federasyonu). AAFLİ'nin kurdurduğu örgütler özellikle incelenmeye değerdir. Tarım alanında, AAFLİ'nin Tarım-İş sendikası görevlileriyle de yakın işbirliği olmuştur.(25)

TUKOBİRLİK'in kuruluşundan sonra AAFLİ'den Tom Miller ve Frank Anastasio, TUKOBİRLİK başkanı Hüseyin Ekşi ve İzmir Karayolu işçileri sendikasından Mustafa Kundakçı ile birlikte İzmir Bölgesel Kooperatif Federasyonu'nun kurulması için çalıştı.(26) (Kundakçı daha sonra Çimse-İş üyeleri için İzmir'de bir Türk-İş/AAFLİ eğitim programı düzenledi.)(27)

Yine 1975'de, "Türk-İş ile yakın işbirliğini sürdüren" AAFLİ, 4 Türk-İş sendikacısı için Amerika'ya bir eğitim gezisi düzenledi. Hüzeyin Elbek (Türk-İş), Yalçın Gülpınar (Tarım-İş), Emre Kocaoğlu (Teksif), İbrahim Uluç (Tek-Gıda-İş).(28) Wisconsin Üniversitesi İşçi Okulu'nda ve Washington' daki AFL-CİO Sendikal Eğitim Merkezi'nde programlara katıldılar.

1979 yılında Ankara'da toplanan Türk-İş Genel Kurulu'na Morris Paladino ve AFL-CİO'nun başkan yardımcıcı John O'Donnel ile birlikte 20 yabancı sendikacı katıldı.(29) Kongre'de Tek Gıda-İş sendikasının başkanı ve kurucusu İbrahim Denizcier Halil Tunç'un yerine başkan oldu.(30) Denizcier'in AAFLİ ile, ve özellikle AAFLİ temsilcisi Maida Kemp ile ilişkisi vardır.(31) Kongre'de Sadık Şide (Genel Sekreter), Ömer Ergun (Mali Sekreter) ile Kaya Özdemir (Eğitim Sekreteri) yeniden seçildiler.(32) Daha önce gördüğümüz gibi Sadık Şide 1975'den bu yana, Özdemir ise 1972'den bu yana AAFLİ ile ilişkidedir. Özdemir, Türk-İş Araştırma ve Uluslararası İlişkiler Dairesi Başkanı Şener Taysı ile birlikte AFL-CİO'nun 1975'te San Fransisco'da yapılan kongresine katılmıştı.(33) Özdemir aynı zamanda 1978'de Samsun'da düzenlenen AAFLİ/Türk-İş Sendikal Eğitimciler Konferansı'nda yıldız konuşmacılardan biriydi. Bu konferansı AAFLİ Eğitim Başkanı William Lanxner yönetmişti. (34) Ömer Ergun'un ise Emanuel Boggs ile birlikte TUKOBİRLİK'in kurulması için çalıştığı 1975 yılından bu yana AAFLİ ile ilişkisi vardır.(35)

Yukarıda yaptığımız sergileme adı geçen Türk-İş görevlilerinden herhangi birinin CİA ajanı olduğunu söylemiyor. Söylediğimiz şudur: Bu kişiler CİA ile işbirliği içinde kapitalizmi savunan bir örgüt olan AAFLİ ile birlikte çalışıyorlar. Türkiye'de tüm işçi haklarının tekelci kapitalizm ve CİA tarafından ortadan kaldırılması tehlikesinin arttığı bir dönemde, Türkiyeli işçilerin AAFLİ' nin ne olduğunu, AAFLİ'nin Türkiyeli ajanlarının kimler olduğunu bilmesi canalıcı öneme sahiptir. Bu yazının amacı budur.

Kaynaklar

Not: Aşağıdaki kaynakların tümü İngilizce basımlarındandır—İ.S.)

1) Don Thomson and Rodney Larson, *Where were you, brother?* War on Want, London, 1978
2) Philip Agee, *Inside the Company: CIA Diary*, Penguin Books, Harmondsworth, Middlesex, England, 1975
3) a.g.y.
4) a.g.y.
5) a.g.y.
6) a.g.y.
7) a.g.y.
8) AAFLI News, Oct., 1976, p.3 (available from: Suite 401, 1125 15th St. NW,Washington, DC 20005
9) a.g.y.
10) AAFLI News, Nov.-Dec., 1972, p.3
11) a.g.y.
12) AAFLI News, July, 1972, pp.2-3
13) a.g.y.
14) William Pomeroy, *An American Made Tragedy*, International Publishers, New York, 1974.
15) AAFLI News, June-July, 1971, p.4.
16) AAFLI New, May-June, 1976 p. 3
17) AAFLI News, Nov., 1977-Jan., 1978, p.5
18) AAFLI News, August-Sept., 1977, p.4
19) a.g.y.
20) AAFLI News, July, 1972, pp.2-3
21) a.g.y.
22) AAFLI News, Dec., 1973, p.2
23) Fred Hirsch and Richard Fletcher, *The CIA and the Labour Movement*, Spokesman Books, Nottingham, England, 1977
24) AAFLI News, Oct., 1975, p.2
25) AAFLI News, August, 1979, p2.
26) AAFLI News, March, 1979, p.1
27) AAFLI News, Dec., 1978-Jan, 1979, p.4
28) AAFLI News, May-June, 1975, pp.5-6
29) AAFLI News, May, 1979, p.2
30) a.g.y.
31) AAFLI News, May, 1978, p.1
32) AAFLI News, May, 1979, p.2
33) AAFLI News, Oct., 1975, p.4
34) AAFLI News, Feb., 1978, p.3
35) AAFLI News, May-June, 1975, p.5

Oportünistlerin Mannheim saldırısı geri tepti

10 Mayıs'da Federal Almanya'nın Mannheim kentinde "Faşizme Karşı Utkunun 35. Yılını Kutlama" mitingi yapıldı. FİDEF'in başına çöreklenmiş menşevikler 1 Mayıs'ın kuyruk acısıyla mitinge *İşçinin Sesi* flaması altında katılan Lenincilere saldırdılar.

Geçen sayımızda açıklandığı gibi, oportünistler Mannehim kentindeki 1 Mayıs yürüyüşüne tüm çevre şehirlerden toparladıkları, yakalarında yalnızca FİDEF rozeti taşıyan 50-60 kişilik küçücük bir gurupla katılmışlardı. Mannheim İşçi Birliği (MİB) olarak yürüyüşe katılan *İşçinin Sesi* militanlarının sayısal üstünlüğü, disiplini ve coşkusu oportünistleri deliye çevirmişti. Yürüyüş sonrasında Federal Almanya Sendikalar Birliği'nin (DBG) düzenlediği toplantıda *İşçinin Sesi*'nin bir yayın masası açması, kendilerinin ise son anda akıllarına gelen aynı yöndeki istemlerinin reddedilmesi sonucu oportünistler bu eylemi terketmişlerdi. 1 Mayıs'ın kendileri için hüsranla sona ermesinden sonra menşevikler can havliyle 10 Mayıs mitingi için Almanya'nın tüm şehirlerinden toparladıkları topu topu 300 kişilik bir gurupla tekrar Mannheim'a geldiler. Bu kez biriki flama da getirmişleri: "TKP'ye özgürlük", "Faşizme geçit yok", "UDC'de birleş". Leninciler ise yalnız Mannheim'daki güçleri ve İngiltere'den konuk olarak gelen az sayıda yoldaşla birlikte 100 kişilik, yığınsal bir gurup oluşturuyordu. Leninciler en önde *İşçinin Sesi* flaması, onun arkasında *İşçinin Sesi* ambleminin olduğu pano ve "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Yaşasın dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği!", "Yaşasın TKP' nin Leninci birliği!", "Yaşasın Proletarya enternasyonalizmi!", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!", "Uluyan köpekleri susturacağız!" yazılı flamalarıyla yürüyüş kolundaki yerlerini aldılar. Yürüyüş boyunca sloganların bir an bile ardı kesilmedi. "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Devrimci silahımız İşçinin Sesi!", "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!", "Yaşasın Leninci TKP!", "Kahrolsun sömürgecilik!", "Kahrolsun tekelci kapitalizm!", "Döktükleri kanda boğulacaklar!", "Uluyan köpekleri susturacağız!" belgileriyle Leninciler yürüyüşün en canlı ve en disiplinli gurubuydu. Yol kenarlarına sıralanmış halka yoğun bir biçimde *İşçinin Sesi* ve *Turkey Today* satıldı. Bu arada oportünistlerin gurubunda gözlenen büyük bir suskunluk ve dağınıklıktı. Ne *İşçinin Sesi* aldılar ne de *Atılım*'ı almak isteyen arkadaşlarımıza *Atılım* sattılar. Böylece ideolojiye olan düşmanlıklarını bir kez daha sergilediler.

Yürüyüş sırasında çevredeki Türkiyeli işçilere çok sayıda gazete satıldı, yürüyüşe Leninciler safında katılanlar oldu. Yürüyüş bittikten sonra şehrin büyük bir alanında miting yapıldı.

İşte bu sırada oportünistler *İşçinin Sesi* satışını engellemek isteyerek Lenincilere saldırdılar. Saldırıya hazırlıklı geldikleri kullandıkları sopa, cop ve gaz tabancalarından belliydi. Bir kadın yoldaşımızı yumruklayacak kadar gözü dönen oportünistler kadın-erkek tüm Lenincilerin kavgaya dalması karşısında şaşkına döndüler. Sayısal üstünlüklerine karşın saldırının geri teptiğini gören menşevik yöneticiler, bu kez megafonlarla mitinge faşistlerin saldırdığı yolunda anonslar yaparak Alman ilericilerini Lenincilerin üzerine kışkırtmaya kalktılar. Ancak bu iğrenç provokasyon kısa zamanda açığa çıktı. Mitingi düzenleyen Alman yöneticiler Lenincilerle dayanışmalarını gösterdiler.

Kavganın sonunda menşeviklerden 16, Lenincilerden 4 yaralı tedavi için hastahaneye gönderildi.

Bu arada *TKP'nin Sesi* radyosu hafta içinde iki kez verdiği haberde olayı daha da çarpıttı. "İngiltere'den gelen küçük bir gurubun mitinge saldırdığını, Alman ilericileri tarafından alandan kovulduklarını" iddia etti. Ancak gerçekleri gizleyerek yalan söyleyerek hiçbir yere varılamayacağını görmüyorlar. Leninci ideoloji Almanya'da hızla kök salıyor, hergün güçleniyor.

Biz Mannheim'daki *İşçinin Sesi* militanları olarak bu eylemden alınızın akıyla, oportünizme karşı kinimiz daha da bilenerek çıktık.

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Mannheim mitingine katılan bir Leninci

BASIN BİLDİRİSİ:

Anti-faşist mitingdeki saldırının içyüzü

Alman faşizminin yenilgisinin 35. yıldönümünü kutlamak için 10 Mayıs'da Mannheim'da binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş ve miting yapıldı. Yürüyüşe çok sayıda yabancı, bu arada Türkiyeli işçiler de katıldılar. Derneğimiz Mannheim İşçiler Birliği insanlığın başbelası faşizme karşı yapılan bu yürüyüşe güçlü bir biçimde katılmak için yoğun bir çalışma yaptı. Yürüyüşe 100'den fazla kişiyle katıldık. FİDEF'in oportünist yöneticileri tarafından kışkırtılanlar, miting alanında *İşçinin Sesi* satan üyelerimize saldırdılar. Yürüyüşün anlamına ters düşen bir kavgaya neden oldular. Önce gazete satan bir bayan arkadaşı engellemek istediler, sökmeyince sopalarla saldırdılar. Olaya müdahele etmek zorunda kalan üyelerimize gaz tabancalarıyla, sopalarla saldırdılar. Demokrasi sözcüğünü ağızlarından düşürmeyen FİDEF'li oportünist yöneticiler mitingin düzenini bozmak için adeta ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Faşizmi lanetlemek ve savaş tehlikesine karşı biraraya toplanan binlerce kişiyi kendi gurupçu çıkarları için hiçe saydılar. Başlattıkları kavgaya Almanları da çekebilmek için onlara bizim faşist olduğumuzu inandırmaya çalıştılar. Ancak böyle ucuz bir yalan sökmedi. Yalanları çabuk açığa çıktı. Kavganın daha da büyümesi örgüt üyelerimizin sorumlu davranmasıyla önlendi. Bu olayda bizim 4 üyemiz, FİDEF'li demokratlardan 16 kişi yaralandı.

Biz Federal Almanya'da yaşayan ve çalışan Türkiyeli işçiler olarak anti-faşist görevler ve demokratik haklarımız için savaşımı güçlendirmek zorundayız. Ancak buradaki işçilerimizin demokratik kitle örgütü iddiasını hala taşıyan FİDEF'li oportünist yöneticiler, *İşçinin Sesi* gazetesinin satışından çok rahatsız oluyorlar. Çünkü bu gazete TKP merkez yönetimini eleştiriyor. 10 Mayıs'daki mitingi sabote etmeye kadar varabilecek sorumsuz davranan bu anlayışın demokratik olduğu söylenebilir mi? Miting alanının nerdeyse savaş alanına dönmesi onların provokasyonudur. Bu tip bir provokasyonu daha önce de FİDEF'in 4-5-6 Nisan günleri Frankfurt'ta yapılan kongresinde Mannheim İşçiler Birliği delegelerine saldırmakla yapmışlardı.

Biz Mannheim İşçiler Birliği olarak demokratik Alman kamuoyuna FİDEF'in oportünist yöneticilerinin saldırısını kınadığımızı bildiririz.

Faşizme hayır!

Mannheim İşçiler Birliği

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

İhbarcıları tanıyın

SAMANDAĞ

Biz Leninciler, TKP'nin oportünist kanadına karşı yükselttiğimiz ideolojik savaşımın ilk gününden beri devrimcilikle ilgisi olmayan iğrenç yalanlara, demagojilere ve iftiralara uğradık.

Dostlar,

İlçemiz Samandağı'nda menşevik oportünistlerin son ayak oyunlarından sözetmek istiyoruz.

IHBAR

Menşevikler Lenincileri yok etmek için ideolojik savaşım dışında (ki bunu yapsalar memnun oluruz!) her türlü polisiye ve provokasyon oyunlarına başvurdular. Sempatizan arkadaşlarımıza her gördükleri yerde 20-30 kişilik bir gurupla saldırıyorlar. Tabanlarına üfürdükleri "bunlar Maoculardan daha beter. Bunlar emperyalist bir ülke olan İngiltere'de örgütleniyorlar, Yürükoğlu CİA ajanıdır" gibi adi iftiralarla bizi soyutlamaya çalıştılar. Fakat bu tür yaş ve boş laflarla bir yere varamayacaklarını kendilerinin soyutlandığını görünce, yeni oyunlara başvurdular.

Bu talihsiz oyun ne yazık ki *polisliktir*.

Son dönemlerde İGD içinden ve Leninci ideolojiyi, *İşçinin Sesi*'ni savunan yeni arkadaşlar kazandık. Bu durumdan gocunan İGD'li oportünistler, Samandağı'nda hızla gelişen *İşçinin Sesi* hareketini yıkmak için son çareyi polislik oyununa başvurmakta buldular.

İlçemizde sözde "ilerici" bir "yüzbaşı" (komutan) vardır. Bu "yurtsever" komutanın İGD'lilerle ilişkisi iyidir. İGD'lilerin istediğini yapıyor. Fakat hiç kuşkusuz "fidye" karşılığında isteklerini yerine getiriyor. O "fidye" de biz Leninciler ve Dev-Yol oluyor.

Birkaç ay önce "yurtsever komutan" İGD'lilere lüks bir gazinoda yemek verdi. Yemekte yaptığı konuşmada; "Samandağı'nda özellikle siz İGD'lilerden hoşlanıyorum. Çok dürüst bir örgütsünüz. Devlete karşı çıkmıyor, sıkıyönetimi yormuyorsunuz. Onun için sizleri rahatsız eden kişi veya gurup varsa onları mahvederim" diye açıklamalarda bulundu. Bir süre sonra menşevikler Lenincileri "yüzbaşıya" ihbar ettiler. "Bunlara yurtdışından PTT'yle yayın geldiğini", *İşçinin Sesi*'ni savunanların tek tek isimleriyle kimler olduğunu, hangi adreslere yayın geldiğini söylediler. Bunun üzerine "yüzbaşımız" adres sahiplerini tutuklayarak sıkıyönetime gönderdi.

PTT'deki tüm yayınlarımıza elkoydular. Tüm gözler bize dikildi. Her gittiğimiz yerde gözleniyor, takip ediliyoruz! Bütün bunlar yetmediği gibi menşevikler "işte gördünüz, 5 esnafı işinden gücünden ettiler, kendileri serbestçe dolaşıyorlar. Bunlar (*İşçinin Sesi*'ni savunanlar) daha birçok kişinin başına bela olacaklar. Kimse bunlara adresini vermesin" biçiminde demagoji yaydılar. Bundan amaç menşeviklerin bu ihbarla ilişkilerinin olmadığı izlenimini yaratmaktır. Fakat kendi yakalarını kendileri ele verdiler. Şöyle ki:

Seçim propagandalarında "sıkıyönetimle aramız iyidir. İstediğimiz adamı içeriye atarız, istediğimizi çıkarırız" biçiminde halkımıza hava attılar. Adres sahiplerinin yakalandığı günün akşamı ailelerine telefon ederek "Babanız çıktı mı? *İşçinin Sesi*'nin adamları çok güçlüdürler, hemen çıkartırlar merak etmeyin" diyerek arkasından iğrenç kahkahalarla "köklerini kazacağız" biçiminde tehditler savurdular.

İşte dostlar! Türkiye devrim hareketinin başını çekecek menşevik bozuntularının oyunu!

Tanıyın bunları! Tanıyın da o çirkef yüzlerine bir daha tükürün!

İşçinin Sesi'ni savunanları devletin bekçilerine ihbar etmek devrimcilik değildir. Bizim bildiğimiz, devrimciler bu kadar alçalmazlar. Ama bu sizin için ancak başlangıçtır menşevik baylar! Daha çok şeylere başvuracaksınız. Belki faşistler gibi adam kurşunlamaya... öldürmeye...

Dostlar! Oportünistlerin her oyunlarını boşa çıkardığımız gibi, bu polislik oyununu da boşa çıkaracağız. Halkımız bizleri iyi tanıyor, bu tür oyunlara aldanmıyor.

Leninciler olarak, İGD'de dürüst, namuslu unsurlara sesleniyoruz! Şeflerinizin bu iğrenç davranışlarını görün ve teşhir edin.

Oportünizmin her türünü yıkacağız!

Kahrolsun ihbarcılık-polislik!

Yaşasın Leninci hareketimiz!

Devrim Kervanı

TKP'nin Sesi polislik yapıyor

ANKARA

Devrimci kamuoyuna duyuru:

Nisan ayı içinde meydana gelen bir olayda bir arkadaşımız kimliği bilinmeyen kişilerce pusuya düşürülerek haince sırtından kurşunlandı.

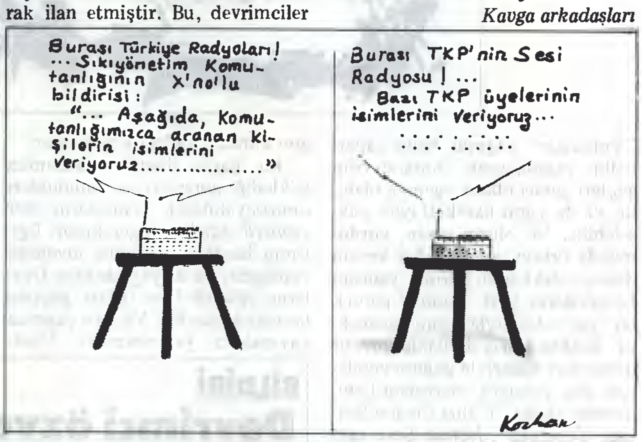
Arkadaşımız uzun süre komada kaldı. Son günlerde durumu düzeldi, iyileşme yoluna girdi.

Değinmek istediğimiz, TKP'nin oportünist yöneticilerinin tutumu, yaptıkları polisliktir.

TKP'nin Sesi radyosu, yaptığı yayınlarda arkadaşımızın adını ve soyadını vererek TKP militanı olarak ilan etmiştir. Bu, devrimciler üzerinde baskıların, işkencelerin son haddine ulaştığı bir dönemde, bir devrimciyi polise ihbar etmek demektir. Polisliktir. Arkadaşımız, devrimci bir militandır. Onun TKP' nin oportünistlerine karşı duyduğu kin saygı duyulmaya değerdir. Onun, ona utanmazca sahip çıkma cüretini gösterenlere karşı olan kinini onu tanıyan herkes bilir. Arkadaşımız *İşçinin Sesi*'nin Leninci görüşleri doğrultusunda devrim savaşımında faşistlerce (ya da burjuva ajanlarınca) kurşunlanmıştır.

TKP'nin oportünist yöneticilerinin yaptığı ihbarcılığı tüm devrimciler adına lanetliyoruz.

Kavga arkadaşları

Savaşmayanlar konuşmasın

SAMSUN

Samsun'da bugünlerde faşistler Vali ve Emniyet Müdürünün desteğiyle saldırılarını artırdılar. Hemen hemen her gün yerel çatışmalar oluyor, kahveler taranıp evler yakılıyor. Son 3 hafta içinde öldürülenlerin sayısı 6'yı buldu. Devrimcilerin bulunduğu işçi ve emekçi mahalleleri faşistler tarafından işgal edilmiş durumda. Polis istediği evleri basıp, bulduğu sol içerikli yasal bir kitap için günlerce nezarethanelerde işkence yapıyor.

Burjuvazi yeni yöntemlerle örgütlenerek kendini güçlendiriyor. Bunun karşısında devrimcilerin konumu nedir?

Samsun'da halkla bütünleşmiş sağlam bir devrimci örgütün olmayışı olumsuz sonuçlar doğuruyor. Savaşımın artması gereken böyle dönemlerde küçük burjuvazinin devrimci akımları ile sağ oportünistlerin nasıl aynı konuma düştüklerini görüyoruz.

Kurtuluş gurubunun bildirilerinde halkın kendi kendine örgütlenmesini beklemesi, eylemlerindeki durgunluk, buna örnektir.

Oportünistlerin ise Samsun'da güçleri oldukça zayıftır. Varolan menşevikler ortalığı daha fazla karıştırmamak için evlerinden dışarı çıkmıyorlar (daha doğrusu çıkamıyorlar). Tabana da "ne yapalım, kadro yok", "kadroları sürmek cinayet olur", "tek tek faşistlere karşı yapılan eylemler yanlıştır" gibi sözlerle avutmaya çalışıyorlar.

Evde oturarak faşistlere karşı yapılan eylemlere yanlış demekle birşey halledilmiyor. Ancak savaşanların söz söylemeye hakkı olabilir. Kadro yoksa bu da onların sorunudur. 2 senedir yetiştiremedilerse daha hiç yetişmez demektir.

Oportünistlerin bu yüzünü militan unsurlara göstermek bugünlerde büyük önem kazanıyor. Bu görevimizi çeşitli engellemelere karşın yapıyoruz.

Ayrıca küçük burjuvazinin devrimci akımlarına karşı ideolojik savaşımı da hızlandırmak gerekiyor. Devlet tekelci kapitalizminin önümüze sürdüğü yeni baskı yasaları, devletin ve sivil güçlerin faşist saldırılarının artması karşısında tek çözüm ileri demokratik halk devrimidir.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kaptan

YAZ TAARRUZU BAŞLIYOR!

Yaz Taarruzu başlama tarihi Türkiye'de 1 Temmuz İngiltere ve Avrupa'da 1 Haziran

"Yoldaşlar! Yağmur belki yağar, belki yağmayacak. Karşı-devrim güçleri geçici olarak egemen olabilir, ya da yığın hareketi iyice yükselebilir. Ne olursa olsun, yurdumuzda ortaya çıkacak her keskin dönüş, öteki sonuçlarının yanısıra Lenincilerin yurt çapında gerçek bir güç olmasıyla sonuçlanacaktır. Keskin dönüş dönemlerini, zor dönemleri başarıyla göğüsleyebilecek güç yalnızca Marksizm-Leninizmde vardır" ("Bizi Bizden Başkası Yenemez", *İşçinin Sesi*, sayı 129).

Evet, *İşçinin Sesi*'nin gücü de buradan, Marksçı-Leninci ideolojisinden gelmektedir. Ancak tek başına ideolojik güçle devrime gidilemez.

"Marksizm-Leninizmin ideolojik gücünü nesnel güce çevirmek gereklidir. Bunun için TKP'mizin örgütlülüğünü, devrimci dalgayı kucaklayacak bir düzeye yükseltmek gerekir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.36).

Devrimci hareketin yükseldiği ülkemizde devrimci dalgayı nasıl kucaklayacağız? Yükselen devrimci hareket karşısında karşı-devrim cephesi, devlet bastırıyor. Bir yandan bu nesnel tehlikenin zararlarına karşı tedbirimizi alıp, öte yandan bu nesnel ortamdan nasıl yararlanacağız; nasıl bilenerek çıkacağız? Kadrolarımızı nasıl yetiştireceğiz? Sınıfımızı, yığınları nasıl eğiteceğiz?

Hepsinin yanıtı tek bir noktada odaklaşıyor. Ve bu "...savaşlar içinde, *savaşarak örgütlenmektir*. Türkiye'nin bu tozu dumanı içinde tutacağımız ana halka örgütlenmedir" (R.Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisinin Taktikleri*, s.74).

Ana halkayı kavrayabilmemiz ise kadrolara bağlıdır. "Fabrikalara, işyerlerine, okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine" dalacak, *İşçinin Sesi* ile yığınların bağını kuracak kadrolar gerekiyor.

En başta devrimci durumun yüklediği görevleri, sorumlulukları omuzlayabilecek kadroların *her yönüyle eğitilmesi* gerekiyor. Eğitimin başta gelen yönü ideolojik eğitimdir. Bu da yayınla olur. Üyelerin eğitimi için onları yayınla beslemek gerekir. Ve ülke çapında yaymalıyız yayınlarımızı. Unutmayalım ki "Daha pekçok partili *İşçinin Sesi*'ni görmedi" (R.Yürükoğlu, agy, s.50). Ve biz bu yoldaşlara mutlaka ulaşmalıyız, ulaşacağız. Eğitimin öteki yönü üyelerimizin disiplin ve devrimci özverisinin yükseltilmesidir.

İşte Yaz Taarruzu bunları sağlamada, önce kadroları, kadrolar eliyle de sınıfımızı, yığınları eğitmede çok önemli bir araçtır.

Yaz Taarruzu sırasında üyeler, en başta parasal kaynak sağlayarak partimizin gelişmesinin, serpilmesinin önündeki parasal zorlukları yıkmada büyük bir adım atıyorlar. Sonra üyeler kendileri emek eğitiminden geçiyorlar. Yaptıkları katkıyı daha yüksek, daha yüksek tutabilmek için çalışıyorlar. Yaz Taarruzu eliyle, devrimci durumda yığınlarda, sempatizanlarda ve üyelerde yükselen devrimci özveri duygusu değerlendiriliyor. Ve Taarruz bunları devrimci yöntemle, bolşevik ruhla yapıyor.

Üç yıldır İngiltere'de başarıyla uygulanan ve Konferans'da Türkiye çapında yerleştirilmesi kararlaştırılan "Yaz Taarruzu"nun anlamı bu sene bambaşka. Bizden her senekinden çok daha yüksek özveri istiyor. "Devrimci durumu devrime dönüştüreceğiz" dedik. "Ülkemizi çürüttürmeyeceğiz" dedik. Konferans kararlarımız önümüze 4 ana görev koyuyor: "1. İdeolojik eğitim, 2. Yıldırım hızıyla örgütlenme, 3. Disiplin ve konspirasyona özel önem, 4. Yayın, yayın, yayın" (R. Yürükoğlu, agy, s.75).

Evet yoldaşlar, görevlerimiz, sorumluluğumuz böyle büyük. Ancak Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı gibi, "Kafamız aydınlıktır. İdeolojik, siyasal ve örgütsel görevlerimizi, geçmekte olduğumuz boğazı ve varmayı amaçladığımız yeri biliyoruz. Biz üstümüze düşeni yaparsak, önümüze koyduğumuz görevleri yerine getirirsek, gelecek keskin dönüşlerin yönü ne yana olursa olsun, Leninizmi ülke çapında *seçenek* yapmakla sonuçlanacaktır" (R.Yürükoğlu, agy, s.77).

Parasal zorlukları kırmak, disiplin ve devrimci özverimizi yükseltmek, emek eğitiminden geçmek, yığınlara dalmak, onlarla daha sıkı bağlanmak için, "ÖRGÜTLEN" belgisini hayata geçirmek için,

YAZ TAARRUZUNA!

BİLDİRİ

Devrimci özverinin önemini içimizde duyalım

1 Mayıs'ın hemen ardından işçi sınıfı savaşçıları yeni bir devrimci özveri yarışına başlıyorlar. 1977 yazından beri, her yaz İTİB üye ve sempatizanları, örgütleri için emek eğitiminden geçerler. Herkes kişisel harcamalarını en aza indirir, örgütü için üretir, söz verdiği miktarın üstüne çıkmayı amaçlar. Artık militanların sloganı "devrimci savaşım, devrimci özveri üstünde yükselir" cümlesi olmuştur. İşe bu belgiyi haykırarak sarılırlar.

Bu yıl dördüncü kez "Haydi Yaz Taarruzuna" diyoruz. Kendimizden emin, heyecan dolu ve gururluyuz. Çünkü geçtiğimiz üç sene içinde hedefler %50 ile %100 artırılarak kondu. Her seferinde hedefler çok fazlasıyla gerçekleştirildi. Yorgunluğu da, başarı sevincini de birlikte yaşadık. Kollektivizmin üstünlüğünü kanıtladık. Çevremizdeki tüm ilerici, yurtseverleri de kampanyamıza katarak genişledik.

Her geçen yıl Yaz Taarruzlarının önemi kat be kat artıyor. Bu yılki Taarruz Lenincilerin gazetesi *İşçinin Sesi* içindir. *İşçinin Sesi* Türkiye'de kelle koltukta savaşan devrimcilere ışık oldu. Onların Lenin'e bir kez daha sımsıkı sarılmalarına önayak oldu. Ve *İşçinin Sesi* bugün işçi sınıfımıza Leninci devrim yolunu gösteriyor. Her geçen gün daha çok okunuyor, tartışılıyor ve isteniyor. *İşçinin Sesi* hareketi büyüyor, her yönüyle gelişiyor. Büyüdükçe parasal gereksinimleri de artıyor. İşte bu sorunu çözmek biz devrimcilerin alın terinden, özverisinden geçiyor. En çok sayıda sempatizanı Taarruza katmak en önemli hedeflerimizden biridir. Gün, hep beraber örgütleyici, yol gösterici *İşçinin Sesi*'ni daha yükseklere çıkartma günüdür.

Yoldaşlar,

Devrimci özverinin önemini içimizde duyalım. Bize düşen görevi var gücümüzle çalışarak yerine getirelim. Hedefimiz Türkiye'de devrimi, sosyalizmi kurmaktır. Bizler kafamızla, bileğimizle, yüreğimizle her engeli yıkıp bu hedefe ulaşacağız. İşte yolun burasında Yaz Taarruzu var. Tüm özverimizi göstereceğiz, alnımızın akıyla çıkacağız. Herşey devrim için.

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Yaşasın İleri Demokratik Halk Devrimi!

İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
15.5.1980